GRÆCÆ GRAMMATICÆ INSTITUTIO COMPENDIARIA.

In Usum Scholarum.

LONDINI,

Impensis **A.** & **J. Churchill**, ad Insigne *Nigri Cygni* in *Pater-noster-Row*, & **Tim. Childe**, ad Insigne *Albi Corvi* in *Cæmeterio D. Pauli*, MDCC.

AD

JUVENTUTEM

LINGUÆ GRÆCÆ

STUDIOSAM

TYPOGRAPHUS.

O *Sæculi ineuntis ſpes vernans! habetis hic recuſas, (utinam fas eſſet dicere repurgatas ſatis) Græcæ Graminaticæ Inſtitutiones. Eas* Scholæ inclytæ Weſtmonaſterienſi *acceptas referri voluit hujuſce compendii Autor: Nec quicquam ſibi deberi faſſus eſt, præter Brevitatem & Lapſus; ſuos intelligit, non Preli.*

Declinationum *numerum quod minuerit, in veſtri gratiam id fecit, & aliis quidem juſtis de Cauſis: Utinam pari felicitate idem in* Conjugationibus *præſtitiſſe licuiſſet; certè quod potuit præſtitit. Nec tamen hæc omnia memoriter recitanda proponit, ſed memoriali tantùm intelligentiâ retinenda.*

Imminutos vobis labores, non imminutâ interim percipiendi facilitate, vel præceptorum ſufficientiâ, quòd contigerit, vos gaudete; & Linguæ Græcæ, ſanctâ ipsâ (vulgo dictâ) quodammodo ſanctiori, quippe quâ non Moſes Judææ, ſed J. Chriſtus Terrarum orbi innotuit, ſtudete. Operâ meâ fruimini, ac

Valete.

LITERÆ

LITERÆ

Græcorum ſunt viginti quatuor.

Nomen.	Figura.	Poteſtas. *In Sono,*	*In Numeris.*	
Ἄλφα	α	a	1	
Βῆτα	β ϐ	b	2	
Γάμμα	γ ϝ	g durum	3	
Δέλτα	δ ∂	d	4	
Ἒψιλόν	ε	e breve	5	[* ϛ 6]
Ζῆτα	ζ	z	7	* Βαῦ.
Ἦτα	η	e longum	8	
Θῆτα	ϑ θ	th	9	
Ἰῶτα	ι	i	10	
Κάππα	κ	k *vel* c *Lat.*	20	
Λάμβδα	λ	l	30	
Μῦ	μ	m	40	
Νῦ	ν	n	50	
Ξῖ	ξ	x	60	
Ὂμικρόν	ο	o breve	70	
Πῖ	π ϖ	p	80	
Ῥῶ	ϱ ρ	r	100	[* ϟ 90]
Σῖγμα	ϲ σ ς	ſ s	200	* Κόππα.
Ταῦ	τ ⊺	t	300	
Υ̓͂ψιλόν	υ	u vocalis	400	[* Πῖ 900]
Φῖ	φ	ph	500	* Σάμπι.
Χῖ	χ	ch	600	͵α 1000.
Ψῖ	ψ	pſ	700	͵β 2000, &c.
Ὦμέγα	ω	o longum	800	͵αχϟγ 1693.

Ex Literis ſeptem ſunt Vocales, duæ longæ, η, ω; Duæ breves, ε, ο; Tres ancipites, α, ι, υ.

Præpoſitivæ, α, ε, η, ο, ω. Subjunctivæ, ι, υ.

υ Præpoſitiva eſt ante ι.

Ex Præpoſitivâ & Subjunctivâ fiunt Diphthongi; ſúntque ſex propriæ, αι, αυ, ει, ευ, οι, υ. Sex Impropriæ, ηυ, ψ, ωυ α, η, ω. punctulo ſubjecto.

Vocalibus & Diphthongis accidunt Spiritus, Accentus, & Apoſtrophus. Spiritus duo ſunt, Lenis [᾽] Aſper [῾].

Omnis Vocalis vel Diphthongus initialis ſpiritu tenui vel aſpero notatur; ut ὄϱ⊖, mons, ὄρ⊖, terminus. Υ ſemper aſpero; ut, ὗς, ſus: Sic etiam ῥ Semivocalis. Quod ſi ϱ in medio geminatur, prius levigatur, alterum aſpiratur.

Accentus tres ſunt { Gravis [`] in ultimam tantùm cadens. / Acutus [´] in ult. penult. & antep. / Circumflexus [῀] in ult. & penult.

Gravis in omni ſyllabâ intelligitur, ubi nullus eſt Accentus.

Apoſtrophus notat, α, ε, ι, ο, αι, ultimas breves abjectas propter ſequentem vocalem vel diphthongum; ut, κατ᾽ ωὐτὸν pro κατὰ αὐτόν.

De Conſonis.

Conſonæ 17 ſunt, & vel Semivocales, vel Mutæ.

Semivocales vel { Duplices, ζ, ξ, ψ. / Liquidæ, λ, μ, ν, ϱ· σ eſt ſuæ poteſtatis litera.

Mutæ, pro ratione ſpiritûs incluſi, ſunt vel { Tenues, π, κ, τ. / Mediæ, β, γ, δ. / Aſpiratæ, φ χ, ϑ. } Oppoſitæ inter ſe { π, β, φ, / κ, γ, χ, / τ, δ, ϑ.

Tenues eliſâ vocali aut diphthongo ſuâ migrant in aſpiratas quoties ſequens vocalis aut diphthongus aſpiretur: π῾, κ῾, in φθ, χθ, ut νύχθ᾽ ὅλως· πῄφθ᾽ ἕπω.

Ex literis, ſyllabæ fiunt; ex ſyllabis, dictiones; ex dictionibus, oratio.

Partes Orationis ſunt octo.

Articulus, Nomen, Pronomen, Verbum, Participium, Adverbium, Conjunctio, Præpoſitio.

Numeri tres ſunt, Singularis, Dualis, Pluralis.

Caſus

Caſus quinque. Nom. Gen. Dat. Acc. Voc.

Genera ut apud Latinos.

Articulus eſt vel { Præpoſitivus, ὁ, ἡ, τὸ, Hic vel ille. / Subjunctivus, ὃς, ἥ, ὅ, Qui.

Singular.				Dual.			Plural.			
	N.	G.	D.	A.	N. A.	G. D.	N.	G.	Dat.	Acc.
Maſc.	ὁ,	τοῦ,	τῷ,	τὸν,	τὼ,	τοῖν,	οἱ,	τῶν,	τοῖς,	τοὺς.
Fœm.	ἡ,	τῆς,	τῇ	τὴν,	τὰ,	ταῖν,	αἱ,	τῶν,	ταῖς,	τὰς.
Neut	τὸ	τοῦ,	τῷ	τὸ	τὼ,	τοῖν,	τὰ,	τῶν,	τοῖς,	τὰ.
Maſc.	ὃς,	οὗ,	ᾧ,	ὅν,	ᾧ,	οἷν,	οἵ,	ὧν,	οἷς,	ὕς.
Fœm.	ἥ,	ἧς,	ᾗ,	ἥν,	ᾱ,	αἷν,	αἵ,	ὧν,	αἷς,	ἅς.
Neut.	ὃ,	οὗ,	ᾧ,	ὅ,	ᾧ,	οἷν,	ἅ,	ὧν,	οἷς,	ἅ.

Sic ὅστις ἥτις ὅτι, & ὅσπερ ἥπερ ὅπερ.

De Nomine Subſtantivo.

DEclinationes Nominum ſunt quinque. Tres Simplicium, & duæ Contractorum. Priores duæ ſunt Pariſyllabicæ, tertia Simplicium, ex quâ oriuntur duæ Contractorum, Impariſyllabica.

Declinatio Prima.

Complectitur nomina duorum generum, & quatuor terminationum, in ας & ης maſculini, atque in α & η fœminini. Flexio Maſculinorum & fœmininorum in ſingulari paulo variat, in cæteris prorſus eadem eſt.

Sing. N. ὁ πολίτ-ης, G. -ου, D. -ῃ, A. -ην, V. -α.

Dual. Nom. Acc. Voc. -α, Gen. Dat. -αιν.

Plur. N. -αι, G. -ῶν, D. -αις, A. -ας, V. -αι.

Sing. N. ὁ τελών-ης, G. -ου, D. -ῃ, A. -ῶνα, V. -ᾱ.

In cæteris ut forma in ας.

Sing. N. ἡ Μοῦσ-α, Gen. -ης, D. -ῃ, A. -αν, V. -α.

In cæteris ut formæ ſuperiores.

Sing. N. ἡ τιμ-ή, G. -ῆς, D. -ῇ, A. -ῆν, V. -ή.

In cæteris ut forma in α.

Dativus ſingularis in primâ & ſecundâ declinatione habet ι ſubſcriptum finalibus α, η, ω.

Subscribitur plerunq; ι, vel propter *distinctionem*; ut, ταμίᾳ in Dat. Sing. ταμίαι N. A. Dual

Vel propter *deperditionem*; ut, κέρᾳι κέρᾳ. Syllabæ enim ex qua deperditur ι subscribitur.

Nomina in πης, της, & Gentilia in ϑης, ut & Composita à πωλῶ *vendo*, μετρῶ, *metior*, τρίβω, *tero*, formant Vocativum Sing. in α brevi; ut, ὦ σάτραπα, ὀπτάτα, Σκύθα, &c.

Finita in ερα, & α purum, faciunt Genitivum Sing. in ας, & Dativum in ᾳ: ut, ἡμέρα, -ερας, -ρᾳ, φιλία, -ας, -ᾳ.

Litera vel Syllaba pura dicitur, quam præcedit Vocalis vel Diphthongus.

Declinatio Secunda

Complectitur Nomina duarum terminationum, & generum omnium: in ος masculini & fœminini, & in ον neutrius; ut,

Sing. N. ὁ λόγ-ος, G. -ου, D. -ῳ, A. -ον, V. -ε.
Dual N. A. V. -ω, G. D. οιν.
Plur. N. -οι, G. -ων, D. οις, A. -ους, V. -οι.
Sing. N. το ξύλ ον, G. -ου, D. -ῳ, A. -ον, V. -ον.
Dual. N. A. V. -ω, G. D. -οιν.
Plur. N. -α, G. -ων, D. -οις, A. -α, V. -α.

Quædam Nomina hujus declinationis novam pariunt formam, Atticorum propriam, mutando scilicet ο purum in suam longam ω, & penultimam α vel αι in ε; ut, λαὸς λεὼς, ἀνώγαιον ἀνώγεων· & proinde sic flectuntur,

Sing. N. ὁ λεως, G. εω, D. εῳ, A. εων, V. εως.
Dual. N. A. V. -εω, G. D. -εῳν.
Plur. N. εῳ, G. -εων, D. εῳς, A. εως, V. εῳ.
Sing. N. το ἀνώγεαν, G. εω. D. -εῳ, A. -εων, V. -εων.
Dual. N. A V. -εω, G. D. -εων.
Plur. N. -εω, G. -εων, D. -εως, A. V. -εω.

* Sic & omnia antiquitus.

Quædam etiam, quæ Vocalem ultimam puram non habent, sequuntur hanc formam; nisi quod * Accusativum sing. plerunq; in ω terminent, *viz.* Ἄλως, λάγως, &

& Nomina quædam Propria Sic & Ἠὼς *Aurora*, Ac ἕω. * Αἴδης & ἐὼς in pl. vix inveniendæ.

Sunt & Fœminina quædam in ω, & * duo in ως formæ mixtæ; hoc est, in Genitivo, Dativo, & Accusativo singularibus imparisyllabicè flexa & contractionem passa: In Duali & Plurali non recedentia à formâ communi in ⊖: ut,

S. N. ἡ λεχ-ῶ, G. -όϑ ῦς, D. -όϊ -οῖ, A ώ α ῶ, V. -ῶ.

Dual. N. A. V. -ὼ, &c. ut, λόγ⊖.

N. B. Per singulos numeros idem est Nom. Acc. & Voc. Neutrorum, quæ pluraliter (Atticis exceptis) exeunt in α.

Tertia Declinatio Imparisyllabica

Novem habet Terminationes, tres Vocales, α, ι, υ, Neutrius, ω Fœminini, & quinq; Consonas, ν, ξ, ρ, ς, ϕ Generum omnium.

Sing. N ὁ πατὴν, G. -⊖, D -ι, A. -α, V. ut N.

Dual. N. A V. ε, G. D. -οιν.

Plur N. -ες. G. -ων, D. * σι, A. -ας, V. -ες. * Vid. regulam tertiam.

Sing. N. το σῶμ-α, G. -ατ⊖, D. -ατι, A. -α, V -α.

Dual. N. A. V. -ατε, G. D. -άτοιν.

Plur. N. -ατα, G. -άτων, D -ασι, A. -ατα. V. -ατα.

Variatio Vocalium & Consonarum ante -⊖ propter incrementum Genitivi ex Lexicis & usu ediscatur.

Regulæ huic Declinationi & imparisyllabicè flexis propriæ.

Masculinorum vel Fœmininorum Acc. Sing definit in α.

Excipe (1.) Nomina exeuntia in ς post ι vel υ (excepto ἄς) si Genitivum efferant per ⊖ purum, in Accusativo vertunt ς in ν· ut, ἡ ὄϊς ὄϊ⊖, ὄϊν· ἡ γραῦς γρᾱός, γρᾶν. I. De Accus. sing.

(2.) Gravitona in ις & υς declinata per ⊖ impurum, habent utrumq; Accusativum -α & -ν ut, ἔρις ἔριδ⊖, ἔριδα, & ἔριν· πόρις, πόρυδα, & πόρυ· Sic κλεῖς κλεῖδα, & κλεῖν· Et Composita à πῦς· ut, οἰδι-πόδα, -πῦν.

II. De Voc. ſing.

Vocativus ſimilis eſt Nominativo. Excipe,

(1.) Nomina in ς poſt ι vel υ exeuntia abjiciunt ς in Voc ut, Πάειϛ, βῆϛ; Πάει, βῆ. Niſi fuerunt acutitona in ις & ις ut, ὦ ἐλπὶς, χλαμύς. Item ὦ πῆς, ὀδούς.

(2.) Nomina quæ declinantur per -ν]Θ, faciunt Vocativum, abjecto -]Θ; ut, ὁ γέρων, γέροντ]Θ. ὦ γέρον· At in -εις, -έντ]Θ, vocativum habent per ει & εν ut, πλακόεις, -εντ]Θ, ὦ πλακόει, & πλακόεν.

(3.) Gravitona in ας -αντΘ, ων -οντΘ, ωρ, ορΘ, & pleraq; in ηρ, -ερΘ, vocativum formant à genitivo, abjecto -Θ· ut, ῥήτωρ, ῥήτορΘ, ὦ ῥήτορ· [Adde Ποσειδῶν -ῶνΘ, Ποσειδόν. & σωτὴρ -ῆρΘ, σῶτερ.] At in ης -εΘ omnia abjecto ο· ut, Σωκράτης -εΘ, ὦ Σώκρατες.

III. De Dat. Plur.

Dativus pluralis fit à Dativo ſingulari, abjiciendo δ, θ, ν, τ, & aſſumendo σ ante ι· ut, τιτᾶνι ᾶσι, σώματι -ασι.

Sed -ονϛι fit -υσι· ut, λέονϛι -υσι· ει in nominibus in ηρ Syncopen paſſis fit * εάσι· ut, πατὴρ, πατεὶ, πατεάσι Et apud Poetas in quibuscunq; nominibus ι fit εσσι vel εσσι. ut, ἡγεμὼν, ἡγεμόνι, ἡγεμόνεσι vel εσσι.

* Sic ἀρνὶ -ασι, ὗϊ ὑάσι. Sed χαϛὴρ-ῆρσι.

Nomina in ξ, ψ, vel ϛ, poſt diphthongum exeuntia, faciunt Dativum pluralem à Nominativo ſingulari, adjiciendo ι· ut, κόρυξ κόρυξι, βασιλεὺϛ -λεῦσι Sed κλεῆς κλέσι, πῆς ποσὶ, ἕς ὥσι.

ν additur εἰκοσι per omnes caſus.

Dativis pluralibus in ι deſinentibus, ν additur, ſi vocalis vel diphthongus ſequatur: ut, χρσὶν ἀνίπϛοις. Et apud Poetas ubilibet.

IV. De Syncopen paſſis.

Nomina quædam in ηρ -ερΘ, amittunt ε per Syncopen in Gen. & Dat. ſingularibus, & Dativo plurali; ut, πατὴρ, μήτηρ, χαϛὴρ. Sed θυγάτηρ, Διμήτηρ, in omnibus caſibus imparisyllabicis. Similiter ἀνὴρ, niſi quòd pro ε eliſo aſſumat δ; ut, ἀνέρΘ, ἀνδρός. Huc refer ἄρλω ἀρνὸς, κύων κυνὸς, &c. eliſâ mediâ vocali.

De-

Declinationes Contractorum.

Oriuntur ex poſtremâ Simplicium faciente genitivum per -Θ purum. Appellantur Nomina Contracta, quia in eis duæ ſyllabæ contrahuntur in unam. Fit autem Contractio vel per omnes caſus, quorum pura eſt ſyllaba finalis, ut in priore declinatione Contractorum; vel per pauciores, *viz.* Dativum ſing. & Nominativum, Accuſativum, & Vocativum plurales, ut in poſteriori.

Declinatio prior Contractorum.

Tres habet Terminationes, in -ης Maſculini & Fœminini generis, in ες & Θ neutrius; ut.

Sing. N. ὁ †Σωκράτ-ης, G. -εΘ -ους, D. -ει ῃ, A. -εα -ην, V. -ες.
Dual. N A. V. -εε -η, G. D. -έοιν, οῖν.
Plur. N. εες -εις, G. έων -ῶν, D. -εσι, A. -έας -εις, V. -εες -εις.

† Subſtantivum appellativum in ης -εΘ vix legitur.

Sing. N. τὸ τεῖχ-Θ, G. -εΘ, -ους, D. -εῖ -ῃ, A. -Θ, V. -Θ.
Dual. N. -εε -η. G. D. -έοιν -οῖν.
Plur. N. -εα η, G. ήων, ῶν, D. -εσι, A. -εα -η, V. -εα -η

Quædam propria hujus Declinationis in Accuſativo pariſyllabicè flectuntur; ut, Ἀειτοφάνης, Ἀειτοφάνων. Sic & Compoſita ab ἔτΘ *annus* in quibuſdam; ut, ἑπταέτεας in Accuſativo plurali.

Poſterior Declinatio Contractorum.

Quinque habet Terminationes, in ις Maſculini & Fœminini generis: in ευς & ις Maſculini tantùm; in ι & υ Neutrius: ut,

Sing. N. ὁ ὄφ-ις, G. -ιΘ, D. ῑῑ -ῑ, A. -ιν, V. -ι.
Dual. N. A. V. -ιε, G. D. ίοιν.

Plur. N. -ιες, -ις, G. -ίων, D. -ισι, A. -ιας -ις, V. -ιες -ις.

Genitivi Nominum in ις usitatius efferuntur per -εως -ῆος & -εων, & casus contracti per ει; ut, ὄφεως, ὄφεων- ὄφεων, ὄφει, ὄφεις

Sing. N. τὸ σίνηπ-ι, G. -ι☉. D. -ιι -ι, A. -ι, V. -ι.

Dual. N. A. V. -ιε, G. D. -ίοιν.

Plur. N. -ια -ι, G. -ίων, D. -ισι, A. -ια -ι. V. -ια, -ι.

Sing. N. ὁ βασιλ-εύς, G. -έ☉, D. -εῖ -εῖ, A. -εα, V. εῦ.

Dual N. A. V. -ῆε, G. D. -ῆοιν.

Plur. N. -ῆες -εῖς, G. ἑων, D. εῦσι, A. -ῆας -εῖς, V. -ῆες -εῖς.

Sing. N. ὁ πρέσβ-ις, G. -ε☉, D. -εῖ -ει, A. -ιν, V. -ι.

In cæteris ut forma in -εύς. Tantùm in Dativo Plurali -εσι.

Sing. N. τὸ ἄς -υ, G ε☉, D. -εῖ -ει, A. υ, V. -υ.

Dual. N. A. V. -ε, G. D ἑοιν.

Plur. N. -εα -η, G. -ἑων, D. -εσι, A. -εα, -η, V. -εα -η.

Et horum (saltem masculinorum) genitivus per -ως usitatior.

Genera Nominum

Dignoscuntur vel ex Significatione, vel Declinatione.

Regulæ ex * Significatione Græcis cum Latinis communes sunt.

In Primâ Declinatione Genus certum est.

In Secundâ: Nomina in -☉ plerunque Masculina (exceptis circiter † 70 Fœmininis, & paucioribus Communibus) In -ον semper sunt Neutra, nisi Fœminarum Propria.

In Tertia: Nomina in -αν, -ων, -ων; in -ηρ, -υρ, -αρ, in -ας, (excipe -ὰς ἀδ☉ fœm & ας -α]☉ neut.) in -ις, (excipe -τις -τι]☉, fœm.) in -ις, -ας, & -ως, plerunq; sunt Masculina.

* Sed Nomina lapidum pretiosorum, fœm.

† Vid. Rudim. *p.* 13, 14.

Nomina

Nomina in γξ, εδών vel ηδών, in ιν vel ις -ινθ, in αις, ειρ, ις, (exceptis Masculinis aliquot in ις -ιθ) τυς ις, & ρς, pleraq; sunt Fœminina.

In ορ & αρ, sunt Neutra: sed ὁ ἔγκαρ, ψὰρ, ἡ δάμαρ.

Heteroclita

Sunt vel, 1. Variantia, 2. Deficientia, 3. Redundantia.

Variantia (1) *Genus.*

In Singulari Masculina sunt, in Plurali Neutra: Ἐρετμὸς, ζυγὸς, τάρταρος, χέδροψ, *Pl.* -α. Sequentia pluraliter Masculina & Neutra: Δεσμὸς, δίφρος, κύκλος, λύχνθ, μηρὸς μόχλθ, νῶτθ, πυρσὸς, σαθμὸς, ταρσὸς, τεάχηλθ, χάλινθ, *Pl.* οι vel -α

In Singulari generis sunt fœminini, in * Nom. & Acc. dualibus Masculini, ὁδὸς cum compositis & πύλις. Sed κέλευθθ in toto plurali Fœmininum est & Neutrum.

* Atticè omnia fœminina sic flectuntur.

(2) *Casum.*

Quædam Neutra in αρ, quasi a nominibus in ας genitivum formant; ut, ἵππαρ, ὄνειαρ, φρέαρ, &c His adde γάλα, γάλακτθ, ὕδωρ ὕδατος, ἧς ὑτὸς, &c. Ζεὺς sic inflectitur Sing. Nom. ὁ Ζεὺς, G Ζηνὸς vel Διὸς, &c. V. Ζεῦ.

(3) *Genus & Casum.*

Sing. Nom. Γυνὴ, G. γυναικὸς, D. -ὶ, A. αῖκα, V. γύναι.

Dual. N. A. V. †αῖκε, G. D. αικοῖν, &c. tanquam à γύναιξ.

Sing. N. Χεὶρ, G. * χειρὸς, D. -ὶ, &c.

Dual N. A. V. τὼ χεῖρε, G. D. ταῖν χεροῖν' cætera regulariter nisi Dat. Pl. χερσί.

† τὼ * Poetæ in omnibus casibus imparisyllabicis abjiciunt ι.

Defici-

Deficientia (1.) *Casibus.*

Aptota sunt Nomina literarum; ut, Ἄλφα. Voces naturales; ut, οἰ, & τεχνικῶς positæ. Peregrinæ itidem; ut, Δαβὶδ. quædam deniq; particularia; ut, τὸ ὄφελ☉, χρεών, &c.

Monoptota; ut, ἡ δώς, &c.

Diptota; ut, ὁ λάας, A. λάαν· ὁ λῖς, A. λῖν.

Triptota deniq; ut, ὁ ϰ᾽ ἡ μάρτις, A. μάρτω, Dat. Pl. μάρτυσι. Nomina quædam propria tres habent terminationes, qui tamen sufficiunt omnibus casibus; ut, N. Ἰησοῦς, G. D. V. Ἰησοῦ, A. Ἰησοῦν. Θωμᾶς -ᾶ -ᾶν. Neutra quædam unicam terminationem per tres casus; ut, Βρέτας, Δέμας, &c.

(2.) *Numero.*

Duali & plurali carent Nomina propria, uni tantùm tributa. Item ὁ ἀὴρ, ἡ ἅλς, &c. Singulari & Duali carent nomina quædam *Festorum*: ut, Διονύσια. *Urbium*; ut, Ἀθῆναι. Pluribus singularibus propria; ut, Εὐμενίδες, Ἔφοροι. Item particularia; ut, πλέρεα, &c.

Redundantia (1.) *Nominativo.*

Masculina in ης & ωρ· ut, ὁ ϰλήτης ϰλήτωρ.

Fœminina in α & η· ut, ἄχνα & ἄχνη.

Neutra in ☉ & ον· ut, τὸ δένδρ☉ & δένδρον. Et plura variorum generum atq; aliarum terminationum.

(2.) *In Genitivo.*

Nomina quædam in υς efferunt genitivum ad formam secundæ & tertiæ Simplicium; ut, ὁ νῦς, G. νῦ vel νοῦς, &c. Alia in ως ad formam Atticorum secundæ, & communium tertiæ; ut, ὁ Μίνως, G. Μίνω & Μίνω☉, γέλως, γέλω, γέλωτ☉. In ις ad formam tertiæ Sim-

Simplicium & ſecundæ Contractorum; ut, Τίγρις -ιδος & -ιος.

Redundantibus accenſenda eſt ingens turba ἑτεροκλίτως contractorum. Ea ſunt vel,

1. Ὁλοπαθῆ per omnia Contractorum paſſa in declinatione,

Primâ: ut, Ἑρμέας -ῆος, -έᾳ -ῆ. Μνάα -ᾶ, άας -ᾶς.

Secundâ: ut, Νόος νοῦς, νόῳ νῷ Ὀστέον ὀστοῦν, -έᾳ -οῖ.

Tertiâ: Πλακόεις -οῦς, ὀεν/ος οὖν/ος, & plura plurium terminationum. Huc pertinent neutra quædam in ας quæ in genitivo tollunt τ, adeoq; in contracta abeunt; ut,

Sing. N. τὸ κέρ -ας, G. -ατος -αος -ως, D. -ατι -αϊ -α, A. V. κέρας.

Dual. N. A. V. -ατε -αε -α, G. D. -άτοιν -άοιν, -ῶν.

Plur. N. -ατα -αα -α, G. -άτων -άων, ῶν, D. -ασι, &c.

2. Ὀλιγοπαθῆ, contracta in N. A. V. pluralibus; Eâq; vel in ις· ut, βόστρις υες -υας ις, vel in αις -αος· ut, ναῦς νάες νάας ναῦς, vel in ως, ut, βῶς βόες βόας βῶς, vel deniq; in ις· ut, ἶρις ἴριδες ἴριδας ἶρεις.

De Denominativis.

Subſtantiva non rarò pariunt alia Subſtantiva Denominativa dicta, è quibus notentur (1.) Fœmineum, (2.) Patronymicum, (3.) Diminutivum, (4.) Amplificativum.

1. *Fœmineum.*

Formatur à ſuo Maſculino, vel ſimpliciter in α vel η, ſervato accentu & numero ſyllabarum; ut, Θεὰ à Θεὸς, κόρη à κόρος· vel mutato altero aut utroq; ut, Ὀρεσίας ab Ὀρέστης, βασίλεια à βασιλεύς, &c.

2. *Patronymicum.*

Eſt nomen proprium perſonæ, quod à nomine potiſſimùm patris, interdum avi & matris derivatur, eſtq; vel Maſ-

Maſculinum quod fit à genitivo primitivi, mutando Terminationem communiter in ίδης, (in Nominibus primæ Simplicium in ά̓δης) & poſt longam in ιάδης· ut, Πειραιίδης à Πειράω, Λαερτιάδης à Λαέρτης.

Fœmininum in ις ex Maſculinis, removendo δη· ut, Νεστείδης Νεστείς. Vel in νίς, ex recto primitivorum mutando Terminationem; ut, Χρύσης Χρυσηΐς.

Ionica Patronymica deſinunt in ίων; ut, Κρονίων pro Κρονίδης, utrumq; à Κρόνος.

3. *Diminutivum variarum Terminationum,*

Vel Maſculinum; ut, ἐρωτυλος ab ἔρως· Vel Fœmininum; ut, παιδίσκη à παῖς. Vel Neutrum in ·ίον· ut, παιδίον à παῖς παιδός.

4. *Amplificativum,*

Variorum itidem Generum & Terminationum; ut, παιδνὸς à παῖς, χερμάδιον à χέρμος.

Adjectiva

Imitantur Analogiam & Anomaliam Subſtantivorum.

Habent autem in Nominativo, vel { Tres Terminationes. / Duas / Unam } hæc flectuntur per tres Articulos.

Adjectiva trium Terminationum deſinunt

	Maſc.	*Fœm.*	*Neut.*
In	·ος	·η	*·ον ad formam 1æ & 2æ S.
	·υς	·α imparisyl.	·αν } ad formam tertiæ &
	·ις	·εσσα	·ιν } primæ Simplicium.
	·υς	·εια	·υ ad form. 2æ con 1æ ſim.

* Sed ἄμμο, αὐτὸ, τόδο, ἐκεῖνο.

In ος, ut, Sing. N καλ·ὸς ·ὴ ·ὸν. G. ·οῦ ·ῆς οῦ, &c. Sed Adjectiva in ος purum & ρος, faciunt Fœmininum per α· ut, ἄγιος ἁγία, ἀνδρεὸς ἀνδρέα. Excipe Materialia in ·εος· ut, χρύσεος ·έη, & Numeralia in ·οος· ut, ὀγδοος ·όη· Sed ἁπλόος ἁπλόος ·ῆ.

In ας· ut, Sing. N πᾶς πᾶσα πᾶν, G. παντὸς πάσης παντός, &c. Sed μέλας & τάλας, Sing. N. ·ας ·α ·αν, G. ·αν ·αίνης ·αν, &c. A. ·αν ·αινα ·αν. Μέγας verò μεγάλη μέγα, G. ·άλυ ·άλης ·άλυ, &c.

A.

A. μέγαν μεγάλω μέγα, V. μέγας μεγάλη μέγα. Cætera ac ſi à μέγαλ⊙.

In εις ut, χαείεις -εσσα -εν. G. -εν]⊙ έσσης, -εν]⊙, &c. V. χαείεν & χαείει -εσσα -εν, &c.

In υς ut, Sing. N. ὀξὺς ε῎ια ὺ, G. έ⊙, εἰας έ⊙, D. έϊ ε῎ι εἰα -έϊ ε῎ι Sed * πολὺς πολλὴ πολὺ, G. πολλῆ πολλῆς πολλῆ, D. πολλῷ -ῇ -ῷ, A. πολλὺν πολλὴν πολύ. Poetæ inflectunt ad formam ſecundæ Contractorum per omnia; ut, Sing. N. πολὺς, G. έ⊙, D. έϊ ε῎ι, &c.

* Poetæ etiam πολλὸς ἡ ὸν.

Adjectiva trium Articulorum & duarum Terminationum deſinunt

Communia, Neutra.

In { * ⊙ ον ιæ Simp. / ις ι / ων εν / ις υ / ας αν / ων ον / ωρ ορ } tertiæ Simp. ut, ὁ ἡ̓ τὸ { ε῎υδοξ ⊙ -ον / ευχαρ-ις -ι / ἀῤῥ-ων -εν / ἄδακρ υς υ / δίπ ας -αν / ἐνδαίμ -ων -ον / μεγαλήτ -ωρ -ορ / ἀληθ-ὴς ες } { ns es iæ Cont.

* Attica in -ους ως ejuſdem; ut ε῎υγεως αν

† Sic Adjectiva contracta in -ο⊙ -ους -ουν -ως -ων.

Pauca ſunt in ας αν tertiæ Simplicium; ut, ἁεν -ας -αν.

Pleraq; Adjectiva compoſita & derivata in ⊙ ſunt duarum terminationum: Atticè etiam omnia ſic inflectuntur; Ex his tamen nonnulla interdum fœmininum habent à Maſculino diverſum; ut, ἀθάνατος ἄτη, τέρων -αινα, θηλὺς -εια, &c.

Adjectiva trium Articulorum & unius Terminationis deſinunt

In ιν, ρ, ς, ξ, vel ϕ ut, ὁ ἡ̓ ἡ̓ τὸ τριγλάχιν μάχαρ, μάχαρς, ὄρπαξ, αὐθαδ ϕ

Adjectiva in recto finita in Sub ſtantivum, illius terminationem in reliquis caſibus habita ratione generis, utpluri-

utplurimùm ſequuntur; ut, ἔυχαρις -ιτος, paucis exceptis.

Multa Adjectiva, præcipuè compoſita & derivata, videntur eſſe duorum tantùm generum, in neutro vix invenienda; ut, φιλέλλην· Quædam unius; ut, φιλοβασιλεὺς, in -ης primæ ſimplicium, & ejus fœmininum in -ις tertiæ; ut, βοηλά-της -τις. G. τα-τος.

Adjectiva Heteroclita.

Numeralia multa. Cardinalia; ut, Εἷς, δύο τρεῖς, &c. Sing. N. εἷς μία ἕν, G. ἑνὸς μιᾶς ἑνός, D. ἑνὶ μιᾷ ἑνὶ, A. ἕνα μίαν ἕν, cæteris caret. Sic compoſita οὐδεὶς & μηδεὶς, quæ tamen reperiuntur pluralia.

* Atticè δύω.

Sing. caret. Dualiter N. A. *Δύο, G. δυοῖν, fœm. δυεῖν, D. δυσί. Sed δυὸ omnium caſuum generumq; eſt extra Dativum.

D. N. A. *Ἀμφω, G. D. ἀμφοῖν omnium generum, cæteris caret.

Plur. N. οἱ ἡ αἱ τρεῖς ἡ τὰ τρία, G. τριῶν, D. τρισὶ, A. τοὺς ἡ τὰς τρεῖς ἡ τὰ τρία.

Plur. N. οἱ ἡ αἱ τέσσαρες ἡ τὰ τέσσαρα, G. τεσσάρων, D. τέσσαρσι, A. τοὺς ἡ τὰς τέσσαρας ἡ τὰ τέσσαρα.

A quatuor uſq; ad centum non declinantur Cardinalia; ut, πέντε, ἑκατόν. Quæ autem numerum centenarium ſequuntur declinabilia ſunt & regularia; ut, διακόσιοι αι α.

Ordinalia ſunt quæ ad interrogationem *quotus* aptè reſpondent; ut, πρῶτος, δευτερος, τρίτος. Ex his manant Dialia; ut, πρωταῖος, &c. Et hæc omnia regularia.

Numeralia multiplicativa in πλόος πλοῦς, ὁλοπλοῦς ſunt; ut, διπλόος, διπλοῦς.

Adjectivis accidit Comparatio.

Gradus Græcis cum Latinis communes.

Poſitivus deſinit in αρ, ας, ειρ, λυ, ης, ις, ξ, ος, ους, υς, ων.

Adjectiva

Adjectiva in ος post longam formant Comparativum, mutando ς in τερος, & Superlativum in τατος: ut, σέμνος, ότερος, ότατος. Post brevem, mutant ο in ω: ut, σοφὸς, ώτερος, ώτατος. Post ancipitem, vel retinent vel mutant ο: ut, ἵκανος, ότερος, ότατος, & ώτερος, ώτατος.

Adjectiva in
- αρ
- *εις
- ις
- υς
- ων
- ας
- ης
- υς

assumunt τερος & τατος

Neu. Sin. Masc. Pl. Masc. Sing.
- μάκαρ, άρτερος, άρτατος.
- χαρίεις, έστερος, έστατος. * Eliso ι.
- χαρ-ίς ίστερος, ίστατος.
- ἁπλ-ῶς, ώστερος, ώστατος.
- τέρλων ενες, ενέστερος, έστατος.
- σώφρων-ονες, έστερος, έστατος.
- μέλας-αν, άντερος, άνταται.
- εὐσεβὴς ὲς, έστερος, έστατος.
- εὐρὺς ὺ, ύτερος, ύτατος.

Sed υς sæpe mutatur in ίων & ιστος. ut εὐρὺς, ίων, ιστος. Et Nomina in ξ, vertunt ες plurale in ίστερος: ut, ἄρπαξ, ἅρπαγ ες, ίστερος, ίστατος.

Comparatio Anomala Adjectivorum.

1. In ος: ut, ῥᾴδιος, ῥᾴων, ῥᾷστος· ὀλίγος, ὀλίγων, ὀλίγιστος, &c. Quædam Adjectiva multifariam, & sæpe aliunde formant Comparativum & Superlativum. Ea sunt ἀγαθὸς, ἐσθλὸς, κακὸς, μικρός.

Ἀγαθὸς
- ἀμείνων
- ἀρείων

† ἀγαθώτατος. ἄριστος, &c. Vid. *Rud. p.* 31. † Rarius.

Quædam in ος abjiciunt ο, alia in ω Comparativo & Superlativo: ut, φίλος, * φίλτερος, φίλτατος. Attici formant multa in ος per έστερος & έστατος. Alia per άτερος & άτατος, pauca in ίστερος & ίστατος. * Etiam & φιλίων, φιλίστος.

2. In ας: ut, μέγας, μείζων, & μάσσων, μέγιστος.

3. In υς: ut, πολὺς, πλείων & πλέων, πλεῖστος· Et alia aliarúmq; terminationum

Comparativa in ων præsertim irregularia in Acc. Sing. & Nom. Acc. & Voc. Pluralibus contractè flectuntur; ut,

ut, Acc. τὴν καὶ τὴν πλέ-ονα ος ω, N. Pl. πλέ ονες οες ους, καὶ τὰ πλέ ονα ος ω, Acc. πλέ-ονας ους ους, καὶ τὰ, &c. Voc. ut Nom.

Sic & quædam Superlativa; ut, ἐλαχίσότερος.

Comparativa multa in ων & ιων parturiunt quandoq; alia Comparativa; ων vertitur in ότερος, ut, χείρων, χειρότερος, *multò pejor*: ίων mutat ι, & præcedentem Consonam in σσ ut, παχίων πάσσων, [Sic κράτος κρείσσων pro κράπων.]

Comparatio etiam accidit dictionibus, quæ factâ Comparatione migrant in Adjectiva.

1. Substantivis: Neutris multis in ος, mutato ος per ιων & ις ος· ut, Ἄιδος, ἀϊδήων, ἄϊδις ος· Ἔχθος, ἐχθίων, ἔχθις ος: Et aliis, aliorumq; generum & terminationum.

2. Verbis, verso ut plurimùm ω in τερος & τατος· ut, δεύω, δεύτερος, δεύτατος

3. Participiis in έστερος & έστατος· ut, ἐῤῥωμένος, ἐῤῥωμενέστερος, ἐῤῥωμενέστατος.

4. Pronomini; ut, αὐτὸς, αὐτότατος.

5. Adverbiis; ut, ἄνω, ἀνώτερος, -ώτατος, &c.

6. Præpositionibus; ut, πρὸ, πρότερος, πρότατος, πρόατος, πρῶτος.

Pronomen

Est vel Simplex, vel Compositivum.

Simplex, vel (1) Primitivum; ut, ἐγὼ, σὺ, ἕ. (2) Indefinitum; ut, δεῖνα & hæc proprias habent declinationum formas.

Sing. N. ἐγὼ, G. ἐμεῦ vel μεῦ, D. ἐμοὶ vel μοὶ, A. ἐμὲ vel μέ.

Dual. N A. νῶϊ νὼ, G. D. νῶϊν νῶν.

Plur. Nom. ἡμεῖς, G. ἡμέων, D. ἡμῖν, Acc. ἡμᾶς, V. ἡμεῖς.

Sing. N. σὺ, G. σεῦ D σοὶ. A σὲ, V σύ.

Dual. N. A. V. σφῶϊ σφὼ. G D σφῶϊν σφῶν.

Plur. Nom. ὑμεῖς, G ὑμέων, D. ὑμῖν, Acc. ὑμᾶς, V. ὑμεῖς.

Sing.

Sing. N. caret. G ἑ, D. οἱ, A ἑ.

Dual. N. A. Ϛφωὲ σφὲ, G. D. Ϛφῶϊν σφίν.

Plur. N. Ϛφεῖς, G. σφῶν, D. σφίσι A. σφᾶς.

Sing. N. ὁ, ἡ, τὸ δεῖνα, G. τ῀ τ῀ς τ῀ δεῖν☉ & Masc. δείνατ☉, D. τῷ δείνατι, δείνα, δείνα, τῇ τῇς τῷ δεῖνι, A. τ῀ δεῖνα, δείνα, τὴν τὸ δεῖνα. Cæteris caret. Δεῖνα vix legitur, nisi cum articulo præcedente.

3. Demonstrativum; ut, οὗτ, ἐκεῖν☉.

4. Relativum; ut, αὐτὸς, ὅς.

5. Possessivum; ut, ἐμὸς, σὸς, ὃς, νωΐτερ☉, Ϛφωΐτερ☉, ἡμέτερ☉, ὑμέτερ☉, Ϛφέτερ☉.

Et flectuntur hæc omnia more Adjectivorum in -☉· ut, ἐμὸς, ἐμὴ, ἐμὸν sed ἐκεῖν☉, ἐκείνη, ἐκεῖνο· αὐτὸς, αὐτὴ, αὐτὸ· & οὗτ paulò secus.

Sing. N. οὗτ, αὕτη, τοῦτο, G. τούτ, ταύτης, τούτ, D. τούτῳ, ταύτῃ, τούτῳ, A. τοῦτον, ταύτ῀ν, τοῦτο.

Dual. N. A. τούτω, ταύτα, τούτω, &c.

Plur. N. οἵτοι, αὗται, τοῦτα, G τούτων, D. τούτοις, ταύταις, τούτοις, A. τούτ, ταύτας, τοῦτα.

Pronomina Defectiva.

G. { Ἐμαυτ῀ · -αυτῆς -αυτ῀, Σεαυτ῀ · -αυτὸν -αυτ῀ · -αυτό, Ἑαυτ῀ } D. -αυτῷ αυτῇ αυτῷ, A. -αυτὸν -αυτ῀ · -αυτό· Duali & Plurali carent excepto ἑαυτ῀

Plur. G. ἑαυτῶν vel αὑτῶν, D. οἷ: -ᾶῖς -οῖς. A. -ὰς -ὰς -ὰ, pro quo legitur, Plur. G. Ϛφῶν, αὑτῶν, D. Ϛφίσιν, αὑτοῖς, A. Ϛφᾶς, αὑτάς.

Verbum

Est vel personale vel impersonale, transitivum vel intransitivum, seu neutrum; ut apud Latinos.

Voces Græcis tres sunt, Activa, Passiva, & Media.

Tempora in voce Activâ, & Mediâ, octo, in Passivâ novem: Præsens, Imperfectum, Perfectum, Plusquamperfectum, Futurum primum & secundum, Indefinitum primum & secundum. Quibus accedit in voce Passivâ Paulò post futurum.

Tempora sunt vel (1.) Principalia, *viz.* Præsens, Futurum, & Præteritum: sed in Voce Passivâ, Præsens,

Præteritum & Indefinitum ſecundum: Vel (2.) Cognata, quæ noſcuntur ex Formatione.

Modi quinq; ſunt, Indicativus, Imperativus, Optativus, (qui non rarò Potentialis vim habet) Subjunctivus & Infinitivus.

* Reverâ tantùm 4. nam Contracta & Verba in μι ſunt tantùm ſpecies tertiæ Conjugationis, in quibuſdam paulò variæ.

Conjugationes ſunt * decem; quatuor Barytonorum, tres Contractorum, tres Verborum in μι.

Conjugatio dignoſcitur per literam formativam, ſive Characteriſticam. Characteriſtica Præſentis eſt Litera præcedens -ω vel -ομαι, μι vel μαι. Characteriſtica Futuri & Præteriti eſt litera utriuſvis propria.

Characteriſtica Futuri diſtinguit Conjugationes Barytonorum; cætera tantùm ſua & cognata Tempora.

Dicuntur Verba Barytona, quia in eorum ultimâ intelligitur tonus Gravis.

Characteriſticæ

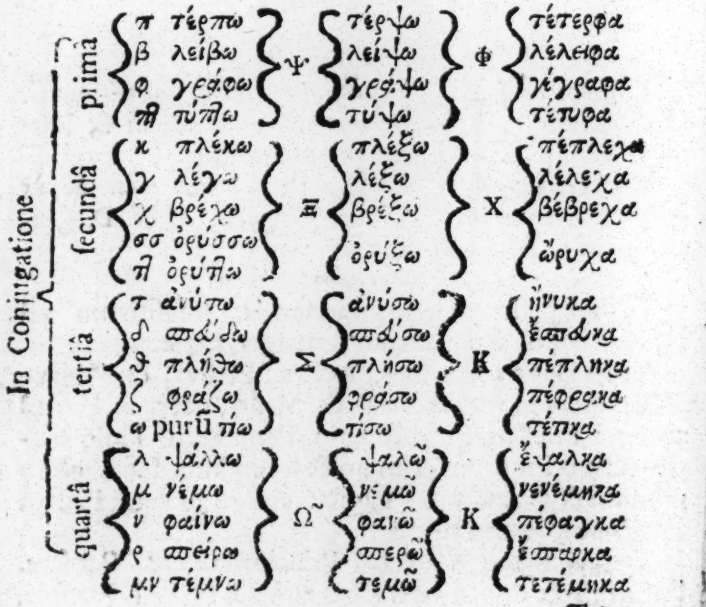

Typus

Typus Barytonorum in Voce Activa.

		Singulariter.			Duáliter.		Pluraliter.		
Indicativi *Præſ.*	τύπτ	-ω	-εις	-ει	-ετον	-ετον	-ομεν	-ετε	-ουσι
Imperfect.	ἔτυπτ	-ον	-ες	-ε	-ετον	-έτην	-ομεν	-ετε	-ον
Futur. 1.	τύψ	-ω	-εις	-ει	-ετον	-ετον	-ομεν	-ετε	-ουσι
Indef. 1.	ἔτυψ	-α	-ας	-ε	-ατον	-άτην	-αμεν	-ατε	-αν
Perfect.	τέτυφ	-α	-ας	-ε	-ατον	-ατον	-αμεν	-ατε	-αν
Pluſq; perf.	ἐτετύφ	-ειν	-εις	-ει	-ειτον	-είτην	-ειμεν	-ειτε	-εισαν
Indef. 2.	ἔτυπ	-ον	-ες	-ε	-ετον	-έτην	-ομεν	-ετε	-ον
Futur. 2.	τυπ	-ῶ	-εῖς	-εῖ	-ετον	-ετον	-ουμεν	-ειτε	-ουσι
Imper. *Præſ. Imp*	τύπτ		-ε	-έτω	-ετον	-έτων		-ετε	-έτωσαν
Perfect.	τέτυφ		-ε	-έτω	-ετον	-έτων		-ετε	-έτωσαν
Indef. 1.	τύψ		-ον	-άτω	-ατον	-άτων		-ατε	-άτωσαν
Indef. 2.	τύπ		-ε	-έτω, &c. ut Perfectum τέτυφε.					
Optativi *Pr. Imp.*	τύπτ	-οιμι	-οις	-οι	-οιτον	-οίτην	-οιμεν	-οιτε	-οιεν
Futur. 1.	τύψ	-οιμι	-οις	-οι	-οιτον	-οίτην	-οιμεν	-οιτε	-οιεν
Indef. 1.	τύψ	-αιμι	-αις	-αι	-αιτον	-αίτην	-αιμεν	-αιτε	-αιεν
Perfect.	τετύφ	-οιμι	-οις	-οι, &c. ut Fut. τύψοιμι, Sic & Indef. 2 τύποιμι.					
Futur. 2.	τυπ	-οῖμι	-οῖς	-οῖ	-οῖτον	-οίτην	-οῖμεν	-οῖτε	-οῖεν
Subjunctivi *Præ*	τύπτ	-ω	-ῃς	-ῃ	-ητον	-ητον	-ωμεν	-ητε	-ωσι
Indef. 1.	τύψ	-ω	-ῃς	-ῃ	-ητον	-ητον	-ωμεν	-ητε	-ωσι
Perfect.	τετύφ	-ω	-ῃς, &c. ut Indef. 1. τύψω. Sic & Indef. 2. τύπω.						

Infinitivi *Præſ. & Imp.* τύπτειν, *Fut.* 1. τύψειν, *Indef.* 1. τύψαι, *Perf. & Plu. perf.* τετυφέναι, *Fut.* 2. *& Indef.* 2. τυπεῖν.

Participium *Præſ.* τύπτ-ων -ουσα -ον, G. -οντος, -ούσης -οντος, &c. Sic *Fut.* 1. τύψων· & *Indef.* 2. τυπών.

Indef. 1. τύψ-ας -ασα -αν, G. αντος -άσης -αντος, &c. *Perf.* τετυφ-ώς -υῖα ὸς, G. ότος υίας ότος, &c. *Fut.* 2. τυπ-ῶν -οῦσα οῦν, G. οῦντος -ούσης -οῦντος, &c.

Vocativus Participiorum idem eſt cum Nominativo.

Conjugatio per Modos & Tempora.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subj.	Infinit.	Partic.
Præſ.	τύπτω	τύπτε	τύπτοιμι	τύπτω	τύπτειν	τύπτων
Imp.	ἔτυπτον					
Fut. 1.	τύψω		τύψοιμι		τύψειν	τύψων
Ind. 1.	ἔτυψα	τύψον	τύψαιμι	τύψω	τύψαι	τύψας
Perf.	τέτυφα	τέτυφε	τετύφοιμι	τετύφω	τετυφέναι	τετυφὼς
Pluſq.	ἐτετύφειν					
Ind. 2.	ἔτυπον	τύπε	τύποιμι	τύπω	τυπεῖν	τυπὼν
Fut. 2.	τυπῶ		τυποῖμι		τυπεῖν	τυπῶν

Futurum primum quartæ variatur ut Futurum ſecundum τυπῶ· ut, σωζω, σωζῶ, σωζοῖμι, σωζεῖν, σωζῶν.

Temporum Formatio.

Præſens eſt Thema & Fundamentum.

Imperfectum formatur à Præſenti, mutando ω in ον & præponendo augmentum; ut, τύπτω ἔτυπτον.

Augmentum eſt duplex, Syllabicum vel Temporale, utrumq; præfigitur Imperfecto, Perfecto, & Pluſquamperfecto, Indefinito primo & ſecundo, in Indicativo; ſed in reliquis modis ſoli Perfecto.

Syllabicum Augmentum eſt ε præfixum Verbo, cùm incipiat à conſona, augens ſyllabas.

Si

Si verbum incipiat à ῥ geminatur ῥ post ε in omnibus temporibus quæ augentur: ut, ῥίπτω ἐῤῥιπτον.

Temporale Augmentum est η vel ω præfixum Verbo pro initiali mutabili, augens tempus.

Mutabiles sunt α, ε, ο, αι, αυ, οι· α & ε in η, ο in ω mutatur, ι diphthongorum subscripto; ut, ἀκέω, ἤκεον· ἐρείδω, ἤρειδον· αἰκίζω, ἤκιζον οἰκίζω, ᾤκιζον.

Sed ἄω, αἴω, ἀνδάνω, ἀνδάνομαι augmentum non admittunt: uti nec derivata ab οἶαξ, οἶνος, οἰωνὸς, & οἶστρος· & interdum pauca particularia ab οι incipientia.

Quædam ab ε incipientia pro augmento adscisunt ι post ε· ut, ἔχω, εἶχον· ἔπω, εἶπον, & εἶπα, (quod servat augmentum in omnibus modis) &c.

Si verbum incipiat ab immutabili, nullum habet augmentum: Immutabiles autem sunt η, ι, υ, ω, ει, ευ, ε, ut, ἥλω, ἧκον ἑτάζω, ἔταζον, &c.

Augmenta Compositorum.

Verba composita augmenta habent in medio si incipiunt à Præpositione, vel δὺς & φὶ ante mutabilem; ut, καταμανόω, κατεμάνωσα· δυσαρεστέω, δυσηρέστουν· ἐυεργετέω, ἐυηργέτεον. Excipe pauca; ut, ἀμφισβητέω, ἠμφισβήτεον, &c.

Cætera augmentum habent in initio; ut, φιλοσοφέω, ἐφιλοσόφεον. Quædam tamen in principio & in medio augentur; ut, ἀνορθόω, ἠνώρθουν, &c. Nonnulla interdum in principio, interdum medio; ut, ἀνοίγω, ἤνοιξα, & ἀνέῳξα, &c.

Futurum primum

Formatur à Præsenti mutando ultimam syllabam in conjugatione
- primâ in ψω· ut, τύπτω, τύψω.
- secundâ in ξω· ut, λέγω, λέξω.
- tertiâ in σω ut, ἄδω, ἄσω
- 4tâ circumflectitur ῶ & penult. corripitur; ut, κείνω, κεινῶ.

Verba multa in ζω, formant Futurum & Præteritum, cæteraq; Tempora, quæ inde manant, ad formam ſecundæ Conjugationis per ξω & χα· ut, σπείζω, σπείξω, ἔσπειχα, &c.

Σφιγγίζω, ξω & ſξω. Nonnulla habent ξω & σω· ut ἁρπάζω, &c. Duo habent γξω· viz. κλάζω, πλάζω.

Quædam etiam in σσω, formant Tempora ad formam tertiæ Conjugationis; ut, * φράσσω, φράσω, πέπρᾳχα, &c.

* *Vendo.*

Penultima Futuri primi quartæ Conjugationis corripitur, vel elidendo ſecundam Conſonam; ut, τέμνω, τεμῶ· vel ſecundam Vocalem Diphthongi; ut φαίνω, φανῶ, vel breviando Ancipitem; ut, κείνω, κεινῶ.

Quædam Futura ſpiritum Thematis retrahunt; ut, θρέψω à τρέφω, θρέξω à τρέχω, θύψω à τύφω, & ἕξω ab ἔχω. Καίω facit καύσω, κλαίω κλαύσω.

Indefinitum Primum

Formatur à Futuro primo, mutando ω in α, & præponendo augmentum; ut, πύψω, ἔπυψα.

Quinq; Indefinita Prima Futuri primi Characteriſticam non aſſumunt; ἔθηκα, ἔλωκα, ἧκα, εἶπα, ἤνεγκα.

Penultima Indefiniti primi, ſemper longa, unde in quarta Conjugatione α mutatur η, (ι ſi deperditum ſit in Futuro, hic ſubſcripto) & ε in ει· ut, φαίνω, φανῶ, ἔφηνα· σπερῶ, ἔσπειρα.

Præteritum Perfectum

Formatur à Futuro primo, mutando in Conjug. 1. ψω in φα, 2. ξω in χα, 3. σω in κα, 4. ῶ in κα, ſed μῶ in μηκα. & præponendo Argumentum; ut, σκάψω, ἔσκαφα· Quod ſi verbum incipiat à ſimplice conſonâ vel * mutâ ante liquidam, repetitur prima Conſona ante ε· ut, πύψω, τέτυφα. γράφω, γέγραφα.

* Excipe

* Excipe γν, quod ε tantùm præponit. Sed μν repetit μ. Sic κλάομαι, πλήσσω, & inusitata πλάομαι, πλόω priorem Consonam. Et pauca vel præponunt, vel negligunt.

In omni reduplicatione, tenuis pro aspiratâ ponitur; ut, φεύζω, πέφευγα. Idem fit in omni syllabâ cujusq; dictionis, quoties syllabam proximè sequentem Aspirata inchoat; ut, θάπτω, τέταφα, ἔταφον.

Dissyllaba quartæ Conjugationis mutant ε futuri in α· ut, σελῶ ἔσαλκα· Sed retinetur ε futuri in μῶ· ut, νεμῶ νενέμηκα·

Dissyllaba in είνω, ίνω, ύνω, abjiciunt ν futuri in Præterito; ut, κεινῶ, κέκεικα· Cætera mutant ν in γ· ut, φανῶ, πέφαγκα.

Perfecta in ηκα, non rarò abjiciunt primam vocalem thematis; ut, κεκάμηκα (à κήμνω) κέκμηκα.

Plusquam Perfectum

Formatur à Præterito, mutando α in ειν, & præponendo ε, si verbum incipiat à Consona; ut, τέτυφα, ἐτετύφειν.

Indefinitum secundum

Idem est cum Imperfecto; ut, ἔγραφον.

Penultima Indefiniti secundi hyperdissyllabi brevis est in sequentibus.

1. Penultima positione longa sic corripitur.

Verba quæ habent penultimam longam propter λλ, μν, πτ, abjiciunt posteriorem Consonam; ut, τύπτω, ἔτυπτον, ἔτυπον.

Verba in ζω, σσω, vel ττω, si formen futurum primum in ξω, habent Indefinitum secundum in *γον· ut, τάττω, vel τάσσω, τάξω, ἔταγον· -σω verò vertitur in -δον· ut, φεύζω, φεύσω, ἔφευδον.

*Sic ἔσμυγον, ἔψυγον à σμύχω, ψύχω.

2. Penultima naturà longa ſic corripitur: η, ω, ου, αυ, mutantur in α· ut, λήθω, ἔλαθον, [Sic & ε· ut, τρέπω, ἔτραπον] & vertitur in υ· ut, φεύγω, ἔφυγον. ϱ in ο· ut, ἀκέω, ἤκουν. ει in ι· ut, λείπω, ἔλιπον. Sed in quartâ conjugatione diſſyllaba vertunt ει in α· ut, πείρω, ἔπαρον. Triſſyllaba ει in ε· ut, ὀφείλω, ὤφελον.

† Exceptis ἔλεγον, ἔβλεπτν, ἔφλεγον, ἔτεκον.

Reliqua hyperdiſſyllaba retinent conſonas thematis, & circumflexa etiam vocales; ut, τέρπω, ἔταρπον· δύπτω, ἔδυπον.

Nonnulla pro π tenui thematis conſonâ ſumunt 1. Mediam β· ut, ἔβλαβον, ἔκρυβον, à βλάπτω, κρύπτω, &c. 2. Aſpiratam φ· ut, ἔφθορον, ἔβαφον, ab ἄπτω, βάπτω, &c.

Verba in ω purum exeuntia carent plerunq; Indefinito & Futuro ſecundis, atq; Præterito Medio. Multa etiam alia; ut, λήγω, &c. præcipuè polyſyllaba in ζω & σσω· ut, φερνπίζω, φυλάσσω.

Futurum ſecundum

Formatur ab Indefinito ſecundo mutando ον in ω circumflexum & abjiciendo augmentum; ut, ἔπυπον, πυπῶ.

Reliqui modi cum ſuis temporibus formantur ab Indicativo. tempora ſimilia à ſimilibus.

Tertiis perſonis Verborum in ι vel ε deſinentibus ν additur, ſi vocalis ſequatur; & apud Poetas ante conſonam.

Perſona ſecunda & tertia ſingularis in Subjunctivo Verbi cujuſvis Activi, & ſecunda ſingularis temporum in μαι habent ι ſubſcriptum finalibus α, η, ω. Eædem vocales ante μλω ſub ſe habent ι in Perfecto Optativi Paſſivi, retinéntq; per omnes numeros & perſonas; ut, βεβοήμλω.

Ano-

Anomalum Εἰμὶ Sum.

Indicativus

Sing.	Dual.	Plural.
Præſ. εἰμὶ, εἶς vel, εἶ, ὑξὶ,	ἐσὸν ἐσὸν	ἐσμὲν, ἐσὲ, εἰσί.
Imp. ἦ̃ν, ἦ̃ς, ἦ̃ν. ἦ̃ν. Att.	ἦ̃τον ἤτὴν	ἦ̃μὴν, ἦ̃τε, ἦ̃σαν.
Pluſq. ἤμὴν, ἦ̃σθ, ἦ̃το	ἤμεθον, ἦ̃σθον, ἤσθὴν	ἤμεθα, ἦ̃σθε, ἦ̃ντο.
Fut. ἔσομαι, ἔσῃ, ἔσεῖ)	ἐσόμεθον, ἔσεσθον, σθον	ὁμεθα, εσθε, ονῖ).

Imperativus.

Præſ. ἴσθι ἔσθι vel ἔσο, ἔσω	ἔσον, ἔσων	ἔσε, ἔσωσαν.

Optativus.

Præſ. εἴλὴν, εἴης, εἴη	εἶτον-εἰήτὴν	εἴημὲν, εἶητε, εἶησαν
Fut. ἐσοίμὴν, ἔσοιο, ἔσοιτο, &c.		

Subjunctivus.

Præſ. ὦ̃, ἦ̃ς, ἦ̃	ἦ̃τον, ἦ̃τον	ὦ̃μὲν, ἦ̃τε, ὦ̃σι.

Infinitivus. Participium.

Præſ. εἶῖ). Fut. ἔσεσθ. *Præſ.* ὢν, ἔσα, ὄν. *Fut.* ἐσόμὴνῖ⊖.

Conjugatio per Modos & Tempora.

Indicat.	Imperat.	Optat.	Subj.	Infin.	Particip
Præſ. εἰμὶ	ἴσθι vel	εἴλὴν	ὦ̃	εἶῖ)	ὢν
Imperf. ἦ̃ν	ἔσθι, ἔσο				
Fut. ἔσομαι		ἐσοίμὴν	ἔσωμαι	ἔσεσθ	ἐσόμὴνῖ⊖
Pluſq perf. ἤμὴν					

Εἶμι, *Eo, ibo.*

Ind. *Præſ* εἶμι, εἶς vel εἶ, εἶσι, [& ἴσι.] D. ἴτον. ἴτον, P. ἴμὴν, ἴτε ἴσι.
Imp ἦ̃ν, ἦ̃ς, ἦ̃, D. ἴτον, ἴτὴν, P. ἴμὴν, ἴτε ἴσαν.
Perf. Act. εἶκα *Indef.* εἶσα inuſit. unde εἶσαν, ἦ̃σαν, &c.
Indef. 2. ἦ̃ον, quod percurrit modos. *Perf. Med.* εἶα unde ἦ̃α, ἦ̃ια, *Indef* &c. *Pluſq.* ἤειν. *Fut.* εἶσομαι.
Imperat. *Præſ.* ἴσθι vel εἶ, ἴτω, D. ἴτον, ἴτων, P. ἴτε, ἴτωσαν.
Infin. ἶναι, εἶναι, & ἰέναι in comp.

Typus

Typus Barytonorum in Voce Passiva.

	Singulariter.				Dualiter.			Pluraliter.		
Indic. *Præs.*	τύπ	-ομαι	-ῃ	-ε͡ῖ	-όμεθον	-εσθον	-εσθον	-όμεθα	-εσθε	-ονται
Imperf.	ἐτυπ	όμην	-ου	-ετο	όμεθον	-εσθην	-έσθην	-όμεθα	-εσθε	-οντο
Perfect.	τέτυ	-* μμαι	-φαι	-πται	-μμεθον	-φθον	-φθον	μμεθα	-φθε	-μμένοι εἰσί
Pl. perf.	ἐτετύ	-μμην	-φο	-πτο	-μμεθον	φθην	-φθόν	μμεθα	-φθε	μμένοι ἦς
Paulo p. f.	τετύ	ομαι	-ῃ	-ε͡ῖ	όμεθον	-εσθον	-εσθον	-όμεθα	-εσθε	-ονται
Indef. 1.	ἐτύφθ	ην	-ης	-η		-ητον	-ήτην	ημεν	-ητε	-ησαν

Sic *Indef.* 2 ἐτύπ ην -ης, &c. *Fut.* 1. τυφθ ήσομαι. *Fut.* 2. τυπ -ήσομαι, ut *Paulo post Fut.*

Imper. *Præs.*	τύπ		-ου	-έσθω		-εσθον	-έσθων		-εσθε	-έσθωσαν
Perfect.	τέτυ		-φθι	-φθω		-φθον	-φθων		-φθε	-φθωσαν
Indef. 1.	τύφθ		-ητι	-έτω		-ητον	-ήτων		-ητε	-ήτωσαν
Indef. 2.	τύπ		-ηθι	-άτω		-ητον	-άτων		-ητε	-άτωσαν
Opt. *Præs.*	τυπ	-οίμην	-οιο	-οιτο	οίμεθον	-οισθον	-οίσθην	-οίμεθα	-οισθε	-οιντο
Perfect.	τετυμμ	-ένος εἴην	ης	η	-ένω	-εἴητον	-ήτην	-ένοι εἴημεν	-ητε	-ησαν
Paulo p. f.	τετυ	οίμην	-οιο	-οιτο	οίμεθον	-οισθον	-οίσθην	-οίμεθα	-οισθε	-οιντο
Indef. 1.	πυφθ	-είην	είης	είη		-είητον	-είήτην	-είημεν	-είητε	-είησαν

Sic *Indef.* 2. τυπ -είην. *Fut.* 1. τυφθησοίμην, & *Fut.* 2. τυπησοίμην, ut *Paulo post Fut.*

Subj. *Præs.*	τύπ	-ωμαι	-ῃ	-η͡ῖ	ώμεθον	-ησθον	-ησθον	-ώμεθα	-ησθε	-ωνται
Perfect.	τετυμμ	-ένος ὦ	-ῇς	-ῇ	-ένω	-ἦτον	-ἦτον	-ένοι ὦμεν	-ἦτε	-ὦσι
Indef. 1.	τυφθ	-ῶ	-ῇς	-ῇ		-ῆτον	-ῆτον	ὦμεν	-ῆτε	-ῶσι.

Sic *Indef.* 2. τυπ ῶ -ῇς -ῇ, &c.

* De Personis Perfecti & Plusquam Perfecti teneatur Regula *p.* 28.

Infinitivi *Præs.* τύπ]-εσθ. *Perfect.* τετύφθ-αι.
Paulo post Fut. τετύ↓-εσθ.
Indef. 1. τυφθ } λῶαι. *Fut.* 1. τυφθ } ήσεσθ
Indef. 2. τυπ } *Fut.* 2. τυπ } ήσεσθ

Participium.

Præs. τυπ]-όμε-
Perf. τετυμμέ-
Paulo p. Fut. τετυ↓-όμε } ν⊖, νη, νον, νε, νης, νε, &c.
Fut. 1. τυφθ-ησόμε-
Fut. 2. τυπ-ησόμε-
Indef. 1. τυφθ } εἰς, εἶσα, ἐν ἐντ⊖, εἴσης, ἐντ⊖, &c.
Indef. 2. τυπ }

Conjugatio per Modos & Tempora.

	Indicat.		Imp.	Opt.	Subj.	Infin.	Partic.
Præs.	τύπ]	-ομαι	ε	οίμην	ωμαι	εσθ	όμεν⊖
Imperf.	ἐτυπ]	-όμην					
Perf.	τέτυ	-μμαι	↓ο	μμένος εἴην	μμένος ὦ	φθαι	μμένος⊖
Pl. perf.	ἐτετύ	-μμην					
Indef. 1.	*ἐτύφ	-θην	θητι	θείην	θῶ	θῆναι	θείς
Fut. 1.	τυφ	-θήσομαι		θησοίμην		θήσεσθ	θησόμεν⊖
Indef. 2.	*ἐτύπ	-ην	ητι	είην	ῶ	ῆναι	είς
Fut. 2.	τυπ	-ήσομαι		ησοίμην		ήσεσθ	ησόμεν⊖

* Augmentum Indefinitorum non procedit ultra Indic.

Formatio Temporum.

Præsens formatur à Præsenti Activo, mutando ω in ομαι ut, τύπ]ω, τύπ]ομαι.

Imperfectum, ab Imperfecto Activo, mutando ον in όμην ut, ἔτυπ]ον ἐτυπ]όμην.

Indefinitum secundum, ab Indefinito secundo Activo, verso ον in ην ut, ἔτυπον, ἐτύπην,

Futu-

Futurum ſecundum à Futuro ſecundo Activo, mutato ῶ in ήσομαι· ut, τυπῶ, τυπήσομαι.

Perfectum deniq; à Perfecto Activo, mutando in Conjugatione

Primâ φα { purum in μμαι· ut, τέτυφα, τέτυμμαι. impurum in μαι· ut, τέτυρφα, τέτυρμαι.

Secundâ χα { in γμαι· ut, λέλεχα, λέλεγμαι. poſt γ in μαι· ut, ἤλεγχα, ἤλεγμαι.

Tertiâ κα in { σμαι ut, πέπεικα, πέπεισμαι. μαι cum penultima Perfecti Activi ſit longa & Characteriſtica Præſentis ω purum; ut, λέλακα, λέλαμαι.

Quartâ κα in μαι ut, ἔψαλκα, ἔψαλμαι.

Quædam verba in ω purum formant Perfectum

1. In σμαι· cum penultima ſit longa; ut, ἤκακα, ἤκασμαι· Sic κελαδῶ, κρέω, παίω, σείω, &c.

2. In μαι, cum penultima ſit brevis aut anceps; ut, ἤγερκα, ἤγερμαι. Sic δύω, λύω, ὠρύω, πειρύω, &c.

3. In σμαι & μαι. ut, κέκλεικα, κέκλεισμαι & κέκλειμαι.

Diſſyllaba primæ quæ in penultimâ habent ερ mutant ε in α· ut, σρέφω, ἔσραφα, ἔσραμμαι..

In ſecundâ & tertiâ conjugatione penultima ὰ frequentius abjicit ε ut, πέφυγμαι, κέχυμαι.

Verba in αίνω & ύνω ſæpe formant perfectum in σμαι· ut, μιαίνω, μολύνω, μεμίαμαι, μεμόλυσμαι.

Perſonæ Perfecti.

Secunda ſingularis oritur à primâ, mutando conſonas ante ω in Characteriſticam Futuri primi Activi; ut, τέτυμμαι, τέτυψαι· Solam verò μ poſt liquidam thematis; ut, τέτυρμαι, τέτυρσαι. In quartâ μ ſemper retinetur à σμαι, σ vertitur in σ· ut, ἔσπαρμαι, ἔσπαρσαι.

* In tertiis interſerto τ· ut, πέφρασαι.

Tertia ſingularis profluit à ſecundâ, verſo * σ in τ. ut, ἔσπαρσαι, ἔσπαρται.

Secunda & tertia dualis, & ſecunda pluralis à tertiâ ſingulari, mutando tenues in aſpiratas; ut, τέτυπθ, τέτυφ-

τέτυφθον, τέτυφθε. Aſſumitur σ ante θ; ut, κέκευθ, θον.

In reliquis modis Imperativus deducit ſecundam ſingularem à ſecundâ ſingulari Indic. reliquas à ſecundâ plurali; Ex quâ etiam fluit perfectum Infinitivi; ut, τέτυ φθε, φθαι,

Optativus & Subjunctivus uſitatiſſimè formantur per participium & εἴλω, ῶ, Quandoq; in Optativo μαι purum Indicativi vertitur in μλω· ut, λέλυμαι, λελυμμένος εἴλω, & λελύμλω· At α, ε, ο aſſumunt ι ante μλω in Optativo, & in Subjunctivo mutant brevem in ω· ut, ἑκταμαι, ἑκταίμλω, ἑκτῶμαι.

Tertia pluralis fit à tertiâ ſingulari deſinente in ται purum, poſito ν ante ται· ut, κέκευθ, κέκευνται. Quod ſi tertia ſingularis deſinat in ται impurum, tertia pluralis effertur per participium ſuum & tertiam pluralem Verbi εἰμὶ· ut, τέτυπ, τετυμμένοί εἰσι. Similiter poſt υ diphthongi. Ad hunc modum Pluſquam perfectum format perſonas.

Cætera tempora paſſivæ vocis formantur à Perf. paſſivo.

Pluſquam perfectum à prima ſingulari, verſo μαι in μλω, & præfixo ε, ſi incipiat à conſonâ; ut, τέτυμμαι, ἐτετύμμλω.

Paulo poſt Futurum à ſecundâ ſingulari poſito ομ ante αί· ut, τέτυ-ψαι, τετύ-ψομαι.

Indefinitum primum à tertiâ ſingulari mutando ται in σθω· ut, ἥκεται ἡκέσθω· κ & π ante ται in ſuas aſpiratas; ut, ὤρυχ, ὠρύχθω· Repetita conſona abjicitur; ut, τέτυπ, ἐτύφθω.

Indefinitum primum interdum aſſumit σ in penultimâ; ut, ἐμνήσθω à μέμνη· Interdum amittit σ· ut, ἐσώθω à σέσωται· In nonnullis vertit η in ε· in aliis retinet utrumq; ut, ἐῤῥήθω & ἐῤῥέθω.

Verba quæ in Perfecto verterant ε in α, hic reſumunt ε· ut, ἔσεχπ, ἐσχέφθω· Rariſſimè in Imper.

Futurum primum formatur ab Indefinito primo mutando ν in σομαι, & amovendo augmentum; ut, ἐτύφθω, τυφθήσομαι. Reperitur aliquando in Subjunctivo. ut ἐπβήσει, Il. θ.

Vox

Vox Media.

Conjugatio per Modos & Tempora.

	Indic.		Imper.	Optat.	Subj.	Infin.	Partic.
Præſ.	τύπτ	-ομαι	ου	οίμην	ωμαι	εσθαι	όμενος
Imperf.	ἐτυπτ	-όμην					
Fut. 1.	τύψ	-ομαι		οίμην		εσθαι	όμενος
Indef. 1.	ἐτυψ	άμην	αι	αίμην	ωμαι	ασθαι	άμενος
Perf.	τέτυπ	-α	ε	οιμι	ὦ	έναι	ὡς
Pl. Perf.	ἐτετύπ	-ειν					
Indef. 2.	ἐτυπ	-όμην	οῦ	οίμην	ωμαι	έσθαι	όμενος
Fut. 2.	τυπ	-οῦμαι		οίμην		εῖσθαι	ούμενος

Tempora Vocis Mediæ flectuntur ad formam Activæ & Paſſivæ Vocis pro ratione terminationis.

Formatio Temporum.

Præſens & *Imperfectum*, eadem ſunt cum Paſſivis.

Futurum Primum formatur a Futuro primo Activo, vertendo ω in ομαι ut, τύψω, τύψομαι. Sed in quartâ Conjugatione in οῦμαι ut, σπερῶ, σπεροῦμαι.

Indefinitum Primum formatur ab Indefinito primo Activo, addendo μην ut, ἔτυψα, ἐτυψάμην, quod ſic variatur per Perſonas.

Indic. S. ἐτυψάμην -ω -ατο, D. άμεσθον, -ασθον -άσθην, P. -άμεθα -ασθε -αντο

Imperat. S. τύψαι -άσθω, D. ασθον, -άσθων, P. -ασθε -άσθωσαν.

Optat. S. τυψαίμην -αιο -ατο. D. αίμεσθον -αισθον -αίσθην, P. αίμεθα, -αισθε, -αιντο.

Perfectum formatur à Perfecto activo, aſſumendo Characteriſticam Indefiniti ſecundi loco ſuæ; ut, τέτυφα, τέτυπα.

Verba

Verba exeuntia in ω purum, abjiciunt tantùm κ· ut, λέλυκα, λέλυα, à λύω, *ſolvo.*

Perfecta Activa in ηκα, abjiciunt ηκ· ut, τετέμηκα, τέτομα. In Perfecto Medio αι penultima Præſentis Activi mutatur in η· ut, φαίνω, πέφηνα· ſimiliter α in his, θάλλω, *germino*, τέθηλα· κλάζω, *clango*, κέκληγα· ε penultima Futuri diſſyllabi mutatur in ο· ut, σπερῶ, ἔσπορα· ει Futuri cujuſcunq; in οι· ut, πείσω, πέποιθα.

Pluſquam Perfectum formatur à Perfecto, quemadmodum in Voce Activâ; ut, τέτυπα, ἐτετύπειν.

Indefinitum Secundum formatur ab Indefinito ſecundo Activo, vertendo ον in όμην. ut, ἔτυπον, ἐτυπόμην.

Futurum Secundum formatur à Futuro ſecundo Activo, mutando ω in ῆμαι· ut, τυπῶ, τυπῆμαι.

Sing. τυπῆμαι, τυπῇ, τυπεῖ, D. τυπήμεθον, τυπεῖθον, τυπεῖθον. P. τυπήμεθα, τυπεῖθε, τυπῶνται.

Ad hunc modum Futurum primum quartæ Conjugationis formatur & variatur.

Verba quædam ſignificant Activè per omnes Voces; ut, δύω, ἵστημι.

Nonnulla Activa in quibuſdam caſibus neutraliter vel paſſivè; ut, ἵστημι, *ſtatuo*, ἕστηκα & ἔστην, *ſteti*, ἐρέπω, *verto*, ἔπεπον, *lapſus ſum.* E contra, Paſſiva & Neutra quædam in quibuſdam activè; ut, πεποίημαι, *feci*; ζήσω, *vivificabo.*

Verba Media utplurimùm activè accipiuntur, præcipue in Futuro & Indefinito primo. Deponentia etiam in temporibus paſſivis, excepto Indefinito primo.

Verbum Deponens,

Sive carens Activâ Voce, format quædam tempora ad modum, tum paſſivæ, tum mediæ vocis: Exempli gratiâ, Ind. *Præſ.* δέχομαι, *Imperf.* ἐδεχόμην, *Fut.* 1. formæ mediæ, δέξομαι, *Indef.* 1. formæ mediæ, ἐδεξάμην, *Perf.* formæ paſſivæ, δέδεγμαι, *Plu. Perf.* ἐδεδέγμην, *Paulo poſt Fut.* δεδέξομαι, *Indef.* 1. formæ paſſivæ, ἐδέχθην, *Fut.* 1. δεχθήσομαι.

Per-

Perpauca habent Indefinitum secundum formæ mediæ; ut, πάθημαι, ἐπυθόμην.

Propositum Verbum pro ratione Vocis sic conjugetur,

Act.	τύπτω	*Fut.* 1. τύψω	*Perf.*	τέτυφα	
Pass.	τύπτομαι	*Perf.* τέτυμμαι	*Ind.* 2.	ἐτύπην	
Med.	τύπτομαι	*Fut.* 1. τύψομαι	*Perf.*	τέτυπα	
Dep.	δέχομαι	*Fut.* 1. δέξομαι	*Perf.*	δέδεγμαι	

Verba Contracta.

Verba tertiæ Conjugationis in -άω -έω -όω contractionem patiuntur in Præsenti & Imperfecto, in cæteris non variant.

Characteristicæ.

	Præsentis.	*Futuri,*	*Præteriti.*
In Conjug.	1. -άω τιμάω	ήσω τιμήσω	κα τετίμηκα
	2. -έω φιλέω	φιλήσω	πεφίλημα
	3. -όω χρυσόω	-ώσω, χρυσώσω	-ωκα, κεχρύσωκα

Ratio Contrahendi. In primâ Conjugatione:

Si ο vel ω sequitur α, fit Contractio in ω.

Si quævis alia vocalis sequitur α, fit contractio in α.

In secundâ Conjugatione

Εε contrahitur in ει· εο in ου.

Si vocalis longa aut diphthongus sequitur ε fit contractio tollendo ε. Sed dissyllaba secundæ admittunt tantùm contractionem quæ fieri solet per ει. Aliæ terminationes manent incontractæ; ut, πλέω, πλέεις πλεῖς Non ita quædam composita.

In tertiâ Conjugatione

Si ω vel η sequitur ο, fit contractio in ω. Si ε vel ο vel ου sequitur ο, fit contractio in ου. Si quævis alia vocalis vel diphthongus sequitur ο fit contractio in οι· ut, χρυσόῃ -οῖ· nisi quòd in Infinitivo όειν contrahitur in οῦν· ut, χρυσόειν, χρυσοῦν.

For-

Formatio Temporum

Per omnes voces eadem est quæ Barytonorum, sed Futurum primum exigit Vocalem longam ante σω. Excipe

In Conjugatione primâ. Verba quæ habent ε vel ι item λ vel ρ purum ante άω formant futurum in άσω & perfectum in ακα· ut, ἐάω, ἐάσω, εἴακα· His adde particularia δικάω, δικάω, &c. Item quæ faciunt Verba in αννύω vel άσκω· ut, πετάω, πεταννύω· δρέω, διδράσκω, &c.

Quædam habent άσω & ήσω præcipuè apud Poetas. Nonnunquam ex Perfecto tollitur κ· & penultima corripitur; ut, γέγεκα, γέγαα. Idem fit in Verbis in -μι· ut, ἕστηκα, ἕστα· unde Participia magis usitata, γεγαὼς, γεγὼς· ἑστὼς, ἑστὼς.

Perfectum primæ Conjugationis (elisso κ) format Participium contractum, quod sic inflectitur.

N. γεγ-αὼς-ὼς, -αυῖα-ῶσα, αὸς-ώς· G. -αότος ῶτος, αυίας-ώσης, αότος-ῶτος. &c.

In Conjugatione secundâ, Quædam formant Futurum in -εσω, & Perfectum in -εκα· ut, τελέω, &c. Item quæ formant Verba in εννύω vel -έσκω. Nonnulla habent -έσω & -εκα, -ήσω & -ηκα, præcipuè apud Poetas: ut, χορέω, &c. Δέω, δήσω, δέδεκα· Καλέω, καλήσω, κέκληκα. Dissyllaba quædam formant Futurum in δ'σω, & Perfectum in -δκα· ut, θέω, πλέω, &c.

In Conjugatione tertiâ, Quædam formant Futurum & Præteritum per penultimam ο· ut, ἀρόω, ὀμόω, &c.

Indefinitum secundum formatur ab Imperfecto, abjectâ vocali ante -ον. ut ἐτίμαον, ἔτιμον· ἐφίλεον, ἔφιλον.

Futurum secundum ut apud Barytona. Utrumq; reperitur tantùm in contractis per * ω impurum, & præcipuè secundæ.

*Et à thematis minus usitatis.

Typus Contractorum in Voce Activa.

		Singulariter.				Dualiter		Pluraliter.	
Indic. *Præſ.*	1. πμ	-άω ῶ	-άεις ᾷς-άει ᾷ	-άε ᾶ τον-άε ᾶ -τον	-άο ῶ μὴν-άε ᾶ τε-άυσι ῶσι
	2. φιλ	-έω ῶ	-έεις εῖς έει εῖ	-έετον εῖτον έετον εῖτον	-έομὴν οῦμὴν-έετε εῖτε-έυσι οῦσι
	3 χρυσ	-όω ῶ	-όεις οῖς-όει οῖ	-όετον οῦτον-όετον οῦτιν	-όομὴν οῦμὴν-όετε οῦτε-όυσι οῦσι
Imperf.	1. ἐπίμ	-αον ων	-αες ας-αε α	-άε ᾶ-την-άέ ά τλιν	-άο ῶ μὴν-άε ᾶ -τε -αον ων
	2. ἐφίλ	-εον ουν	-εες εις-εε ει	-έετον εῖτον-εέτλιν είτλιν	-έομὴν οῦμὴν-έετε εῖτε -εον ουν
	3 ἐχρύσ	-οον ουν	-οες ους-οε ου	-όετον οῦτον-οέτλιν ούτλιν	-όομὴν οῦμὴν-όετε οῦτε οον ουν
Imper. *Præſ.*	1. πίμ		-αε α -ά́ε ά́τω	-άε ᾶ-τον-ά́ε ά́-των	-άε ᾶ-τε-ά́ε ά́τωσαν
	2. φίλ		-εε ει -έ́ε έίτω	-έετον εῖτον-έ́ε εί των	-έετε εῖτε-έ́ε εί́τωσαν
	3. χρύσ		-οε ου -ό́ε ού́τω	-όετον οῦτον-ό́ε ού́-των	-όετε οῦτε-ό́ε ού́τωσαν
Optat. *Præſ.*	1. πμ	-άοι ῷ μι	-άοις ῷς-άοι ῷ	-άοι ῷ τον-άοί ῴ -τλιν	-άοι ῷ -μὴν-άοι-ῷ -τε-άοι ῷ -εν
	2. φιλ	-έοι οῖ μι	-έοις οῖς-έοι οῖ	-έοι οῖ τον-έοί οί -τλιν	-έοι οῖ -μὴν-έοι οῖ -τε-έοι οῖ -εν
	3. χρυσ	-όοι οῖ μι	-όοις οῖς-όοι οῖ	-όοι οῖ τον-οοί οί τλιν	-όοι οῖ -μὴν-όοι οῖ -τε-όοι οῖ -εν
Subju. *Præſ.*	1. πμ	-άω ῶ	-άῃς ᾷς-άῃ ᾷ	-άη ᾶ τον άητον ᾶτον	-άω ῶ -μὴν-άη ᾶ -τε-άω ῶ -σι
	2. φιλ	έω ῶ	--έῃς ῇς έῃ ῇ	-έη ῆ -τον-έητον ῆτον	-έω ῶ -μὴν-έητε ῆτε -έω ῶ -σι
	3. χρυσ	όω ῶ	-όῃς οῖς-όῃ οῖ	-όη ῶ τον όητον ῶτον	-όω ῶ -μὴν-όητε ῶτε -όω ῶ -σι
Inf. Pr.	1. πμ -άειν ᾶν.		2. φιλ -έειν εῖν.	3. χρυσ -όειν οῦν.				
Partic. *Præſ.*	1. πμ	-άων ῶν	άυσα ῶσα -άον ῶν.	Gen. -άόν\ ῶν\ -αύσης ώσης άόν\ ῶν\, &c.				
	2. φιλ	-έων ῶν	-έυσα οῦσα -έον οῦν.	Gen. έόν\ οῦν\ -εύσης ούσης -έόν\ οῦν\, &c.				
	3. χρυσ	όων ῶν	-όυσα οῦσα -όον οῦν.	Gen. -όόν\ οῦν\ -ούσης ούσης -όόν\ οῦν\, &c.				

Conjugatio per Modos & Tempora.

	Indicat.	Imp.	Optat.	Subj.	Infin.	Partic.
Pres.	τιμ ά ω ῶ	α ε α	ά οιμι ῷμι	ά ω ῶ	ά ειν ᾷν	ά ων ῶν
Imperf.	ἐτίμ α ον ων					
Fut. 1.	τιμ ή σω		ή σοιμι		ή σειν	ή σων
Indef. 1.	ἐτίμ η σα	η σον	ή σαιμι	ή σω	ῆ σαι	ή σας
Perfect.	τετίμ-η κα	η κε	ή κοιμι	ή κω	η κέναι	η κώς
Pl. perf.	ἐτετιμ ή κειν					
Indef. 2.	ἔτιμ ον	ε	οιμι	ω	εῖν	ών
Fut. 2.	τιμ ῶ		οῖμι		εῖν	ῶν

	Indic.	Imp.	Optat.	Subj.	Infin.	Partic.
Præs.	φιλ-έ ω ῶ	ε ει	έ οιμι οῖμι	έ ω ῶ	έ ειν εῖν	έ ων ῶν
Imperf.	ἐφίλ-ε ον ουν					
Fut. 1.	φιλ ή σω		ή σοιμι		ή σειν	ή σων
Indef. 1.	ἐφίλ-η σα	η σον	ή σαιμι	ή σω	ῆ σαι	ή σας
Perfect.	πεφίλη κα	η κε	ή κοιμι	ή κω	η κέναι	η κώς
Pl. perf.	ἐπεφιλ-ή κειν					
Indef. 2.	ἔφιλ ον	ε	οιμι	ω	εῖν	ών
Fut. 2.	φιλ ῶ		οῖμι		εῖν	ῶν

	Indic.	Imp.	Optat.	Subj.	Infinit.	Partic.
Præs.	χρυσ όω ῶ	ο ε ου	ό οιμι οῖμι	ό ω ῶ	ό ειν οῦν	ό ων ῶν
Imperf.	ἐχρύσ-ο ον ουν					
Fut. 1.	χρυσ ώσω		ώ σοιμι		ώ σειν	ώ σων
Indef. 1.	ἐχρύσ-ω σα	ω σον	ώ σαιμι	ώ σω	ῶ σαι	ώ σας
Perfect.	κεχρύσ ω κα	ω κε	ώ κοιμι	ώ κω	ω κέναι	ω κώς
Pl. perf.	ἐκεχρυσ ώκειν					

Typus Contractorum in Voce Passiva.

Indic. Præs.	1.	πμ-	άο	ῶ		άμαι		ᾶμαι	ᾶμαι		ᾶμαι		ᾶμαι		ᾶμαι		ᾶμαι		ᾶμαι		ᾶμαι		ᾶμαι
	2.	φιλ	έο	ᾶς		έαι		ῆ	ῆ		ῆ		ῆ		ῆ		ῆ		ῆ		ῆ		ῆ
	3.	χρυσ	ό	ᾶ		όται		εῖται	εῖται		εῖται		εῖται		εῖται		εῖται		εῖται		εῖται		εῖται
Imperf.	1.	ἐπμ	άο	ώ	μην	άμην		ῶμην	ῶμην		ῶμην		ῶμην		ῶμην		ῶμην		ῶμην		ῶμην		ῶμην
	2.	ἐφιλ	έο	ᾶς	σο	έασο	ῆς	ῆσο	ῆσο	ῆς	ῆσο	ῆς	ῆσο	ῆς	ῆσο	ῆς	ῆσο	ῆς	ῆσο	ῆς	ῆσο	ῆς	ῆσο
	3.	ἐχρυσ	ό	ᾶ	το	άτο	εῖτο	εῖτο	εῖτο	εῖτο	εῖτο	εῖτο	εῖτο	εῖτο	εῖτο	εῖτο	εῖτο	εῖτο	εῖτο	εῖτο	εῖτο	εῖτο	εῖτο
Imper. Præs.	1.	πμ-				άσο	ῶ	ᾶσο	ᾶ		ᾶσο	ᾶ		ᾶσο	ᾶ		ᾶσο	ᾶ		ᾶσο	ᾶ		ᾶσο	ᾶ
	2.	φίλ-				έσο	ᾶς	ῆσο	ῆ	ῆς	ῆσο	ῆ	ῆς	ῆσο	ῆ	ῆς	ῆσο	ῆ	ῆς	ῆσο	ῆ	ῆς	ῆσο	ῆ	ῆς
	3.	χρυσ-				όσο	ᾶ	εῖσο	εῖ	εῖτω	εῖσο	εῖ	εῖτω	εῖσο	εῖ	εῖτω	εῖσο	εῖ	εῖτω	εῖσο	εῖ	εῖτω	εῖσο	εῖ	εῖτω
Optat. Præs.	1.	πμ-	αοί	ῴ	μην	άοιτο	ῷο	ῷτο	ῷτο		ῷτο	ῷτο		ῷτο	ῷτο		ῷτο	ῷτο		ῷτο	ῷτο		ῷτο	ῷτο
	2.	φιλ-	εοί	οῖ	μην	έοιτο	οῖο	οῖτο	οῖτο	οῖς	οῖτο	οῖτο	οῖς	οῖτο	οῖτο	οῖς	οῖτο	οῖτο	οῖς	οῖτο	οῖτο	οῖς	οῖτο	οῖτο	οῖς
	3.	χρυσ-	οοί	οῖ		όοιτο	οῖο	οῖτο	οῖτο	οῖς	οῖτο	οῖτο	οῖς	οῖτο	οῖτο	οῖς	οῖτο	οῖτο	οῖς	οῖτο	οῖτο	οῖς	οῖτο	οῖτο	οῖς
Perf.	1.	τεπμ-	ήμαι	ᾖς		ᾖται		ήμεθον	ᾖσθον	ᾖσθον	ήμεθον	ᾖσθον	ᾖσθον	ήμεθον	ᾖσθον	ᾖσθον	ήμεθον	ᾖσθον	ᾖσθον	ήμεθον	ᾖσθον	ᾖσθον	ήμεθα	ᾖσθε	ᾖσθον	ᾖστο
	2.	πεφιλ-	ήμαι	ᾖς		ᾖται																				
	3.	κεχρυσ-	ώμαι	ᾖς		ᾖται		ώμεθον	ᾖσθον	ᾖσθον	ώμεθον	ᾖσθον	ᾖσθον	ώμεθον	ᾖσθον	ᾖσθον	ώμεθον	ᾖσθον	ᾖσθον	ώμεθον	ᾖσθον	ᾖσθον	ώμεθα	ᾖσθε	ᾖσθον	ᾖστο
Subju. Præs.	1.	πμ-	άω	ῶ		άμαι		ᾶμαι	ᾶμαι		ᾶμαι		ᾶμαι		ᾶμαι		ᾶμαι		ᾶμαι		ᾶμαι		ᾶμαι
	2.	φιλ-	έω	ᾶς		έαι		ῆ	ῆ		ῆ		ῆ		ῆ		ῆ		ῆ		ῆ		ῆ
	3.	χρυσ-	όω	ᾶ		όται		οῖται	οῖται		οῖται		οῖται		οῖται		οῖται		οῖται		οῖται		οῖται
Perf.	1.	τεπμ-	ῶμαι			ᾖ		ᾖμαι	ᾖσθον	ᾖσθον	ᾖμαι	ᾖσθον	ᾖσθον	ᾖμαι	ᾖσθον	ᾖσθον	ᾖμαι	ᾖσθον	ᾖσθον	ᾖμαι	ᾖσθον	ᾖσθον	ᾖμαι	ᾖσθε	ᾖσθον	ᾖσθον
	2.	πεφιλ-																								
	3.	κεχρυσ-	ῶμαι			ᾖ		ᾖμαι	ᾖσθον	ᾖσθον	ᾖμαι	ᾖσθον	ᾖσθον	ᾖμαι	ᾖσθον	ᾖσθον	ᾖμαι	ᾖσθον	ᾖσθον	ᾖμαι	ᾖσθον	ᾖσθον	ᾖμαι	ᾖσθε	ᾖσθον	ᾖσθον
Infinit. Præs.	1.	πμ-	άεσθαι	ᾶσθαι																						
	2.	φιλ-	έεσθαι	ᾶσθαι																						
	3.	χρυσ	όεσθαι	ᾶσθαι																						

Participia Præs. 1. πμ- άο ώ / 2. φιλ- εό ᾶ / 3. χρυσ οό ᾶ — μενος, μένη, μενον

Conjugatio

Conjugatio per Modos & Tempora Passivæ Vocis.

	Indicat.	Imp	Optat.	Subj.	Infin.	Partic.
Præs.	τιμ-άο-ῶ-μαι	ά-ε-ῶ	-αοί-ῴ-μην	-α-ω-ῶμαι	-ά-ε-ᾶν	-ά-ό-μην
Imp.	ἐτιμ-ά-ό-μην					
Perf.	τετίμ-η-μαι	-ησο	-ήμην	-ῶμαι	-ῆσθαι	-η-μένος
Pl. p.	ἐτετιμ-ήμην					
P.p.F.	τετιμ-ήσομαι		-ησοίμην		-ήσεσθαι	-ησόμενος
Ind 1.	ἐτίμ-ήθην	-ήθητι	-ηθείην	-ηθῶ	-ηθῆναι	-ηθείς
Fut.1	τιμ-ηθήσομαι		-ηθησοίμην		-ηθήσεσθαι	-ηθησόμενος
Ind.2.	ἐτίμ-ην	-ηθι	-είην	-ῶ	-ῆναι	-είς
Fut.2	τιμ-ήσομαι		-ησοίμην		-ήσεσθαι	-ησόμενος

	Indic.	Imp.	Optat.	Subj.	Infinit.	Partic.
Præs.	φιλ-έο-ῦ-μαι	-έε-ῦ	-εοί-οί-μην	-έω-ῶμαι	-έε-ῖ-σθαι	-έ-ό-μενος
Imp.	ἐφιλ-έ-ό-μην					
Perf.	πεφίλ-η-μαι	-ησο	-ήμην	-ῶμαι	-ῆσθαι	-η-μένος
Pl. p.	ἐπεφιλ-ήμην					
P.p.F.	πεφιλ-ήσομαι		-ησοίμην		-ήσεσθαι	-ησόμενος
Ind. 1.	ἐφιλ-ήθην	-ήθητι	-ηθείην	-ηθῶ	-ηθῆναι	-ηθείς
Fut.1.	φιλ-ηθήσομαι		-ηθησοίμην		-ηθήσεσθαι	-ηθησόμενος
Ind. 2	ἐφίλ-ην	-ηθι	-είην	-ῶ	-ῆναι	-είς
Fut.2.	φιλ-ήσομαι		-ησοίμην		-ήσεσθαι	-ησόμενος

	Indic.	Imp.	Optat.	Subj.	Infin.	Partic.
Præs.	χρυσ-όο-ῦ-μαι	-όε-οῦ	-οοί-οί-μην	-όω-ῶμαι	-όε-οῦ-σθαι	-ό-ό-μενος
Imp.	ἐχρυσ-ό-ό-μην					
Perf.	κεχρύσ-ω-μαι	-ωσο	-ώμην	-ῶμαι	-ῶσθαι	-ω-μένος
Pl. p.	ἐκεχρυσ-ώμην					
P.p.F	κεχρυσ-ώσομαι		-ωσοίμην		-ώσεσθαι	-ωσόμενος
Ind. 1.	ἐχρυσ-ώθην	-ώθητι	-ωθείην	-ωθῶ	-ωθῆναι	-ωθείς
Fut.1.	χρυσ-ωθήσομαι		-ωθησοίμην		-ωθήσεσθαι	-ωθησόμενος

In quibuscunq; dictionibus terminationes contractæ usitatiores sunt incontractis.

Conjugatio per Modos & Tempora Vocis Mediæ.

Præſens & Imperfectum eadem ſunt cum Paſſivis.

		Indic.	Imp.	Optat.	Subj.	Infin.	Partic.
1.	*Fut. 1.*	πμ ήσομαι		ησοίμιλω ι		ήσεαζς	ησόμλνος
	Ind. 1.	ἐπμ ησάμλω	ησαι	ησαίμλω	ήσωμαι	ήσαζς	ησάμλνος
	Perf.	τέπμ-α	ε	οιμι	ω	έναι	ώς
	Pl. p.	ἐτετίμ ειν					
	Ind. 2.	ἐπμ-όμλω	ῆ	οίμλω	ωμαι	έαζς	όμλνος
	Fut. 2.	πμ-ῆμαι		οίμλω		εῖαζς	ήμλνος

		Indic.	Imp.	Optat.	Sub.	Infin.	Partic.
2.	*Fut. 1.*	φιλ-ήσομαι		ησοίμλω		ήσεαζς	ησόμλνος
	Ind. 1.	ἐφιλ-ησάμλω	ησαι	ησαίμλω	ήσωμαι	ήσαζς	ησάμλνος
	Perf.	πέφιλ-α	ε	οιμι	ω	έναι	ώς
	Pl. p.	ἐπεφίλ-ειν					
	Ind. 2.	ἐφιλ-όμλω	ῆ	οίμλω	ωμαι	έαζς	όμλνος
	Fut. 2.	φιλ-ῆμαι		οίμλω		εῖαζς	ήμλνος

		Indic.	Imp.	Optat.	Subj.	Infin.	Partic.
3	*Fut. 1.*	χρυσ-ώσομαι		ωσοίμλω		ώσεαζς	ωσόμλνος
	Ind. 1.	ἐχρυσ-ωσάμλω	ωσαι	ωσαίμλω	ώσωμαι	ώσαζς	ωσάμλνος

Paucula primæ & ſecundæ formæ contracta in ω impurum habent Perfectum Medium, apud Oratores tamen vix inveniendum. Verba autem tertiæ carent tum Perfecto Medio, tum Indefinito ſecundo Activo, cæteriſq; cognatis.

Verba

Verba in MI.

Inuſitata quædam in ἄω, ἔω, ἴω, pariunt Verba in μι, (1.) Mutando { Ultimam ω in μι. Penultimam α vel ε in η· ο in ω.

(2.) Præponendo reduplicationem. Eſt autem Reduplicatio vel propria, cùm repetitur prima conſonans thematis cum ι· ut, δόω δίδωμι, vel impropria, viz. ι præfixum, cùm verbum incipiat vel à { ς, vel duabus mutis; ut, ϛάω ἵϛημι· πάω, ἵπημι. Vocali; ut, ἕω ἵημι.

Poſt reduplicationem quandoq; litera interponitur; ut, πίμπλημι, πίμπρημι.

Quædam ſunt ſine reduplicatione; ut, φημί, &c.

Peculiarem habent inflexionem Præſens, Imperfectum & Indefinitum ſecundum: in cæteris non variant ab aliis in ω purum. In nonnullis tamen irregulariter variantur mediæ literæ: nullum enim verbum in μι omni ex parte Analogum habetur.

Characteriſtica conjugationis. { 1. η ex α, 2. η ex ε, 3. ω ex ο } ante μι· ut { ἵϛημι ex ϛάω. πίθημι ex θέω. δίδωμι ex δόω.

Typus Vocis Activæ.

Indicativi.

Præſ.	1. ἵϛ ημι -ης -ησι	-α		α				-ᾶσι
	2. τίθ ημι ης -ησι	ετον -τον	-ε	μεν	-τε	-ᾶσι
	3. δίδ ωμι-ως ωσι	ο		-ο				-ᾶσι
Imp.	1. ἵϛ ων -ης -η	α -ά	-α					
	2. ἐπίθ ων·ης -η	-ε τον -έ τω	ε	μεν	-τε	-σαν
	3. ἐδίδ ων ως -ω	ο -ό	-ο					
Ind.2.	1. ἔϛ ων ης·η	η -ή	η					
	2 ἔθ ων ης·η	ε τον -έ τω	ε	μεν	-τε	-σαν
	3. ἔδ ων·ως ω	ο -ό	-ο					

Præſ. Imp.	1. ἵς -αθι -ά				
	2. πίθ επ -έ τω	-τον	των	τε	-τωσαν
	3 δίδ -οθι ό				

† Forma regularis eſt -ωθι.

Ind. 2. ς-ῆθι ήτω, &c.	2. θ -ὲς έτω, &c.			3. δ†τὸς-ότω.	
Opt. *Præſ*	ἱς αίλω			η	αῖεν
	πθ είλω ης η	-ητον ήτίλω		-ημεν τε ϕ &	εῖεν
	δδ οίλω			-η	οῖεν

Ind. 1. 1. ς αίλω αίης, 2. θ είλω-είης, 3. δ -οίλω -οίης, &c.

Subj. *Præſ.*	1. ἱς ῶ ᾷς -ᾷ	ᾶ		-ᾶ.
	2. πθ ῶ ῇς -ῇ	ῆ τον -τον	-ῶμεν	-ῆ τε -ῶσι
	3. δδ ῶ ῷς ῷ	ῶ		-ῶ

Ind. 2. 1. ς ῶ ῇς, &c. 2. θ ῶ ῇς, &c. 3. δ ῶ -ῷς, &c.

Infin. *Præſ.* 1. ἱς άναι. 2. πθ έναι, 3. δδ -όναι.

* Irregularia. *Ind.* 2. ς ῶναι, * θεῖναι, * δῶναι.

Participium *Præſ*

1. ἱς -ὰς, ᾶσα, άν. G. άν⟨Θ, άσης, άν⟨Θ. Sic *Ind.* 2. ϛάς.
2. πθ εἰς, εῖσα, έν. G. έν⟨Θ, είσης, έν⟨Θ. Sic *Ind.* 2. θείς
3. δδ -ὰς, ῦσα, όν. G. όν⟨Θ, ύσης, όν⟨Θ. Sic *Ind.* 2. δύς

Formatio Temporum.

Imperfectum formatur à Præſenti mutando μι in ν, & præponendo augmentum, ſi verbum incipiat à ſimplice conſonanti; ut, πίθημι ἐπίθην ſed ἵϛημι ἵϛην.

Perſonæ Imperfecti vix ſunt in uſu; legitur tamen tertia ſing. ἵϛη & ἐπίθη. Numerus ſingularis & tertia pluralis aliunde formantur, quaſi à contractis, ἱϛάω, πθέω, διδόω. 1. ἵς -ων -ας -α | -ων. 2. ἐπίθ ων -ως -ως } -ων. 3. ἐδίδ -ων, -ως -ω | -ων. Similiter ſecunda ſing. Imperativi; ut, ἵϛα. πίθει, δίδω.

Indefinitum ſecundum formatur ab Imperfecto abjiciendo reduplicationem; ut, ἐπίθην ἔθην, ἵλεω ἧν. Ante Conſonam reduplicatio impropria ι vertitur in ε ut, ἵϛην ἔϛην. Si verbum careat Reduplicatione; idem eſt Imperfectum & Indefinitum ſecundum; ut, φημὶ ἔφην.

Penultima Indefiniti ſecundi longa eſt in Duali & Plurali; niſi in his tribus, ἔθην, ἕδωκ, & δῦν ab ἵημι *mitto*.

Inde-

Indefinitum secundum in secundâ Conjugatione Imperativum finit in ές· ut, θές. Reliqua formant Indefinitum more Indefiniti secundi Passivi Barytoni; ἕσλω σπῶ· ἔγνων γνῶθι Unicum ἕδων facit δός. Similiter formant Infinitivum; ut, σλῶναι, γνῶναι.

Cætera tempora fluunt à themate Barytono regulariter; ut, à στάω, στήσω, ἕστηκα.

Poetæ retinent reduplicationem; ut, διδώσω.

Ἕστηκα & ἕστλω *steti* non retinent significationem Præsentis.

Conjugatio per Modos & Tempora.

		Indic.	Imp.	Optat.	Subj.	Infin.	Part.
	Præs.	ἵς ημι	αθι	αίλω	ῶ	άναι	άς
	Impe.	ἵς λω					
	Fut. 1.	ς ήσω		ήσοιμι		ήσειν	ήσων
1.	*Ind.* 1.	ἔς·ησα	ησον	ήσαιμι	ήσω	ῆσαι	ἥσας
	Perf.	ἕς·ηκα	ηκε	ήκοιμι	ήκω	ηκέναι	ηκώς
	Pl. p.	ἑς·ήκειν					
	Ind. 2.	ἔς λω	ῆθι	αίλω	ῶ	λῶαι	άς
	Præs.	πίθ·ημι	επ	είλω	ῶ	έναι	είς
	Impe.	ἐπίθ λω					
	Fut. 1.	θ ήσω		ήσοιμι	*ήσω	ήσειν	ήσων
2.	*Ind.* 1.	ἔθ ηκα					
	Perf.	τέθ † εικα	εικε	είκοιμι	είκω	εικέναι	εικώς
	Pl. p.	ἐτεθ είκειν					
	Ind. 2.	ἔθ λω	ὲς	είλω	ῶ	εῖναι	είς
	Præs.	δί δ·ωμι	οθι	οίλω	ῶ	όναι	ός
	Impe.	ἐδί δ·ων					
	Fut. 1.	δ ώσω		ώσοιμι	*ώσω	ώσειν	ώσων
3.	*Ind.* 1.	ἔδ ω κα					
	Perf.	δέδ ωκα	ωκε	ώκοιμι	ώκω	ωκέναι	ωκώς
	Pl. p.	ἐδεδ ώκειν					
	Ind. 2.	ἔδ ων	ὸς	οίλω	ῶ	ῶναι	ός

* Leguntur hæc Futura in Subjunct.

† *Bœot.* Forma regularis est ηκα.

Vox Passiva.

		Singulariter.			Dualiter.			Pluraliter.		
Indicat. *Præs.*	ἵς-αμαι	ασαι	vel ῃ	α	ἀμεθον	ασθον	ασθον	ἀμεθα	ασθε	αν
	πθ-εμαι	εσαι	vel ῃ	ε	ἐμεθον	εσθον	εσθον	ἐμεθα	εσθε	εν
	δίδ-ομαι	οσαι		ο	ὁμεθον	οσθον	οσθον	ὁμεθα	οσθε	ον
Imperf.	ἵς ἀμην	ασο	vel ω	ατο	ἀμεθον	ασθον	ἀσθην	ἀμεθα	ασθε	αντο
	ἐπθ ἐμην	εσο	vel ου	ετο	ἐμεθον	εσθον	ἐσθην	ἐμεθα	εσθε	εντο
	ἐδίδ ὁμην	οσο	vel ου	οτο	ὁμεθον	οσθον	ὁσθην	ὁμεθα	οσθε	οντο
Imperat. *Præs.*	ἵς	ασο		ἀσθω		ασθον	ἀσθων		ασθε	ἀσθωσαν
	πθ	εσο		ἐσθω		εσθον	ἐσθων		εσθε	ἐσθωσαν
	δίδ	οσο		ὁσθω		οσθον	ὁσθων		οσθε	ὁσθωσαν
Optat. *Præs.*	ἵς ἀμην	αῖο		αῖτο	ἀμεθον	αῖσθον	αίσθην	ἀιμεθα	αῖσθε	αῖντο
	πθ εἰμην	εῖο		εῖτο	εἰμεθον	εῖσθον	εἰσθην	εἰμεθα	εῖσθε	εῖντο
	δίδ ὁίμην	οῖο		οῖτο	οἰμεθον	οῖσθον	οἰσθην	οἰμεθα	οῖσθε	οῖντο

Sic *Perfectum* 1. ἑσταίμην αῖο, &c. 2. πεθ εἰμην. 3. δεδ-οίμην.

Subjunct. *Præs.*	ἵς ὦμαι	ᾷ		ᾶται	ὠμεθον	ᾶσθον	ᾶσθον	ὠμεθα	ᾶσθε	ὦνται
	πθ ὦμαι	ῇ		ῆται	ὠμεθον	ῆσθον	ῆσθον	ὠμεθα	ῆσθε	ὦνται
	δίδ ὦμαι	ῷ		ῶται	ὠμεθον	ῶσθον	ῶσθον	ὠμεθα	ῶσθε	ὦνται

Sic *Perfecta* 1. ἑς ὦμαι ᾷ, &c. 2. πεθ-ὦμαι. 3. δεδ-ὦμαι.

Infin. 1. ἵς ασθαι. 2. πθ εσθαι 3. δίδοσθαι.

Particip. 1. ἵς ἀμενος. 2. πθ ἐμενος. 3. δίδ-ὁμενος.

Conjugatio per Modos & Tempora.

	Indicat.	Imp.	Optat.	Subj.	Infin.	Partic.
Præs.	ἴς-αμαι	ασο	αίμιλω	ῶμαι	ᾶδζ	άμδμ◎
Impe.	ἰς-άμιλω					
Perf.	ἔς-αμαι	ασο	αίμιλω	ῶμαι	άδζ	αμέν◎
Pl. p.	ἐς άμιλω					
P. p. F.	ἐς-άσομαι		ασοίμιλω		άσεδζ	ασόμδμ◎
Ind. 1.	ἐς-άδλω	άδπτ	αδείλω	αδῶ	αθλῦαι	αθείς
Fut. 1.	ς-αδήσομαι		αδησοίμιλω		αδήσεδζ	αδησόμδμ◎

Præs.	τίθ εμαι	εσο	είμιλω	ῶμαι	εᾶζ	έμδμ◎
Impe.	ἐπθ έμιλω					
Perf.	τέθ * ειμαι	εισο	είμιλω	ῶμαι	εῖδαι	ειμδμ◎
Pl. p.	ἐτεθ * είμιλω					
P. p. F.	τεθ * είσομαι		εισοίμιλω		είσεδαι	εισόμδμ◎
Ind. 1.	ἐτ έθλω	έδπτ	εθείλω	εδῶ	εθλῦαι	εθείς
Fut. 1.	τ εδήσομαι		εδησοίμιλω		εδήσεδζ	εδησόμδμ◎

* Regulariter -έμαι -έμιλω -έσομαι.

Præs.	δίδ-ομαι	οσο	οίμιλω	ῶμαι	οᾶδαι	όμδμ◎
Impe.	ἐδίδ-όμιλω					
Perf.	δέδ-ομαι	οσο	οίμιλω	ῶμαι	όδαι	ομδμ◎
Pl. p.	ἐδεδ-όμιλω					
P. p. F.	δεδ-όσομαι		οσοίμιλω		όσεδαι	οσόμδμ◎
Ind. 1	ἐδ όθλω	όδπτ	οθείλω	οδῶ	οθλῦαι	οθείς
Fut. 1.	δ οδήσομαι		οδησοίμιλω		οδήσεδζ	οδησόμδμ◎

Formatio Temporum.

Præsens formatur à Præsenti Activo, mutando μι in μαι, & penultimam longam in suam brevem; ut, ἵστημι, ἵσταμαι· τίθημι, τίθεμαι, &c. Excipe ἄπμαι & pauca alia.

Reliqua tempora formantur more Barytonorum. Perfectum habet penultimam brevem, præter τέθειμαι *Bæot.* quod tamen corripitur in indefinito primo ἐτέθλω.

Vox

Vox Media.

Indic. *Ind.* 2. { 1. ἐς ἄμην -ασο vel ω ut, ἱσάμην. 2. ἐθ ἐμην -εσο vel ευ, &c. ut, ἐπθέμην. 3. ἐδ-όμην -οσο vel ευ, &c. ut, ἐδιδόμην.

Imperat. *Ind.* 2. 1. ς-άσο, ut, ἵσασο. 2. θ-έσο vel θῦ, ut, πίθεσο. 3. δ-όσο vel δῦ, ut, δίδ οσο.

Optat. *Ind.* 2. 1. ς ἀίμην ut, ἱσαίμην. 2. θ εἰμην ut, πθείμην 3. δ-οίμην ut, διδ οίμην.

Sic in Subjunct. *Ind.* 2. 1. σῶμαι. 2. θῶμαι. 3. δῶμαι, &c.

Conjugatio per Modos & Tempora.

Præsentia & Imperfecta eadem cum Passivis.

		Indic.	Imp.	Optat.	Subj.	Infin.	Partic.
1.	*Fut.* 1.	ς-ήσομαι		ησοίμην		ήσεσθς	ησόμενος
	Ind. 1.	ἐς ησάμην	ῆσαι	ησαίμην	ήσωμαι	ήσεσθς	ησάμενος
	Ind. 2	ἐς άμην	άσο	αίμην	ῶμαι	ᾶσθς	άμενος
2.	*Fut.* 1.	θ-ήσομαι		ησοίμην		ήσεσθς	ησόμενος
	Ind. 1.	ἐθ*ηχάμην nec ultra legitur. * *Regulariter* -ησάμην					
	Ind 2.	ἐθ-έμην	ἔσο	εἵμην	ῶμαι	ἔσθς	έμενος
3.	*Fut.* 1.	δ-ώσομαι		ωσοίμην		ώσεσθς	ωσόμενος
	Ind. 1.	ἐδ*ωχάμην nec ultra legitur. * *Reg.* -ωσάμην					
	Ind 2.	ἐδ ώμην	ὸσο	οίμην	ῶμαι	όσθς	όμενος.

Indefinitum secundum formatur ab Imperfecto quemadmodum in voce Activa; ut, ἐπθέμην, ἐθέμην. Vix datur in primâ conjugatione.

Deponens.

In omni conjugatione, tum Contractorum, tum Verborum in μι, conjugatur per modos in Præsenti ad formam suæ conjugationis, per cætera more Barytonorum. Deponens verò primæ in μι format optativum, ut πειαίμην πείαιο, non πειαίμην πειαῖο· Et Subjunct. πείωμαι non πειῶμαι.

Verba

Verba Heteroclita.

(1.) *Variantia*

A communi formâ, & peculiarem ſibi vendicantia, ſunt verba in υμι & in σκω.

Verba in υμι

Fiunt à verbis (plerunq; inuſitatis) in ύω, vertendo ſolum ω in μι· ut, ζεύγνυμι. Characteriſtica eſt υ ante μι.

Vox Activa.

Indicativi

Præſ. ζεύγνυμι, ις, υσι, | υτον, υτον, | υμεν, υτε, ῦσι.
Imp. ἐζεύγνυν ω, ις, υ, | υτον, ύτην, | υμεν, υτε, υσαν.
Imper. *Præſ.* ζεύγνυ-θι, ύτω | υτον ύτων | υτε, ύντων.
Infin. *Præſ.* ζεύγνυναι. *Participium* ζεύγνυς, ύσα, ύν.
G. ύντος, ύσης, ύντος, &c.

Vox Paſſiva.

Indicativi

Præſ ζεύγνυμαι, σαι, ται, | μεθον, σθον, σθον, | μεθα, σθε, νται.
Imp. ἐζευγνύμην, σο, το, | μεθον σθον, σθην, | μεθα, σθε, ντο.
Imp. *Præſ.* ζεύγνυσο, ύσθω, | υσθον, ύσθων, | υσθε, ύσθωσαν.
Infin. *Præſ* ζεύγνυσθαι. Part. *Præſ.* ζεύγνυμενος -η -ον.

Conjugatio per Modos.

		Indicat.	Imp.	Infin.	Part.
Act.	*Præſ.*	ζεύγνυμι	υθι	ῦναι	ύς
	Imp.	ἐζεύγνυν			
Paſſ.	*Præſ.*	ζεύγνυμαι	υσο	υσθαι	ύμενος
	Imp.	ἐζευγνύμην			

Formatio Temporum

Patet ex Paradigmate.

Cætera Tempora ſumuntur à themata remotiori (plerunq; inuſitato) ad quod pervenitur, vertendo *μι* in *ω* ut, *δῦμι δύω*, & abjiciendo (quoties adſint) *νυ* vel *ννυ* ut, *ζώγνυμι ζώγω*, *κεράννυμι κεράω*, *κορέννυμι κορέω*. *ζώννυμι ζώω* unde Futura *ζώξω*, *κεράσω*, *κορέσω*, *ζώσω*.

Verba in σκω

Magnam habent Convenientiam cum Verbis in *μι*, Numero, Origine, & Formatione. Quatuor autem ſunt eorum genera pro numero thematum à quibus manant; ſcilicet à tribus circumflexis & Verbis in *ύω*, (*σκ* poſito ante *ω*) ut, *γηράσκω* à *γηράω*, *ἀρέσκω* ab *ἀρέω*, *βόσκω* à *βόω*, *μεθύσκω* à *μεθύω*.

Multa præponunt Reduplicationem; ut, *διδράσκω* à *δράω*. Penultimæ *α* & *ε*, non rarò in *η* mutantur; ut, *θνήσκω* à *θνάω*, & *ἀλδήσκω* ab *ἀλδέω*· *ο* itidem in *ω* ut, *βρώσκω* à *βρόω*· in nonnullis *ι* pro *ε* ſumitur; ut, *ἐυρίσκω* ab *ἐυρέω*· Sic *ἁλίσκω* ab *ἁλόω*.

Formant Tempora ex Themate Primitivo,

Futurum per *σω*, Præteritum per *κα*· ut, *γηράσκω*, *γηράσω γεγήρακα*· Reduplicatione abjectâ; ut, *γιγνώσκω*, *γνώσω*· Sed *διδάσκω* facit *διδάξω*.

Indefinitum ſecundum verbi ex *όω* deducti (ſi quod fuerit) formatur more Tertiæ Conjugationis in *μι*· ut, *ἁλίσκω*, *ἅλων*· In reliquis ſequuntur Analogiam ſui Thematis.

(2) *Redun-*

(2.) *Redundantia*

1. In Præſenti. Innumera fere ſunt Verba ejuſdem Originis, & diverſæ Terminationis, tum Barytona, tum Circumflexa, & etiam in μι· ut, κραυγάζω & κραυγάνω· κεντάω·έω -όω· κινέω, κίνυμι, &c.

Poetæ alias efformant Terminationes, præcipuè ex Circumflexis; ut, ἀΐδομαι ex αἰδέομαι.

2. In Futuro. Barytona more Circumflexorum; ut, γεάφω, γράψω, & γεγράψω· Et è contra, ut, δοκέω, δόξω, & δοκήσω, &c.

(3.) *Defectiva*

Imperfecta ſunt omnia quæ irregularem habent Characteriſticam; & ſunt, vel

1. Defectiva purè, quæ mutila licet fuerint, contenta tamen ſunt ſuis Temporibus; vel

2. Anomala, quæ mutuantur aliunde Tempora.

Defectiva ſunt Verba, præcipuè duorum Temporum, quæ ultra Imperfectum vix leguntur; nempe finita in νω, γω, αθω, εθω, υθω, θω, &c. Et pleraq; ex Perfectis nata; ut, κεκλήγω à κέκληγα· cum particularibus pene infinitis; ut, ἐδήω, ἔπομαι, &c.

Alia ſunt plurium Temporum; nempe in αίνω carent Futuro, & leguntur familiariter in Indefinito primo; ut, δλαίνω, ἐδλάνα, &c. In δω purum rariùs formant Perfectum Activæ Vocis; ut, ἄδω, ἤδω, &c. Cætera Tempora, quæ in quibuſlibet deſunt, lectio & formationis κακοφωνία docebunt ſatis.

Anomala rariùs formantur regulariter extra Imperfectum; mutuantur autem Tempora vel ab uno verbo; ut, μανθάνω à μαθέω· vel à pluribus; ut, φέρω, &c. Semper autem à Verbis, quorum Thema non eſt in uſu. Et notandum eſt, Indefinitum ſecundum, omnium fere Temporum, uſitatiſſimum.

In

In formatione Anomalorum proferantur tria principalia tempora cujuſq; vocis, ſi dentur; Sin minùs, ſuppleantur per minùs principalia cognatæ ſignificationis, ſeu ejuſdem ſeu alterius vocis; ut, ὁράω, ὄψομαι, ἑώρακα· πέρθω, πέρσω, ἔπραθον.

Verbum Imperſonale

Eſt vel (1.) purè Imperſonale, cujus thema perſonale parùm aut non omnino uſitatum eſt; ut, χρή, &c. vel (2.) factum ex Perſonali. Ejuſmodi ſunt omnes tertiæ perſonæ ſine Nominativis poſitæ; ut, λέγεται, &c. mutatâ ſæpiùs ſignificatione vocis Activæ; ut, φιλεῖ *ſolet* à φιλέω *amo*.

In formatione Imperſonalium proferantur tria principalia tempora; ut, συμβαίνει, συμβήσεται, συμβέβηκε· Si quod deſit ſuppleatur ſicut in Anomalis.

Verbalia

Fiunt à Temporibus (ſæpe inuſitatis) Indicativi abjecto augmento & terminatione poſt Characteriſticam mutatâ: Ex tribus quidem perſonis ſingularibus Perfecti Paſſivi, primâ verò tantum reliquorum.

Ex quovis tempore oriunda, dignoſcuntur ex ejuſdem temporis Characteriſticâ, aut (quod tantundem eſt) ex Vocalibus ipſi propriis

Ex Præſenti oriunda retinent ipſius tum vocales tum conſonas ante terminationem; ut, κλέπτης, δύναμις à κλέπτω, δύναμαι. Ex Indefinito primo pauciora; ut, θήκη ab ἔθηκα. Ex Indefinito ſecundo plurima; ut, τάφος ab ἔταφον, φυγὴ ab ἔφυγον. Ex Præterito medio innumera; ut, τραῦμα à τέτραμα.

Ex Perfecto Activo oriunda ante terminationem habent κ, χ, vel φ, nempe ipſius Characteriſticam; ut, φείκη, διδαχὴ, κρύφιος, à πέφευγα, δεδίδαχα, κέκρυφα· κ ſæpiſſime pro χ ut, φυλακὴ à πεφύλαχα.

Ex

Ex Perfecti Passivi Personâ primâ derivata ante terminationem habent μ ut, ψαλμὸς, γεγραμμὴ ab ἔψαλμαι, γέγραμμαι. Ex secundâ σ vel expressum, vel (in ξ aut φ) inclusum; ut, πίσις à πεπίσται, δόξα à δέδοξαι, τέρψις à τέτερψαι Ex tertia τ, pauca θ ut, δοτὴρ à δέδοται, βάθεγον à βέβάθται.

Verbalia Anomala

Paucula fiunt à Personis obliquis aliorum temporum quàm Præteriti Passivi; ut, ὑστὸς, ab ὕστατος, ἴδμων ex ἴδμαι.

Nonnulla retinent augmentum; ut, ἔῖμα ab εἶμαι. Alia Dialectum; ut, ὀδωδὴ ab ὄδωδα Quibusdam auferuntur mediæ literæ; ut, πίστις à πέπεισται. Aliis inseruntur; ut, κραυγὴ à κέκραγα. In aliis mutantur; ut, ἀγωγὴ ab ἦγαγον.

Ex Verbalibus primogeniis oriuntur & alia: 1. Substantiva à Substantivis; nempe ex Masculinis Verbalibus in της & τηρ. Fœminea in τις & τρις & τειρα ut, ἑυρετὴς ab ἑυρετὴς, ὀρχησεὶς ab ὀρχησὴς, δότειρα à δοτὴρ, &c. Item Substantiva innumera ab Adjectivis; ut, τεραπνότης à τερπνός. Adjectiva deniq; à Substantivis; ut, κεπικὸς a κεπὴς, & innumera ejusmodi.

Participialia

Fiunt (1.) absq; omni mutatione; ut, ἄρχων *princeps*, ἄρχων *imperans*.

(2.) Mutatis vel Accentu, vel Inflexione, vel Terminatione, vel mediis literis, ut, αἴθων -ωνος, ἀδηχομένης ab ἀδηχομένη, &c.

Adverbia

Sunt vel Primitiva; ut, ἀεὶ, ἄγαν, αὖ, &c. vel Derivativa

1. *Nullâ factâ Mutatione.*

Imperativi aliquot adverbiaſcunt; ut, ἄγε, εἶα, &c. Nomina etiam multa tum in recto tum obliquo utriuſq; numeri.

In recto Adjectiva Neutralia non rarò fiunt Adverbia; ut, ὀξὺ, ἄειρα. Duo etiam Maſculina; ut, εὐθὺς, ἰθύς.

In obliquis. Subſtantiva vel Adjectiva præſertim Fœminina Adverbiorum naturam induunt, In Genitivo; ut, ἐπιστολῆς, ὀλίγης, &c. Dativo; ut, ἀπαδῇ, ἰδίᾳ. Accuſativo (præpoſito ſæpiùs articulo) ut, δευτέραν, τὴν ταχίστην.

2. *Factâ Mutatione*

Accentûs vel Spiritûs; ut, ἄγηθες, ἐχενῆί, &c.

Additis literis [π, τ] vel ſyllabis [ὀπ, &c.] ut, πῆ, ὅπου. Variatis vel detractis literis; ut, ποῤχυ pro πορρὸ χόνυ, ἄνεω ab ἄνεως. Plurima in ως à Genitivis Pluralibus in ων ut, ἡδέως ab ἡδέων.

Particulæ Adverbiales in Compoſitione præfixæ

Ἀει, βυ, ἐει, ζα, λα, item δα, λι cæteris rariores, adaugent ſignificationem & retrahunt plerunq; Accentum; ut, βέπαις *puer grandis*, ζάθεος *admodum divinus.*

* In paucis augent, ut νήδυμος, νήχυτος.

* Νη & νε (Particulæ Poeticæ) privant; ut, νήπιος νέφος. Particula δυς (cui opponitur εὖ) Difficultatem vel Malignitatem notat; ut, δυσάλωτος, δυσμενής

Particula α eſt vel Privativa (pro ἀνὰ) ut, ὄφελος ἀδέφελος; vel Conjunctiva (pro ἅμα) ut, ἄκοιτις *consors lecti*, vel Intenſiva (pro ἄγαν) ut, ἀτενὴς *valde intenſus*; vel deniq; Redundans; ut, σαχὺς, ἄσαχυς.

Sæp

Sæpe adsciscit ν ante Vocalem; ut, ἄξιος, ἀνάξιος· interdum γ vel μ pro ν ante consonam; ut, ἀγνοέω, ἄμβροτος, &c. Sic ἐει quandoq; ut, ἐερίγδουπος.

Adverbiorum species ex Latinis notæ.

Adverbia Loci finita in θι, οι (ex οθι per Syncopen & Crasin) σι, χοι, τος, θα, quædam in ε, pauciora in χυ & δον significant *in loco*; ut, οἴκοθι, οἴκοι.

Θεν (& Poetica in θε) *de* vel *à loco*; ἀρχανόθεν, ἀρχανόθε.

Δε, ζε, σε *ad locum*; ut, οἴκαδε, ἀρχανόσε.

Ω *in loco* & *ad locum*; ut, ἄνω, κάτω, &c.

Cognata quædam Adverbia incipientia à præfixo π, frequentiùs sunt Interrogativa; eadem si à τ incipiant Redditiva; sin à vocali Indefinita; ut,

Indefinita.	*Interrogativa.*	*Redditiva.*
ὅτε, ὁπότε, *quando*	πότε, *quando*	τότε, *tunc*
ὅσον, *quantum*	πόσον, *quantum*	τόσον, *tantum.*

Adverbia quædam specialem habent comparationem: Comparativum scilicet, vel in τέρω & Superlativum in τάτω ut, ἄνω, ἀνωτέρω, ἀνωτάτω, &c. vel in ον ante circumflexum, præcedente η, σσ, vel λλ & Superlativum in ιστα· ut, ταχὺ, θᾶσσον vel θᾶττον, τάχιστα· μάλα, μᾶλλον, μάλιστα, &c.

Conjunctiones

Sunt vel Primitivæ; ut, ἄν, ἐὰν, κὴ, ἤν, &c. vel Derivativæ; ut, ἀμφὶ, ὅπως vel Compositæ, eæque longè plurimæ; Finitæ in particulas γε, τε, τοι, νυν, ρα, κεν, Encliticas & fere Expletivas

Conjunctionum classes aut ex Latinis notæ, aut usu ediscendæ.

Præpositiones sunt 18.

Monosyllabæ sex, ἐκ ante consonam, ἐξ ante vocalem, ἐν, εἰς, πρὸ, πρὸς, σύν

Dissyllabæ duodecim. ἀμφὶ, ἀνὰ, ἀντὶ, ἀπὸ, διὰ, ἐπὶ, κατὰ, μετὰ, παρὰ, περὶ, ὑπὲρ, ὑπὸ, quarum significationes variant cum regimine, & infrà patebunt.

Præpositiones inter se compositæ migrant in Adverbia; ut, παρέξ, &c.

Præpositiones in compositis præfixæ vocalibus finalem suam amittunt vocalem; ut, ἐπέχω. Excipe πρὸ & περὶ ut, προέχω, περάω. Ἀμφὶ modò amittit, modò retinet ι ut, ἀμφελίσσω & ἀμφιελίσσω.

* Sic & aliæ dictiones in ν finitæ.

Ἐν & σύν in compositione mutant suum * ν (1.) in γ ante γ, κ, ξ, χ. (2.) In μ ante β, μ, π, φ, ψ. (3.) In λ ante λ. Σὺν etiam amittit ν ante ζ, vel σ sequente consonâ; ut, συζητέω, συαπάω. Ante vocalem verò resumitur propria consona; ut, συνεζήτεν.

Omnis dictio exiens in vocalem si præponatur in compositione ante ρ geminat ρ· ut, ἀνάῤῥεω· Παρὰ autem sæpiùs omittit; ut, παραείπω.

SYN.

SYNTAXIS.

CONcordantiæ tres sunt, & cum Latinis communes.

Exceptiones Græcis peculiares.

Cum Verbi prima Dualis deest, Nominativus Dualis primæ Plurali jungitur; ut, Νὼ ἔξιμεν.

Neutrum Plurale gaudet Verbo Singulari; ut, Οὐκ ἀρεταῖ χαίρει. Jungitur etiam Plurali.

Adjectivum Plurale cujuscunq; generis, sæpe permutat suum Substantivum in Genitivum cum Articulo; ut, Σπεύδαῖοι τῶν γονέων, pro γονεῖς.

Sæpe Substantivum usurpatur pro Adjectivo; ut, Ἑλλὰς φωνὴ.

Frequenter Relativum & Antecedens in eodem casu ponuntur; ut, Χρῶμαι βιβλίοις οἷς ἔχω.

Duo Singularia cum Duali non incongruè nectuntur; ut, Διαιρίτω εἰσαῦτε Ἀτρείδης τε καὶ Ἀχιλλεύς. Ἄμφω & δύω sæpiùs tamen cum Plurali; ut, Ἄμφω ὀξέπυδοιν· Δυοῖν ὀφθαλμοῖν.

Constructio Articuli.

Articulus sequente δε, γε, &c. sumitur pro αὐτὸς, οὗτος, vel ἐκεῖνος.

Articulus cujuscunq; generis cum Adverbio, pro Nomine sumitur in omni casu; ut, ὁ πλησίον, *vicinus*, ἡ πλησίον, &c. In Neutro genere sic positus quandoq; adverbiascit; ut, τὸ πάλαι, *olim*.

Ponitur Articulus Præpositivus pro Subjunctivo; ut, Τὸ ῥᾷσον ἁπάντων pro ὁ ῥᾷσον.

Cùm plura sint Substantiva, illud sensu præcedit verbum cui Articulus præfigitur; ut, Θεὸς ἰῶ ὁ λόγ☉.

Articuli Præpositivi usus est, (1.) Propter Excellentiam rei sive Emphasin; ut, Τὸ ἀγαθὸν, *summum bonum*, ἀγαθὸν, *quodvis bonum*.

(2.) Propter Demonstrationem vel Expositionem rei certæ; ut, Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής.

(3.) Propter Modulationem suaviorem; ut, Πολὺ διεζώσας ἐυρήσομεν τὰς τε τῶν παιδαίων γνώμας, καὶ τὰς τῶν φαύλων διανοίας.

Sæpe redundat, & Metri causâ à Poëtis vel adhibetur, vel negligitur.

Regimen Substantivi

Græcis cum Latinis ferè commune. Nomina etiam Laudis & Vituperii, uti & Mensuræ in Genitivo ut plurimùm efferuntur; ut, Ἀνὴρ μεγάλης ἀρετῆς, Ἀνδρειὰς δώδεκα πηχέων.

Regimen Adjectivi.

Quorum Latina Genitivum vel Ablativum postulant, horum Græca Genitivum; *viz.* Significantia *notitiam memoriam, copiam, dignitatem*, &c. ut, Δυσέρως τῶν ἀφροδισίων. Ἄξι☉ τῦ γένους.

Sic & Comparativa subaudito ἢ *quam*; ut, Ὀργιλώτεροι κυνῶν.

Quorum itidem Latina Dativum, Dativum; ut, Καλὸν ἀνθρώπῳ. Κακὸν τῷ ἀνθρώπῳ.

Varii Casus post Adjectiva.

Adjectiva significantia *reatum, similitudinem, proprietatem, communitatem* vel *contrarietatem* Genitivum & non rarò Dativum volunt; ut, Ὅμοι☉ ἀνθρώπῳ. Ὅμοι☉ ὑμῖν.

Plu-

Plurima * Nomina post se habent Accusativum Substantivi significantis *formam, modum, patriam, gentem, nomen, artem, objectum, mensuram, numerum,* vel *partem* subauditâ Præpositione χατ, διὰ, περὶ, &c. ut, Ἁυχὴν γενεᾶν. * Sic & Verba, Participia & Verbalia.

Interdum & Dativum, rariùs Genitivum, subauditis aliis Præpositionibus; ut, Ἐπεικὴς ἤθεσι.

Idem * Adjectivum pro diversâ significatione diversos casus postulat juxta diversas regulas; ut, Ἀθέατος, *non videns.* Gen. γυναικός. *Invisibilis,* Dat. ἀθεοις. * Uti & verbum & quævis alia dictio.

Regimen Verbi

Transitivi, Substantivi & * acquisitivè positi idem est ac apud Latinos. * Sub acquisitivè positis intellige & verba *dandi, commodandi,* &c. ejusmodi classium.

Sic & Verba *rogandi, docendi, vestiendi, celandi,* uti etiam *testandi, vocandi, adjurandi* duplicem regunt Accusativum; ut, Ὁρκίζω σε τὸν Θεόν.

Verba *incipiendi, desinendi, appetendi, abstinendi, regendi, excellendi, distandi, differendi, aberrandi* genitivum postulant; ut, Ἀρχομαι λόγε.

Verba *implendi, privandi, æstimandi, sedandi, accusandi, absolvendi, damnandi, propulsandi* regunt Accusativum propioris cum Genitivo remotioris Substantivi; ut, Πεινῶντας ἐνέπλησεν ἀγαθῶν. Quædam & Accusativum duplicem; ut, Ἀποστερεῖ με τὰ χρήματα.

Multa Verba ferè composita ex συν ὁμῦ adsciscunt Dativum personæ aut rei sociæ; ut, Ὁμιλεῖν ἀυτῶ.

Verba *jurandi* regunt Accusativum ejus per quod juratur, & Dativum ejus Cui; ut, Ὀμνυμί σοι τὸν κύνα

Verba *cedendi* Genitivum rei & Dativum personæ; ut, Εἶκω γέρουσιν ἕδρης

Verba * *auditûs, olfactûs, gustûs, tactûs* frequentiùs Genitivum, interdum & Accusativum; ut, Ἤκουσα φωνῆς ἐγλύσατο ὕδως. * Etiam accusativũ cum gen.

Sic & Verba *recordandi*, *obliviſcendi*, *admirandi*, *tentandi*, *conſequendi*, *ſortiendi*, *fruendi*, *curandi*, *negligendi*, *contemnendi*, *apprehendendi* ; ut, μνήσθητί μου vel μου.

Verba *communicandi* ſive *participandi* & eis contraria cum Dativo perſonæ adſciſcunt & Genitivum nec rarò Accuſativum rei ; ut, τὰ βάρη μεταδιδόναι τοῖς φίλοις δεῖ.

Verba *dicendi* vel *faciendi* cum Adverbiis vel Accuſativo Adjectivorum quæ ſignificant *bene* vel *male* ſæpiùs poſtulant Accuſativum perſonæ de qua dicitur, vel cui fit *bene* aut *male* ; ut, Μὴ ἀγοράζειν κακῶς τὰ τεθνηκότα. Καλῶς ποιεῖτε τοὺς μισθίους ὑμᾶς.

Verba *permutandi* exigunt Genitivum rei acceptæ cum Accuſativo rei datæ ; ut, Ἀμείβειν χρύσεα χαλκείων.

Nomen *materiæ* poſt Verba effertur in Genitivo, infrequentius in Dativo ; ut, ἄρτον ἀδάμαντος ἔτυξε.

Innumera deniq; ſunt Verba apud Græcos variæ conſtructionis. Verba *precandi*, *blandiendi*, *convitiandi*, *habitandi* Dativum vel Accuſativum admittunt. Verba *imperandi* Genitivum (apud Poetas Dativum) & Accuſativum Verba *accuſandi*, *condemnandi*, *abſolvendi*, *privandi*, *participandi*, *communicandi* caſum rei & perſonæ variis modis ſubmutant ; ut, κατανεύσω σοί, σὲ τούτου, σοὶ τοῦτο, σοὶ τούτου, σοὶ τούτου δώσειν.

Multa pro variâ ſignificatione variam habent conſtructionem ; ut, Βασιλεύω τῆς Ἀσίας, *Impero Aſiæ*, Βασίλευσον αὐτοῖς βασιλέα, *conſtitue ipſis regem*.

Verba Derivativa

Ferè exigunt caſus Primitivorum Nominum aut Adverbiorum.

Si Paſſivè capiantur, caſum ſolummodo Primitivi inclusi ; ſin Activè, Accuſativum inſuper ; ut, Πελάζω πρᾳξ *ſum prope* τῆς νεώς. Μακρύνω *ſummoveo* σε τῆς πόλεως, quia μακρὰν & πόλεως Genitivum regunt.

Ver-

Verba connotantia *incitamentum* vel *occasionem* agendi regunt Accusativum personæ cum casu verbi inclusi; ut, Τάλα ὑμᾶς ἐπόησα.

Verbum Derivativum quandoq; regit casum suæ Periphrasis; ut, Ταμιεύω τὰ σιτία, quia dicimus ταμίας εἰμὶ τῶν σιτίων.

Periphrasis etiam casum Verbi Simplicis; ut, Ἐξαρνὸς εἰμὶ τοῦτο, quia dicimus ἐξαρνοῦμαι τοῦτο.

Sæpe tamen alii casus adhibentur juxta regulas supra traditas; ut, Ἴσον δ' ἰσοῖς πάλασαν, quia Verba appropinquandi Dativo gaudent.

Regimen Passivorum.

Verba Passiva *vocandi*, *apparendi*, &c. imitantur Regimen Verbi Substantivi.

Passiva quælibet exigunt Dativum agentis; ut Latinè. Genitivum etiam cum Præpositionibus, ὑπὸ, ἀπὸ, σὺν, φρὸς, ἐκ, &c. ut, Ὁ νῆς ὑπ' οἴνου διαφθείρεται. Et alios casus cum aliis Præpositionibus.

Verbum Medium pro ratione significationis Activæ vel Passivæ imitatur utriusq; regimen; ut, Βιάζομαι παῖδα, βιάζεσθαι ἀπὸ πλείονων.

Quorundam Nominum casus suæ debetur significationi.

Effertur scilicet in Dativo Nomen *Instrumenti* vel *Modi*; ut, Ἀργυρέαις λόγχαισι μάχου. Sic & *Causæ*; ut, Τέθνηκεν ἀποπλεξίᾳ. Et in Genitivo sæpe subaudito ἕνεκα.

*In * Genitivo effertur Nomen*

Partis, præcipuè adjectum Verbis *prehendendi*, *lavandi*, &c. ut, Λύκον ὤτων κρατῶ.

* Quandoq; & in accusativo vel dativo.

In

In Genitivo vel Dativo Nomen

Pretii; ut, Πάντα ὤνια πλάτε. Νομίσματι ὠνιᾶ.

Similiter & Nomen *temporis* respondens ad quæstionem *quando*; ut, Ἦλθε νυκτός. Ἀναστήσει τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ. Respondens verò ad quæstionem *quamdiu* in Accusativo vel Dativo; ut, Ἔμεινε μιᾶς ὥρας.

Nomen *Spatii* in Accusativo; ut, Ἀπέχε σημεῖα ἑκατὸν δέκα.

Nomen *Loci*, quoties denotatur *motus ad locum* in Accusativo; ut, Ἑλλήσποντον ἵκοντο.

A loco in Genitivo; ut, Τῆς Κρητικῆς ἄκρας ἥραμεν.

Actio *in loco* in Dativo; ut, Στῆλας ἔστησαι Ὀλυμπίασι.

Genitivus absolutè ponitur; ut, Μιλτιάδου φθονήσαντος.

Regimen Infinitivi

Latinum obtinet plerumq; apud Græcos.

Utuntur autem Græci cum Infinitivis interdum Accusativo Articuli neutro; ut, Ἐκεῖνα τὸν αὖθις πάλιν ἐλθεῖν.

* Et subaudito ἕνεκα.

Item Genitivo * post dictionem quæ adsciscit Genitivum, ut, Κατάρχομαι τοῦ καλεῖν.

Infinitivus cum articulo neutro pro Nomine sumi potest in omni casu; ut, Ἐκ τοῦ ὁρᾶν γίνεται τὸ ἐρᾶν.

Infinitivus cum Præpositione & Articulo, sequente Accusativo, idem valet ac Genitivus absolutè positus, aut per Verbum finitum resolutus; ut, Ἐν τῷ ἐλθεῖν αὐτὸν, id est, ἐλθόντος αὐτοῦ vel ὅταν ἔλθῃ αὐτος.

Pro Gerundiis & Supinis utuntur Græci Infinitivis.

Gerundium in *di* effertur per Infinitivum & Genitivum Articuli post dictionem quæ adsciscit Genitivum.

Gerundium in *do* per Infinitivum post Præpositiones significantes *à de, è, ex, in, pro*, sequente eo Articuli casu, quem Præpositio exigit.

Ad

Ad eundem modum Gerundium in *dum* poſt Præpoſitiones quæ ſignificant *ad*, *ob*, *propter*, *inter*, *ante*, &c.

Negligitur quandoq; Articulus; ut, Ὥρα ἀπίναι.

Pro Supinis ſimpliciter ponitur Infinitivus; ut, Τί ἐξήλθατε θεάσασθαι; Λέγειν ἀισχρόν.

Cùm ſignificatur neceſſitas uſui patur Verbale in τέον (vulgò dictum Adverbium poſitionis) quod quidem Verbale admittit caſum ſui Verbi, & inſuper Dativum agentis; ut, Νέοις ζηλώτεον τοὺς γέροντας.

Regimen Imperſonalium

Idem eſt manente ſignificatione ac Perſonalium.

Quod ad Particularia: Dativum perſonæ cum Genitivo rei volunt δεῖ, δεῖν, χρὴ, &c. *opus eſt*; ut, Δεῖ μοι πολέμου.

Δεῖ, χρὴ, ὀφείλει, *oportet* (& plurima ſequente Infinitivo) Acculativum; ut, Δεῖ αὐτὸν ἀπελθεῖν.

At δεῖν *deeſſe* abſolutè ponitur cum Genitivo; ut, Μιᾶς δεῖν, i. e. μιᾶς δεούσης.

Regimen Participiorum

Idem eſt ac ſuorum Verborum, niſi cùm Adjectivè ſumpta Genitivo gaudeant; ut, Μηδὲν ἔχων. Δεχέμενος φῶτος.

Participium non rarò pro Infinitivo uſurpatur; ut, Πέρσαι λέγουσι ἐδίοντες κάρδαμον καὶ πίνοντες ὕδωρ.

Pro Verbo item finito; ut, Τίς ἐμὲ παπάξας.

Pro Subſtantivo etiam quandoque; ut, Μεσὸς δὴ συμποσίου.

Denique; pro Adverbio; ut, Τολμήσας εἰσῆλθε.

Impersonalium Participia uſitatiſſimè ponuntur loco Genitivi abſolutè ſumpti; ut, Ἐξέφυγον, ὀλίγου δεῆσαι ἁλῶναι, i. e. δεήσαντος.

Regi-

Regimen Adverbiorum.

(1.) *Cum Casibus.*

Nominativus sequitur Adverbia *Demonstrandi*; ut, Ἰδοὺ ὁ υἱός σου.

Genitivum post se recipiunt Adverbia multa:

Quantitatis; ut, Ἄλις δρυός.

Loci; ut, Ἔξω βελῶν. Ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Temporis; ut, Ἕως τῆς ἡμέρας.

Numeri; ut, Δὶς τοῦ σαββάτου.

Separandi; ut, Ἀνὰ τοῦ πατρός.

Causæ; ut, Ἕνεκά σου θανατούμεθα.

Dativus sequitur Adverbia *Congregandi*; ut, Ἅμα αὐτοῖς.

Accusativus Adverbia *Jurandi*; ut, Μὰ Δία.

Varii itidem casus varia; ut, Ἐγγὺς τὴς πόλεως, vel τῇ Ἰόππῃ.

Οἲ *heu* & ὦ *O!* omnes casus.

Derivativa regunt casus Primitivorum, eadémq; pro variâ significatione varios casus.

(2.) *Cum Modis.*

Μὴ *prohibentis* inservit omnibus modis, nisi Indicativo; ut, Μὴ μεθύσκεσθε οἴνῳ. Μὴ δεσμαχῶμεν. Ψεύδεα μὴ βάζειν. Cætera usu discenda.

Duæ Negativæ vehementiùs negant; ut, Οὐ μὴ πίω. Plures adhuc vehementiùs; ut, Οὐκέτι οὐ μὴ φάγω. At interventu Verbi separatæ affirmant; ut, Οὐ δύναμαι μὴ μεμνῆσθαι αὐτοῦ.

Regimen Conjunctionum

Copulativarum, Disjunctivarum, &c. ex Latinis notum.

Conjunctiones Conditionales, Causales, Discretivæ, Adversativæ, Potentiales varios post se modos trahunt.

Ἄν & ἐὰν *si*, Subjunctivum, interdum Optativum vel Indicativum.

Ἄν

Ἄν Indefinitum dictionis cui adhæret ſignificationem vagam relinquit. Ἄν Potentiale uti & κεν addit verbo ſignificationem τῦ δύνασθαι Utrumq; inſervit Optativo, Subjunctivo, Indicativo, & quandoq; Infinitivo.

Ὥστε, *ut, adeo ut*, regit Infinitivum vel Indicativum. Cætera inter legendum obſervanda.

Regimen Præpoſitionum.

Genitivo ſoli junguntur ἐκ, πρὸ, ἀπὸ, ἀντί.

Ἐκ vel ἐξ, *ex* vel *extra*; ut, Γύνη ἐκ τῦ ἀνδρός.

Sic in Compoſitione; Ἐκβάλλω, *ejicio*. Alias inducit ſignificationes; ut, Ἐξουσία, *potentia*, &c.

Πρὸ, *præ*; ut, Πρὸ θυρῶν. Quandoq; *pro*, &c.

In Compoſitione *præ*; ut, Προβάλλω, *præpono*. Alias inducit ſignificationes; ut, Προκόπτω, *progredior*, &c.

Ἀπὸ, *à, ab, abſq;* ut, Ἐξουσία ἀπὸ Θεῦ.

Sic in Compoſitione; Ἀποστρέφω, *averto*. Alias inducit ſignificationes; ut, Ἀποκρίνομαι, *reſpondeo*, &c.

Ἀντὶ, ſignificat *pro*; ut, Ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμῦ.

In Compoſitione *contra*; ut, Ἀντίκειμαι. Alias inducit ſignificationes; ut, Ἀντιποιέομαι, *vendico*, &c.

Dativo ſoli junguntur ἐν & ξύν ἐν *in*; ut, Ἐν λιμνῃ πλεῖν.

Sic in Compoſitione; ut, Ἔνειμι. Alias inducit ſignificationes; ut, Ἐνδέπομαι, *revereor*, &c.

Σὺν, *cum*; ut, Σὺν Θεῷ.

In Compoſitione *con*; ut, Σύνδουλος, *conſervus*. Alias inducit ſignificationes; ut, Συνίστημι, *commendo*, &c.

Accuſativo ſoli jungitur Εἰς vel ἐς. Significant autem *in* cum Accuſativo; ut, Ἐκ πυρὸς εἰς φλόγα.

Sic in Compoſitione; ut, Εἰσάλλομαι, *inſilio*. Aliam inducit ſignificationem; ut, Εἰσωνία, *veſtigal*, &c.

Genitivo vel Accuſativo διά.

Cum Genitivo *per*; ut, Διὰ ἁμαρτίας ὁ θάνατος.

Cum Accuſativo *propter*; ut, Τὸ σάββατον διὰ τὸν ἄνθρωπον.

Geminatur apud Poetas. ut, πρόπρο.

In

In Compoſitione *di* vel *dis*; ut, Διαφωνέω, *diſſono*: interdum *per*, *trans*, *circum*, &c. Alias inducit ſignificationes; ut, διαφέρω, *excello*.

Genitivo, Dativo, vel Accuſativo junguntur ἀμφὶ, ἀνὰ, ἐπὶ, κατὰ, μετὰ, παρὰ, περὶ, πρὸς, ὑπὲρ, ὑπό.

Ἀμφὶ cum Genitivo *de*; ut, Ἀμφὶ ἀστέρων γεγραφή.

Cum Dativo ferè apud Poetas *circum*, *circa*; ut, Ἀμφ' ὤμοις βάλετο ξίφος.

Cum Accuſativo *circa*; ut, Ἰορδάνης ἀμφὶ ῥέεθρα.

In compoſitione *circum*; ut, Ἀμφιβάλλω, *circumjicio*. Aliam inducit ſignificationem; ut, ἀμφιπονέω, *conſumo*.

Ἀνὰ cum Genitivo rariùs *circum*; ut, Ἀνὰ κρατάφοιο τυχήσας. Cum Dativo (apud Poetas) *cum*, *in* cum Ablativo; ut, Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ. Cum Accuſativo *per*; ut, Ἀνὰ στρατόν. Item *ad*, *ſecundum*.

In Compoſitione *re*; ut, Ἀναφέρω, *recurro*. Alias inducit ſignificationes; ut, Ἀναγινώσκω, *lego*.

Ἐπὶ cum Genitivo, Dativo, & Accuſativo, *ſuper*, *ad*, *in*, &c. ut, Ἐφ' ἵππου· Ἐπὶ χθονί· Ἐπὶ τῷ ὄνου.

Idem & in compoſitione; ut, Ἔπειμι, *inſum*, ἐπιγράφω, *ſuperſcribo*. Alias inducit ſignificationes, ut, Ἐπιτιμάω, *reprehendo*.

Κατὰ cum Genitivo *contra*, *de*, id eſt, *deorſum*; ut, Κατὰ χειρός. Cum Dativo Poeticè, *à*, *ab*; ut, Κατὰ Δῆφι. Cum Accuſativo *ſecundum*, *circa*, &c. ut, Κατὰ Ματθαῖον.

In Compoſitione *de*, id eſt, *deorſum*; ut, Καταβαίνω *deſcendo*. Alias inducit ſignificationes; ut, Καταφρονέω, *contemno*

Μετὰ cum Genitivo *cum*; ut, Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός. Cum Dativo ferè Poeticum, *in*, *poſt*, ut, Μετὰ χερσὶν ἔχων τὴν λύραν. Cum Accuſativo *poſt*; ut, Μετὰ τὸν πόλεμον συμμαχία.

In Compoſitione *trans*; ut, Μεταφέρω, *transfero*. Alias inducit ſignificationes; ut, Μεταπέμπω, *accerſo*

Παρὰ, *à*, *præter*, *apud*, &c. ut, Παρὰ Κυείου ἢ βοή-

θειά

θειά μι. Cum Dativo, *apud*; ut, Παρὰ τῷ Κυρίῳ ἔλεος. Cum Accusativo, *contra*, *à*, *ad*; ut, Παρὰ νόμον.

In Compositione, *ad*, *præter*, *perperam*; ut, Πάρειμι *adsum*, παρήκω, *perperam audio*. Alias inducit significationes; ut, Παρακαλέω, *consolor*.

Περὶ cum Genitivo *de*; ut, Περὶ καρπῶν στενολεσχεῖν. Cum Dativo & Accusativo, *circum*, *circa*; ut, Περὶ βωμοῖς χορεύειν. Περὶ τὰ φοβερὰ ἡ ἀνδρεία.

In Compositione *circum*; ut, Περιάγω, *circumduco*. Alias inducit significationes; ut, Περιγράφομαι, *describo*, &c

Πρὸς cum Genitivo *à*, *ab*; ut, Πρὸς Διὸς εἰσὶν ἅπαντες. Item *per* (in *obtestando* vel *jurando*) *coram*, &c Cum Dativo & Accusativo, *ad*; ut, Πρὸς κεφαλῆς, Ὀνῆσθαι πρὸς λύραν.

In Compositione *ad*; ut, Προσέρχομαι, *adeo*. Alias inducit significationes; ut, Προσκόπτω, *impingo*, &c

Ὑπὲρ cum Genitivo, *super*, *pro*, &c. ut, Γῆρας ὑπὲρ κεφαλῆς. Cum Dativo (rariùs) & Accusativo, *super*; ut, Ὑπὲρ ἀργύρῳ δ' ὀχεῖν. Ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης.

In Compositione, *super*; ut, Ὑπερπερισσεύω, *superabundo*. Alias inducit significationes; ut, Ὑπερτίθεμαι, *procrastino*, &c.

Ὑπὸ cum Genitivo, Dativo, Accusativo, & in Compositione, *sub*; ut, Ὑπὸ γθονός. Ὑπὸ τῇ λεοντῇ πίθηκος. Ὑπὸ τὸ μόθιον. Ὑπογράφω, *subscribo*. Alias inducit significationes; ut, Ὑποκείνομαι, *simulo*.

N B. Omnes Præpositiones reperiri in pluribus significationibus quàm quas recensuimus, in his autem frequentiùs usitari.

Apud Poetas plures simul Præpositiones quandoq; regunt casus; ut, Ἀμφὶ περὶ στίβεσσι.

Præpositiones sine casibus migrant in Adverbia (retracto accentu in περὶ, ὑπὸ) ut, Μικρόν τι παρέξ. * Ἀνὰ e-

Accentu etiam retracto nonnullæ Præpositiones, *viz.* tiam pro

* Ἀνὰ (item ἀν) ἔπι pro ἐν, ἔπι, μέτα, πάρα, πέρι ἀνάστα.

vicem

vicem quandoq; ſuſtinent verborum ferè tertiæ perſonæ per omnes numeros; ut, Ἄν δ' Ὀδυσσεὺς, i. e. ἀνέστη. Ἔνι (interdum ἐν) μετὰ, παρὰ, πρὸ pro compoſitis Verbi εἰμὶ· ut, Οὐκ ἔνι Ἰθάκῃδε. Itidem impersonaliter.

Præpoſitio in compoſitione ſæpiſſimè regit caſum quem extra compoſitionem regebat. Sed

Genitivum regunt compoſita cum ἄνα, *ab* ὑπὲρ *ſuper, pro*, cum aliis ſignificantibus, *ab, de, pro*; ut, Ὑπέρκειται τῆς πόλεως.

Dativo gaudent compoſita cum εἰς, πρὸς, ἀντὶ, *contra*, μετὰ, *cum*, παρὰ, *juxta*, ὑπὸ, *ſub*, ἐπὶ *in, ad, ſupra*, aliiſq; quæ ſignificant *ad, in, ſub*; ut, Ἐπέβλεψεν αὐτοῖς χείρας.

Accuſativo junguntur compoſita à παρὰ, μετὰ, διὰ, aliiſq; ſignificantibus *præter, trans*; ut, Παραβαίνετε τὴν ἐντολήν.

PRO-

PROSODIA.

PRoſodiæ quod hîc neceſſarium eſt, tradit Doctrinam de *Spiritibus*, de *Accentibus*, & Syllabarum *Tempore*, ſeu *Quantitate*.

De Spiritibus.

Vocales, (præter υ) & Diphthongi initiales, plerunq; levigantur.

Exceptiones.

A aſpiratur in viginti nominibus, octo verbis, & tribus adverbiis. Vide Rud. p. 219.

E aſpiratur ante κ, π, ω, βδ, βζ, δρ, ρκ. Sed ἐκεῖ, ἐκεῖνος, &c. Item in particularibus, (1.) Nominibus viginti aut circiter. (2.) Verbis decem. (3.) Adverbiis quatuor.

H ante β, γ, κ, σ, aſpiratur utplurimùm. Item in particularibus Nominibus ſedecim & in ἡμικτάω, ἥμι & ἡνίκα.

O ante πλ, ρκ, μ, non ſequente φ, σ ſequente vocali, aſpiratur utplurimùm. Aſpirantur & Articuli ὁ, ὃς, & inde nata ὅτι, ὅθι &c. Et ὁπ- particula præfixa. Item Nomina ſeptem & Verbum ὁράω.

Ω aſpiratur in ὦ ρκ, ὡς ut.

Quævis Vocalis ante ρπ, ρμ aſpiratur, neglecto etiam ſpiritu Thematis; ut, Ἅρπαξ, Ἑρμῆς.

E augmentum præfixum conſonæ levigatur, ſed in Perfectis Verborum in μι ſervat ſpiritum Thematis; ut, Ἵσημι, ἕσηκα. Præfixum Vocali ejuſdem accipit ſpiritum; ut, Ἑστία, ἑώρων, ab ἔπω, ὁράω.

Temporale augmentum ſervat ſpiritum mutabilis; ut, Ἀκούω, ἤκουον.

Reduplicatio impropria verborum in μι aſpiratur; ut, ἵστημι

Dictiones peregrinæ, compoſitæ, derivatæ, aut variatæ ſervant ſpiritum ſuæ originis. Exceptis ἥδομαι ab ἡδύς, & paucis aliis.

Idem vocabulum pro diversâ origine aut ſignificatione diverſo notatur ſpiritu. Quædam etiam, manente eâdem ſignificatione, nunc aſpirantur, nunc levigantur; ut, Ἕρση & ἔρση, ros, &c. Rud. p. 221.

2. *De Accentibus.*

Dictiones ſingulæ ſive ſimplices ſive compoſitæ unicum tantùm habent accentum. Quædam tamen quandoq; exuunt, dictæ ἐγκλιτικαὶ, & pauculæ carent.

Accentu carent decem voculæ: ὁ, ἡ, οἱ, αἱ, ὲ vel ἐκ vel ἐχ, εἰ, ὡς, ἐν, ἐις, vel ἓς, ἐκ vel ἐξ.

Acuuntur tamen Articuli, ὃ pro ὁς, ἅτ᾽ vel τοῦτ᾽ ἥ, οἵ, αἵ, pro αὐτή, ἕτοι. αὗται, abſq; ſubſtantivo poſiti nec ſequente μήν ut, Αὕτη ὁ βῆ Λυκίλω ϗ.

Ου vel ἐκ acuitur ante quodvis punctum; ut, Ὃ ϗ φη ἄ.

Ὡς *ſic* ubiq; acuitur; ut, Ὡς ἔφα]'. Item ὡς *ſicut* quando in conſtructione poſtponitur; ut, Κωΐες ὡς. Et ὥς *quodammodo* poſt ἔστι ut, Ἔστι μὲ ὡς.

Ἐξ poſtpoſitum caſui acuitur quandoq; ut, Οὐδὲ κακῶν ἔξ.

Omnes hæ voces ἄτονοι per compoſitionem auctæ accentum poſſunt recipere; ut, Νυῦ ϗ ὅδε παρακαλεῖ ϗ.

Encliticæ ſunt.

Τὶς *aliquis* per omnes caſus Pronomina μοῦ, μοὶ, μέ· Cοῦ σοὶ, σὲ ἕ, οἷ, ἕ. Cφέ, σφέ· Cφίσι, σφᾶς, & σφῶ, illi, illos. Verba φημὶ, φησὶ, φατὸν, φαμὲν, φατὲ, φασὶ, εἰμὶ, ἐσὶ, εἰσὶ, & ἐσμὲν, ἐσὲ ſæpius.

Parti-

Particulæ indefinitæ, ποτὲ, ποθὲ, πῆ, πτὶ, πῇ, πῶς. Item γε, κε, κεν, νυ, περ, που, ῥα, τοι & plerunq; θην.

Encliticæ dictiones vel inclinant vel amittunt accentum. *Inclinant*, id eſt, transferunt accentum ſemper acutum (vel ſuum vel pro ſuo) in dictionis præcedentis finalem ſyllabam, idq; fit cùm præcedens dictio habeat

(1) Acutum in antepenultimâ; ut, Ἄνθρωπός τις.

(2.) Circumflexum in penultimâ, ultimâ exiſtente brevi; ut, Τοῦτό ἐστι τὸ σῶμά μου.

(3.) Acutum in penultima, quæ cum ultimâ eſt pes Trochaicus; ut, Μέσφά τοι ἐχθές.

(4.) Cùm præceſſerit Enclitica, nudata ſuo accentu, vel vocula accentu carens; ut, Καθῶς φασί τινες.

Amittunt accentum quando præcedens dictio tonum habet in ultimâ; ut, Ὁ πᾶς μου. Vertunt autem gravem in acutum; ut, Θεέ μου δεέ μου

Encliticæ monoſyllabæ amittunt accentum poſt Paroxytonas non Trochaicas; ut, Μήτηρ μου. Vel poſt circumflexum in penultimâ, quando ultima ſolâ poſitione longa eſt; ut, Χεῖνιξ μου. Diſſyllabæ autem non amittunt; ut, Σώσω τινάς ἐξ αὐτῶν.

Verbum ἐστὶ retrahit accentum in penultimam, quando eſt initium orationis, vel immediatè ſequitur quodvis punctum, vel etiam particulas γὰρ, ἀλλ, εἰ, & voces quaſdam Apoſtrophum paſſas, τοῦτ', ἀλλ', ut, Ἔστι σῶμα ψυχικὸν καὶ ἔστι σῶμα πνευματικόν. Item propter Emphaſim quandoq;

Reliquæ omnes Encliticæ ſervant tonum poſt quodvis punctum vel notam diſtinctionis; ut, Λέγει τῷ παραλυτικῷ σοὶ λέγω· Vel etiam propter Emphaſin; ut, Ἡ ῥίζα σέ.

Pronomina poſt Præpoſitiones & ἢ *vel* ut plurimùm non inclinant; ut, Ἐκ σοῦ. ἢ σὲ διδαξει.

Τὶς Indefinitum ſæpe ſervat accentum ſuum cùm præponatur verbo à quo pendet; ut, Οὐκ ἔχουσι τὶ φάγωσι.

Plures ubi concurrunt Encliticæ dicuntur Synencliticæ. Plures Synencliticæ alternis sæpissimè acuuntur, & amittunt accentum; Οὐ γάρ πω πνέ φημι.

De Vocibus Ἐντόνοις.

Regulæ Generales.

I. Accentus communiter est in priori; isq; aut acutus aut circumflexus.

In Hyperdissyllabis antepenultima acuitur quoties ultima sit brevis, penultima quoties ultima longa; ut, Ἄνθρωπος, ἀνθρώπε. Nata αι & οι finales ratione accentûs pro brevibus haberi; ut, Ἄνθρωποι, τύπτομαι. Præter αι & οι in Optativis, syllabis contractis, aliisq; à circumflexis rectis; ut, Τύποι, λεχοῖ. Voc. παῖ à παῖς.

II. Longa naturâ aut usu ante finalem naturâ brevem, si tonum habuerit, circumflectitur; ut, πῆς penultimâ longâ, tametsi πής penultimâ brevi: τυφθεὶς, τυφθέντος. Ante finalem solâ positione longam sæpius circumflectitur; ut, Χοῖνιξ. Finales itidem in -ᾰ & -ᾰς, si tono afficiantur, circumflexum volunt; ut, Εὖ, πᾶς. Excipe ἰδοὺ. ἰού.

III. Omnis acutus finalis in orationis contextu vertitur in gravem, nisi in Interrogativo τίς, vel ante Encliticam, aut punctum distinctionis, vel deniq; in fine versûs. Dicuntur tamen quorum gravis in ultimâ pingitur Acutitona.

IV. Monosyllaba incontracta acuuntur; ut, Χθών. Verba autem monosyllaba si fuerint producta, ubiq; circumflectuntur, exceptâ secundâ Præsentis Indicativi Verbi φής. Circumflectuntur itidem quædam particularia; ut, Βᾶς, γραῦς, &c

V. In contractione, Ex acuto & gravi post se subintellecto fit circumflexus; ut, Τειχέων, Τειχῶν.

Excipiuntur Accusativi singulares formæ λεγῶ præter αἰδῶ, ἠῶ. Item acuuntur Nominativi, Accusativi, & Vocativi

Vocativi duales, ὁλοπαθῶν in α & ω· ut, Μνάα μνᾶ, νόω νώ. Item νῶϊ νώ.

Compoſita antepenacuta à νόος retracto accentu acuunt penultimam; ut, Εὔνοος εὔνους. εὐνόου εὔνου. & pauca in ήθης & ήρης· ut, Συνηθέων, ζωήθων.

VI Accentus manet ſuper eandem ſyllabam vocis rectæ & obliquæ ſive variatæ; ut, Λόγος, λόγου. καλὸς, -ὴ, -ὸν· τείχεος, -ους· τύπτω, τύπτεις, τύπτομαι.

Exceptiones.

Mutatur ſpecies accentûs in ſequentibus.

(1.) Acutus vertitur in circumflexum in penultimâ nominum creſcentium quoties obtinet Regula ſecunda; ut, Σωτὴρ, σωτῆρος.

Nomina oxytona primæ & * ſecundæ circumflectunt ultimam Genitivi & Dativi per omnes numeros; ut, Κειτὴς -ῆ -ῇ -ῆν -ῶν -αῖς. Θεὸς -ῷ -ῶ οἷν ὦν οἷς. Huc ſpectant Articuli & Pronomina oxytona in -ὸς circumflectunt Vocativum in ὲ, Itidem in -ω & -ως Vocativum ſingularem in -οι. ut, Βασιλεῦ, λεχοῖ.

* Sed caſus Attici acutum retinent; ut Λεὼ, λεών.

(2) Circumflexus vertitur in acutum, correptâ ſyllabâ in quam deberet cadere, aut factâ antepenultimâ; ut, Ἡρακλῆς, -έος εῖς, ἕν σῶμα, σώματος.

Itidem ſi ultima longa fuerit; ut, Τυπτῶμι, τυπτίτλω.

(3) Mutatur ſedes accentûs per regulam primam; ut, Σῶια, σωμάτων· ἐπίγραμμα, ἐπιγράμματος. τύπτω, ἔτυπτον.

Deniq; per ſimplices anomalias in Nominibus & Verbis tum promovetur, tum retrahitur accentus.

1. *In nominibus promovetur Accentus.*

Antepenacuta in -εος circumflectunt caſus contractionem paſſos; ut, Χρύσεος, χρυσοῦς, χρυσέη ἢ χρύσεον -οῦν.

Nomina monoſyllaba tertiæ Genitivum & Dativum ſingularem & Dativum Plur. acuunt in ultimâ; ut, Χεὶρ -ρὸς εἰ. χερσὶ & εἷς cum compoſitis, ſed ἑνὶ, μηδέσι.

Per contractionem verò facta ſæpiùs penultimam circumflectunt; ut, Κῆρ -ῆρος -ῆρι.

Genitivum & Dativum dualem & Genitivum pluralem in ultimâ circumflectunt; ut, Χειροῖν, χειρῶν.

Quæ autem tonum habent in penultimâ Genitivi ſingularis vel circumflectuntur in recto non habentia υ ante σ penacuunt Genitivum pluralem; ut, Δᾴδων, κρᾱτῆρων. His adde ἡρώων, &c.

Participia ſequuntur generalem regulam; ut, Θεὶς, θέντος, θέντων, &c. Sic Pronomen ἅπᾶς, ἅπαντος & πᾶς in Dat. Pl. πᾶσι.

Τὶς *aliquis* (niſi cùm inclinat) per omnia acuitur in ultimâ, exceptis τινοῖν, τινῶν. Τίς *quis* ubiq; in penultimâ; ut, Τίς, τίνος, τίνι.

Accentum Monoſyllaborum ſequuntur δόρυ & γόνυ in caſibus Metatheſin paſſis; ut, Δορὸς. γονύς. Sic & χύων, ἄρλω, & nomina in -ηρ ερος in caſibus Syncopen paſſis; ut, Κύων, κυνὸς θυγάτηρ -έρος, θυγατρὸς, &c.

Sed Nomina in -ηρ .ερος penacuunt Dativum pluralem in -ᾱσι in aliis etiam paulo variant, quorum exemplum ſit pro regulâ.

Sing. N. Θυγάτηρ, G. θυγατέρος, θυγατρὸς, D. θυγατέρι, θυγατρί, A. θυγατέρα. θύγατρα, V. θύγατερ.

Dual. N. A. V. θυγατέρε, θύγατρε, G. D. θυγατέροιν, θυγατροῖν.

Plur. N. θυγατέρες, θύγατρες, G. θυγατέρων, θυγατρῶν, D. θυγατράσι, A. θυγατέρας θύγατρας, V. &c.

Nomina primæ Simplicium circumflectunt ultimam Genitivi pluralis; ut, Κεντῶν, μαστῶν. Excipe, Fœminina Barytona Adjectivorum, Pronominum & Participiorum ſequuntur generalem regulam; ut, ἄλλη, ἑκόντων.

Penacuta ἷς *unus* & μία cum compoſitis circumflectunt ultimam Genitivi & Dativi; ut, Ἰᾶς, ἰᾶς μιᾶς, μιᾷ.

Reli-

Retrahitur Accentus.

Adjectiva in -ων & ης penacuta retrahunt accentum in neutro; ut, Βῆττων, βέλτιον· αὐτάρκης, αὔταρκες. Sic ἐλάχεια, λίγεια.

Vocativus nominum hyperdissyllaborum in -ων, ορ, & -ων acuit antepenultimam; ut, Ἀγάμεμνον. Sed composita à φρὴν accentum servant; ut, Ὦ δαΐφρον.

Item substantiva in -ης primæ contractorum; ut, Ὦ Δημόδενες. Sic ἀκάκητα, δέσποτα, εὐρύοπα, μητίετα.

Dictio composita cum Enclitică eundem expetit tonum quem extra compositionem gerit, verso gravi in acutum; ut, Ἦνωρ, ἔστιν. Sic μήτε, ὅτε.

2. *In Formatione Verborum promovetur Accentus.*

Indicativus circumflectit ultimam Futuri secundi in Voce Activâ, & penultimam in Voce Mediâ; ut, Τυπῶ, τυπέομαι. Penultimam etiam tertiæ pluralis in Præsenti Verborum in -μι ut, Τιθεῖσι.

Imperativus circumflectit ultimam Indefiniti secundi Medii; ut, Τυπέ. Εἰπὲ, ἐλθὲ, εὑρὲ particularia sunt.

Subjunctivus circumflectit ultimam in omnibus Indefinitis Passivis, & in Præsenti & Indefinito secundo Activo Verborum in -μι ut, Τυφθῶ, τυπῶ τιθῶ, δῶ. Penultimam in Perfecto passivo contractorum, atq; in Præsenti & Perfecto passivis Verborum in -μι ut, Πεπιῶμαι, τιθῶμαι, τεθῶμαι

Infinitivus in ναι tono afficit penultimam; ut, Τετυφέναι. Infinitivus cæterorum circumflectit ultimam Indefiniti & Futuri secundi activi; ut, Τυπεῖν. Penultimam acuit Indefiniti secundi medii; ut Τυπέσθαι. Accentum ideniq; exigit in penultimâ Indefiniti primi activi & Perfecti passivi; ut, Τύψαι, τετύφθαι.

Retrahitur Accentus.

Imperativus Indefiniti ſecundi medii, uti & omnia tempora finita in -μλω variant ſedem accentûs pro ratione quantitatis ultimæ; ut, Τυπῦ, τύπεσθε· τυπόμλω, τύποιο. Sed in Optativo Perfectum paſſivum. & Futurum ſecundum medium; Præſens etiam & Perfectum Verborum in -μι (non deponentium) retinet accentum ſuper eandem; ut, Βεβοήμλω, -ῆο· ἑσταίμλω, ἑσαίμλω, -αῖο.

Speciales Regulæ Accentuum.

1. Nominum in recto.

In primâ Declinatione Oxytona plurimùm ſunt ſequentia. Denominativa in σης· ut, Ὡμησής. Verbalia hyperdiſſyllaba in -της, non præcedente α, ε, ι· ut, Ποιητής.

Item Fœminina, (1.) In α, *viz.* Verbalia in εφ purum; ut, Χαρά. Hyperdiſſyllaba appellativa in -δια & -ωνια, & particularia non pauca; ut, Πλαδρά, &c.

(2.) In η· *viz.* Verbalia ſervantia Characteriſticam temporis; ut, Γραμμή. Verbalia itidem in -μοιη· ut, Πλησμονή. Participialia in -μένη· ut, Δεξαμενή.

Item finita in -γη, -δη, -ωη· & hyperdiſſyllaba in -ωλή, -ωκή, & -ωχή, -ωρή, -ωπή· ut, Ὀργή, χορδή, ζωή, παιστωλή, ἀκωκή. &c. Deniq; particularia multa; ut, Ἀρετή, ἀγκή, ἡδονή, &c.

Fœminea in -α & η ab oxytonis in -Θ ſervant eorum accentum; ut, Θεὸς, θεὰ ἀδελφὸς, ἀδελφή.

In *ſecundâ Declinatione*. Oxytona ſunt multa in -Θ, Nempe finita in -αὸς, -αυὸς, -ηὸς, -ιὸς, -ερὸς, -ωρὸς, -ωὸς ut, Ἀγλαὸς, ἀγαυὸς, &c.

Subſtantiva in -μΘ non præcedente ε· ut, Λιμὸς· Subſtantiva verbalia in τὸς & τρὸς ut, Κοπετὸς, ἰατρός.

Adje-

Adjectiva etiam in -κὸς, -νὸς, -πὶς, -τὸς ut, Λάνκὸς, ἀγνὸς, χαλεπὸς, λεπτὸς. Item in -λ῾, ſi non præceſſerit ι vel υ ut, Καλὸς. Pauca in -μ῾ ut, Θερμὸς, ὠμὸς, &c. Deniq; plurima in -ρ῾, exceptis Primitivis, Pronominibus, & Comparativis in -ερ῾, præter ἱερὸς, δεξιτερὸς

Hyperdiſſyllaba tam Subſtantiva, quàm Adjectiva in -ωλὸς, -ωνὸς, ωπὸς ωρὸς ut, Παιδωλὸς, τιμωρὸς, &c.

Derivativa in -῾ ex Perfecto medio, ſi activè ſignificent, acuuntur; ut, Τομὸς, *ſector*. Genitivi oxytoni cùm fiant recti retinent tonum; ut, Δμωὸς à τὸ δμωὸς.

De particularibus oxytonis in -῾ aliarum terminationum videantur Rudimentorum, Pag. 243, 244, 245, 246.

Oxytona Compoſita in -῾.

Omnia in -ικ῾ ut, Ἀρχιτεκτονικὸς. Compoſita ab ἄγω, ἄγγ῾ ſive ἀγγέω, ἀμείβω, ἔργον & aliis; ut, Ξεναγὸς, ποδαγὸς, συνεργὸς, &c. Verbalia in -τ῾ ex compoſitis nata quorum ſimplex nullum eſt; ut, Εὐλογητὸς. Multa etiam particularia; ut, Ἀνοικτὸς, &c. Et præcipuè compoſita cum Præpoſitione & αἰνέω, βαίνω, λαμβάνω, μετρέω, ἔχω, τείνω ut, Ἐπαινετὸς.

Subſtantiva deniq; compoſita in -μὸς ut, Ἀναβαθμὸς.

Pleraq; finita in -μον & -τον ſunt oxytona; ut, Ἑρετμὸν, φυτὸν. Exceptis nominibus herbarum & frugum.

Penacuta ſunt nomina finita in -ίλ῾, ίσκ῾, -λέ῾, -ύλ῾ ut, Ὀρτίλ῾, νεανίσκ῾, &c. Item Verbalia in -τέ῾ ut, Περκτέ῾. Nonnulla etiam particularia; ut, Παρθέν῾ &c

Compoſita ab ἀντί῾, σό῾, πλό῾, *-plex*, penacuuntur; ut, Ἐναντί῾, ἁπλό῾, &c. Multa etiam compoſita cum Præſenti Activo Verbi circumflexi, omnia

omnia à πολέω ut, Ὀνειροπόλος. Sic μοιχαλίς &c.

Compoſita à Nomine & Præterito Medio, ſi Activè ſignificent, ſunt penacuta, ſin Paſſivè antepenacuta; ut, Τηλεσκόπος, *longè videns*, τηλέσκοπος, *longè viſus*. Sed Compoſita à Præterito Medio Verbi ἔχω antepenacuuntur; ut, Γαιήοχος.

Et Compoſita plurima à δρέμω, μάχομαι, νέμω, in alterutrà ſignificatione penacuta ſunt ut plurimùm.

Subſtantiva in --ιον triſſyllaba ab Oxytonis rectis vel obliquis diſſyllabis profluentia acuunt penultimam; ut Σηκύδιον, παιδίον.

Antecircumflexa ſunt ut plurimùm finita in -αις, -ους (deducta ab Oxytonis) -οις, -ως, -οιν, -ειν, -ων, uti & Subſtantiva in -ιν· ut, Τειταῖς, γελοῖς, ἐχῖν, &c.

Cætera ſub his regulis non comprehenſa ſervant generalem regulam; uti & Compoſita omnia quæ terminantur in brevem, tametſi ab oxytonis vel paroxytonis nata; ut, Παμποίκιλος, φιλόσοφος.

Quævis compoſita in -ος cum α, δυς & εὐ (octo circiter exceptis) tonum habent in priori; ut, Εὐάγωγος, δυσάγωγος, &c

Attica omnia à vocibus in -ος purum nata, ſervant tonum originis; ut, Λεὼς à λαός. Acuendo etiam antepenultimam tametſi ultima ſit longa; ut, Ἰλέως, ἀνάγεων.

In cæteris Declinationibus.

Nomina in αν, -ιν vel -ις ῖνος, ας άδος, in ων, -ηρ, ους, -τυς, & -ω, oxytona ſunt; ut. Τιτὰν, ἀκλὶν vel ἀκλὶς, λαμπὰς, λεχὼ, &c. Item ἐγώ.

Sic & fœminina in -ις -ίδος. Exceptis Fœmineis in -τις, quæ ſequuntur accentum maſculinorum in -της.

Adjectiva in -ης, -ες & in υς acuunt ultimam; ut, Ἀληθὴς, ὀξύς. Sed hyperdiſſyllaba in -ικης, -ιρης,

-ηρης, -ωκης, -ωδης, & ωλης ab ὄλλυμι cum paucis particularibus in -ης ſequuntur generalem regulam

Derivativa in -ων ab Indefinito ſecundo vel Perfecto medio, Localia & nomina Menſium in -ων, finita etiam in -εδων & ηδων, Verbalia in -εμων, hyperdiſſyllaba in -εων, υων, υμων cum particularibus multis in -ων ſunt oxytona; ut, Σταχῶν, νυμφῶν, ἀηδῶν, ἡγεμῶν, ἀγῶν, &c.

Compoſita cum monoſyllabo verbali ſecundæ Perfecti paſſivi finita in -ς, in ξ, etiam & ψ, ſi componantur cum Præpoſitione terminatâ in vocalem, unà cum compoſitis ab εἷς acuuntur fine; ut, Περβλὴ, καταπὴξ, μηδείς.

In omnibus Declinationibus

Nomina circumflectunt ultimam, quæ videntur manare à penacutis & contractionem pati; ut, Τιμῆς, γῆ. Itidem & Diminutiva in -ᾶς & -ῦς. ut, Ζωᾶς, Διονῦς.

Compoſita ex ſimplicibus oxytonis in longam finita, ſi monoſyllaba non fuerint, ſervatâ terminatione, ſervant tonum in fine; ut, Φορὰ, ἀναφορά· βασιλεὺς, μισοβασιλεύς.

Græco barbara plerunq; ſequuntur accentum ſuæ originis; ut, Ἀβραάμ, Πιλάτος.

Occurrunt nomina non pauca variis notata accentibus, in cæteris prorſus invariata; ut, Ἀγροικος, ἀγρῖκος, *ruſticus.*

Sæpiſſime autem idem nomen diverſo veſtitur accentu, propter diverſam ſignificationem, quantitatem, declinationem, vel originem; ut, Βασιλεία, *regnum*, βασίλεια, *regina*; δωδεκαετὴς -ές, -δωδεκαέτης -ες. Pauca indefinitè ſumpta * acuunt ultimam, interrogativè priorem; ut, Ποσὸς, πόσος· ποιὸς, ποῖος.

Etiam & idem nomen appellativum tonum gerit in poſteriore, proprium ſæpiùs in priore; ut, Τυρὸς, *caſeus.* Τύρος, *Tyrus*: Quin & Adjectivum in ultimâ, Subſtantivum in priori; ut, Αἰδὸς, *ardens*, αἶθος, *ardor.*

Deniq; caſus recti ab obliquis pene innumerabiles.

* Sic & Adverbia ποτὲ, *aliquando*, πότε, *quando?*

De

De Verborum Accentibus.

Ex præſentibus ſimplicibus irregularia ſunt tantùm εἰμὶ, φημὶ, & χρὴ *oportet.* [Adde & Imp ἐχρῶ.]

In compoſitis Præſens Indicativi & Imperativus per omnia generales ſequitur regulas. Reliqua tempora Indicativi & alii omnes modi ſervant tonum Simplicium.

Excipe,

1. Quædam, etiam præſentia, à Simplicibus non variant; Pauca ſcilicet ex inuſitatis diſſyllabis δῦμι, κλῆμι, σβῆμι, σκλῆμι. Perſonæ etiam monoſyllabæ circumflexum in compoſitis ſervant; ut, Ἀπεῖς.

2. Nonnulla compoſita, extra Præſens, ſpreto ſimplicium accentu, ſequuntur generales regulas, viz.

Sic compoſita ex χῶ & πάω.

Quæ augentur in initio; ut, Εὗδον, ἐκάθευδον. Sed abjecto augmento redit circumflexus ſimplicis; ut, Ἐκάθησο, καθῆσο. Quæ etiam vocalem ultimam Præpoſitionis abjiciendam retinent; ut, Ὑπέσχον. Sed περὶ & πρὸ non item.

Imperativus Indefiniti ſecundi cujus ſimplex monoſyllabum eſt, ſi componatur cum Præpoſitione diſſyllabâ penultimam acuit; ut, Ἀπόδοῦ, ἀπόδου.

Participiorum Accentus

Regulares ſunt, exceptis ſequentibus.

Participia in -εις, -ως, -ις, -υς, in -ας verborum in -μι, & in -ων Indefiniti ſecundi, acuunt ultimam; ut, Τυφθεὶς, τετυφὼς, ζὰγνὺς, δὺς, ἱστὰς, τυπών.

Participium Præteriti paſſivi penultimam ſemper acuit, tametſi ultima ſit brevis; ut, Τετυμμένος.

De Adverbiorum Accentibus.

Oxytona ſunt finita in -ν, υ, αι, ει, δον, -ξ, ας, ις, -υς, τΘ· ut, Ἰὴ, ἀντικρὺ, χαμαὶ, ἀεὶ, &c.

Item derivativa in ι, -τι, σι, τίω, & δα ex δον· ut, Ὀυχὶ, Ῥωμαϊσὶ, χρεδὰ, &c. cum particularibus circiter 14.

Penacuta ſunt finita in -ακις & -ακι, ικα, δρα· Item in -οθεν vel -οθε, οφιν vel οφι· Exceptis quæ ab οἶκΘ, ἴωΘ, παντὸς, ἐκ]ὸς, ἐνδὸν dimanant.

Compoſita quoq; cum finalibus particulis γνω, τη, ποι πυ, πω, τῶρ, πως, τοι· ut, Μεντοίτιω, Et cum initiali particulâ ὁπ-. Sic & particularia pauca.

Circumflexa ſunt finita in -οι, ᾶ, -υ, -χυ, χως· ut, Πανταχῆ, &c. item monoſyllaba longa ab articulo derivata, cum particularibus paucis; ut, Νῦν, &c

Derivata in -ως tonum retinent Genitivorum in -ων, à quibus manant; ut, Πονηρῶς, *improbè*, πονήρως, *laboriosè*.

Plurimæ dictiones cùm adverbiaſcunt ſervant tonum; ut, Εὐθὺς, ἀμέλει, πλησίον. Excipiuntur neutra quædam, (1.) In -ες ſcilicet ab ἔτΘ omnia regularia ſunt; ut, Ἐξάετες. Sic Ἴωθες, ὁπόσθες (2.) In -α· omnia facta ex Neutris penacutis in -α abjecto ε tonùm retrahunt; ut, Τάχα ex ταχέα. Sic Ζφόδρα tametſi à Ζφοδεός.

Compoſita tonum gerunt poſterioris ſimplicis non Enclitici; ut, Ἐπειδὴ, ἐδέ. Excipiuntur numeralia in --ικα, & compoſita ab ἀντὶ, ἐγγύς. πύλιν, πίλαι, ὀπίσθεν, εἶτα, ἐκεῖνα· ut, Ἐναντι, πάρεζ ſus, ἀνάπαλιν, &c. Sic ἤγαγον, ἄκον, ἤμυνον.

Particulæ -γε, ζε, σε, item θεν, θε, non præcedente ο, Accentum dictionis cui adhærent loco non movent; ut, Μέντοιγε, Ἀθωάζε &c. In pluribus itidem δε. ut, Οἴκαδε δε autem Adjectivis τῆΘ, τόσΘ additum acuit penultimam; ut, Τοιόνδε, τοσόνδε· circumflexo tamen

Geni-

Genitivo & Dativo; ut, Τοιῶδε, τοιῷδε. Sed -δε locale rationem habet Enclitici; ut, Ἀϊδόσ -δε.

Quædam particulæ fini nominum adhærentes, tonum ſuum retinent, abjecto accentu dictionum quæ præceſſerint; ut, Ὁσισῶν, ὁσισδὲ, ὁποιοσδήποτε, ὡπνιῶν, &c.

Pauca ſunt δίτονα ut, αὖ vel αὗ, πρωὶ vel πρῳΐ, &c.

Conjunctionum Accentus.

Conjunctiones Primitivæ & monoſyllabæ acuuntur, niſi tono carent; ut, Καὶ πλήν. Sic ἀτὰρ, ἀλλὰ, ἐπεὶ, ἠέ Unum ἦν circumflectitur.

Compoſitæ exeuntes in γὰρ, -δὲ, -δὴ, -μὲν, -θ, -ι, oxytonæ ſunt; ut, Τοιγὰρ, ἄδε, &c. Exeuntes verò in -ερ, -οτι, -τωρ, -πτ, -πως penacutæ; ut, Περσέπ, δήπ, &c.

Cæteræ Particulæ Conjunctionales accentum dictionis cui adhærent loco vix unquam movent.

Accentus Præpoſitionum.

Præpoſitiones omnes tono affectæ acuuntur in ultimâ. Sed diſſyllabæ pro Verbis uſurpatæ in priori.

Solùm πρὸ apud Oratores.

Diſſyllabæ etiam omnes (exceptis ἀνὰ & διὰ) poſtpoſitæ caſibus, vel ſubſtantivorum vel acceptorum ſubſtantivè, tonum retrahunt; ut, Εἰρήνης * πρὸ.

Accentus Præpoſitionum intercidit elisâ vocali in quam deberet cadere; ut, Ἐφ' ἡμᾶς. Non item cùm retrahitur accentus; ut, Δόμων κατ' ἀλητδόνα.

De

De Quantitate Syllabarum.

Diphthongi & η ω naturâ longæ ſunt; ε ο naturâ breves; α, ι υ, ancipites.

Poſitio idem hîc valet ac apud Latinos. Brevis itidem ante mutam ſequente liquidâ communis redditur.

Vocales naturâ longæ vel diphthongi communes ſunt ante vocalem ſequentis dictionis; ut, Ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ ἐν Ἄργει.

Quantitas ancipitum Vocalium in prioribus Syllabis.

A, ι, υ ante vocales plerunq; corripiuntur. Excipe (1.) α penultima nominum in -άων creſcentium per ο, & fœminorum propriorum in αϊς longa eſt. (2.) I penultima nominum in -ίων, -ιον (exceptis comparativis, quæ ferè brevia ſunt) longa eſt; ut, Βραχίων. Sed nomina in -ία penultimam habent communem, ſæpiùs tamen correptam; ut, Σοφία,

A, ι, υ, ante μα in quamplurimis neutris producuntur; ut, Κλίμα, χύμα. A ante β, γ, δ, θ, κ, λ, μ, ν, π, ρ, σ, τ, φ, χ plerunq; corripitur.

I ante β, γ, δ, θ, κ, λ, μ, ν, π, σ, τ, φ, χ breve eſt. Sed diſſyllaba in -ίνη, & nomina in -ίκη, ίτη, ίτης penultimam producunt; ut, Δίνη, νίκη· excipe δίκη, I ante vel poſt ρ producitur ut plurimúm.

Υ ante β, δ, θ, κ, λ, ν, π, ρ, τ, φ corripitur; ante γ, μ, σ, χ plerunq; producitur.

Υ Longa etiam eſt υ in penultimâ verbalium ante τ (paucis in -υτος exceptis) ut, Λυτής, &c Et in diſſyllabis in *ύλη, -ώνη, -ωνος· Et in Adverbiis in -υδόν. * Excipe μύλη, γύνη, πλυνός.

Ancep: diphthongi reſolutæ vel diminutæ corripitur; ut, Παΐς, φυγή.

Anci-

Ancipitum quantitas in ultimâ vocis rectæ manet plerunq; in penultimâ variatæ; ut, Τιτὰν τιτᾶνος, τιτᾶνι.

Sed nota in *Incremento Nominum.*

Ancipites productæ in recto, si declinentur purè, ferè communes sunt; ut, Δρῦς, δρυός. Sic ναῦς νεός.

Anceps ante duplicem in ultimâ recti plerunq; breviatur in obliquis; ut, Αὐλαξ, αὔλακος· Σπύξ, σπυκός. Sed nomina in -ιξ, -ιγος, Gentilia in -ιξ, -ικος, & quælibet in -υξ, -υκος penultimam obliquorum producunt.

Υρ deniq; longum in recto corripitur in obliquis; ut, Πῦρ, πυρός.

In *Incremento Verborum* Quantitas penultimæ manet in Præsenti & Imperfecto per omnes voces & modos; ut Κείνω, ἔκεινον. Et in temporibus cognatis; ut, Ἔτυπον, τυπῶ.

Quantitas Indicativi servatur in similibus temporibus aliorum modorum, uti & in Participiis; ut, κείνω, -ε, -οιμι, &c.

Penultima Indefiniti primi longa est in conjugatione quartâ; ut, Ἔκειναν μέγα νεῖκος. Sed in tertiâ conjugatione penultima tam Futuri quàm Indefiniti primi frequentiùs brevis; ut, Ἦν σὺ κακῶς δικάσῃς. In verbis autem quorum thema exit in ω purum α penultima post ρ vel vocalem communis est. I & υ sæpiùs longæ sunt.

Penultima Perfecti Activi aut Medii plerunq; brevis est; ut, Τέτυφα, τέτυπα. Nisi quod anceps thematis trium priorum conjugationum usu longa vel communis quantitatem retinet; ut, Βέβειδεν ἀγαθά.

Penultima tertiæ Pluralis in -ασι longa est.

Propria reduplicatio verborum in -μι, nisi obstet positio, brevis est; sed impropria communis; ut, Ἔρρα, τίθησιν, ἀφίει.

A characteristica primæ Verborum in -μι ubiq; corripitur extra Subjunctivum & Participia Activa.

T Verborum in μι in indicativo ſingulari Activæ vocis producitur, in cæteris corripitur. Sed in Diſſyllabis Vocis Activæ ubiq; producitur; ut, Ἐδότην.

Anceps immutabilis ubiq; producitur quando mutabilis in ſuam longam vertitur; ut, Ἄϊον.

Derivata cum primitivis & compoſita cum ſimplicibus eandem quantitatem plerunq; ſortiuntur, excipe πᾶν; ut, Πέρπαν ἦμαρ.

Anceps tum Quantitas in ultimis Syllabis.

Si anceps ſit longa in ultimâ vocis rectæ, manet longa plerunq; in ultimâ vocis variatæ. Si brevis vel communis, quantitatem ſervat in Acc. & Voc. ſingularibus.

Nomina quæ duas habent terminationes in recto longa ſunt; ut, Ἀκτὶς & ἀκτίν

Finita in -α -αν -αρ in ι -ιν -ις, in -υ, & -ις corripiuntur; ut, Τερπωλά, ἀν, ἄυταρ, μέλι, πάλιν, πόλις, σὺ, βαθύς.

Sed producuntur ſequentia (1.) in -α viz. in έα ἄα, -δα, & pleraq; in -ρα non præcedente diphthongo; ut, Χαρά. Et in -εια, exceptis quæ manant ab Adjectivis in -ης, & Fœmineis; ut, Ἀλήθεια, ἱέρεια. Item in -ια præter verbalia in -τρια. Omnia itidem Fœminina ab Adjectivis in -ῶν præter Δία, πότνια, ἴα, & μία. Dualia deniq; in -α.

(2.) In -αν Maſc. ut, Τιτὰν, & Adverbia, præter ὅταν *quando.*

(3.) Monoſyllaba in -αρ & -ις, præter δῖς, τίς.

(4.) Adverbia oxytona in -π, in -ρ non item.

(5.) Nomina in -ιν -ινῶν, -ων ωνῶν.

(6.) Diſſyllaba pleraq; fœminina, acutitona in -ίς, -ίδος, penultimâ longâ, & hyperdiſſyllaba, penultimâ & antepenultimâ brevibus producunt ultimam; ut, Κλεὶς, πορφίς. In -ις -ιθῶν omnia; ut, Ὄρνις.

Ultimò, Subſtantiva oxytona, quæ declinantur per -υῶν [exceptis ἰχθὺς, ὀφρὺς alicubi, ſic πληγύς.]

Finita in -ας & υρ producuntur: Excipe (1.) corripiuntur in -ας nomina imparisyllabicè inflexa, quæ non formant

mant Genitivum in -αν͂ος· ut, Λαμπάς. (2.) Accusativi plurales in -ας imparisyllabicè flexorum, & Adverbia in ας.

Hactenus de communi loquendi formâ, à quâ duplex fit variatio, per Figuras & Dialectos.

FIGURÆ Dictionis

Ex Latinis peti possunt, numero scilicet novem, quarum apud Græcos frequentior usus est in causis sequentibus.

Prothesis τ ε usitata est in verbis; ut, Ἑλδομαι ἔειπα.

Primæ syllabæ seu consonæ iteratio *Anadiplosis* dicitur.

Aphæresis reduplicationis Perfecti dicitur Ἄφαις· ut, Δήχθαι, δεδήχθαι.

Epenthesis τ ι post ε, & τ υ post ο frequens est apud Poëtas & Ionas; ut, Ξεῖνος, νῦσος pro ξένος, νόσος.

Syncope usitatissima est in Genitivis tertiæ, ε, δ, vel τ interemptis; ut Πατρὸς pro πατέρος τίγεος pro τίγερος.

Paragoge syllabæ δα frequens est in verbis; ut, ἴδα pro ἴς· & syllabæ φι vel φιν in nominibus, quæ proinde indeclinabilia sunt, sed per omnes numeros & casus usitata; ut, Στήθεσφι, *pectus*, *-oris*, *ora*, &c.

Apocopen usitatiùs sustinent nomina tertiæ per omnes casus singulares; ut, Δῶ, Αἶαν, pro δῶμα, Αἴας.

Metathesis crebrò committitur ante vel post ρ· ut, Κάρς pro κράς, ἔδρακον pro ἔδαρκον.

Antithesis τ σ pro ρ, & η pro ω admodum frequens est; ut, Πόρσω, θάλαπα. pro πόρρω, θάλασσα. Mutatio terminationis in Dativis dicitur *Metaplasmus*; ut, Σάκεσι pro σακέσιις. παρθένι pro παρθένῳ.

Tmesis passim apud Poëtas & fere solos

Hisce addenda *Synalæpha*, etiam apud Oratores usitatissima; Nempe in fine dictionum Vocalis naturâ vel usu brevis (apud Poetas etiam αι diphthongus) ante vocalem vel diphthongum sequentem eliditur; ut, Ἐπ' ἐμέ. Elisionem pro arbitrio negligunt Poetæ. Oratores constantiùs observant in præpositionibus; apud utrosq; tamen περὶ & περ, apud Oratores ἀμφὶ vix mutilatur, *Synalæpha* propriè dicta dictiones post factam Thlipsin, Synæresin, vel Crasin in unam contrahit. *Thlipsis*

Thlipſis fit eliſâ vocali, vel per Apocopen; ut, Τ' ἀργύριον. vel per Aphæreſin; ut, Τἀμά.

Synæreſis (tametſi infrequens in hoc caſu) duas vocales in diphthongum contrahit; utrâq; ſervatâ; ut, Θ'οἱμάτιον pro τὸ ἱμάτιον.

Craſis uſitatiſſima eſt, mutatis vocalibus, vel in unam aliam, vel unâ in aliam, ι diphthongi (ſi exciderit) ſubſcripto; ut, Ἐγῷμαι pro ἐγὼ οἶμαι. Servatur etiam ſpiritus vel ſupernè pictus, vel mutatâ tenui in ſuam aſpiratam.

Figuræ Syntaxeως.

Enallage, Elleipſis, Pleonaſmus ex Latinis notæ.

Frequens eſt *Enallage* (1.) Numeri. Dualia cum pluralibus cohærent apud Poetas; ut. Καμέτην δέ μοι ἵπποι.

(2.) Caſûs. Voc. pro Nom. ponitur; ut, Εὐρώπα Ζεύς.

(3.) Modi. Infinitivus ſæpiſſimè loco Imperativi ponitur; ut, Μὴ πλωτεῖν ἀσίκως.

Eſt etiam in Nominibus *Enallage* Generis, imò ſimul Generis & Numeri; in Verbis, Temporis & Vocis, ſive Significationis ſatis frequens.

Elleipſis Nominis frequens eſt in adjectivis vel articulis fœmininis, præcipuè caſûs obliqui; ut, Πρωΐας, id eſt, ὥρας; & in aliis tam neutris quàm maſculinis.

Elleipſis plurium dictionum frequens eſt in Adagiis Apophthegmatis. & Dialogis præſertim Scenicis; ut, Ἡ τὰν ἢ ἐπὶ τᾶς.

Pleonaſmi ſpecies eſt Periphraſis; ut cum παῖδες vel υἱες uti & χρῆμα cum genitivo Nominis uſurpentur pro ipſo Nomine; ut, Υἱες ἀχαιῶν. Μέγα χρῆμα σύος.

Apud Poetas nomen *Qualitatis* cum genitivo Perſonæ vel Adjectivo proprio, ipſam perſonam circumloquitur; ut, Ἰς Τηλεμάχοιο.

Accedit hiſce Figuris Syntaxeως Figura diſpoſitionis, *Hyperbaton*, per quam perturbatur ordo vocum in oratione, utpote ſitu non communi; ut, Καὶ ὑμᾶς ὄντας νεκρὸς, —— κὴ ὄντας ὑμᾶς νεκρὸς Ζωοποίησε

Figuræ Prosodiæ.

Synæresis (quæ & Synecphonesis dicitur) *Diæresis* & *Cæsura* ex Latinis notæ.

Systole longam corripit; non rarò αι finalem ante consonam; ut, Οἶκόν δ' ἴκωμαι φίλων ἐς πατρίδα.

Diastole (sive Ectasis) brevem producit; frequentiùs ante liquidam vel aspiratam, seu consonam, seu vocalem; ut, —Μέλω ἀείδω — ἴδον αἰόλον ὄφιν.

Antipodia est quâ pes pro pede ponitur; ut cùm Spondæus in quinto loco Hexametri constituitur, unde versus dicitur Spondaicus; ut,

Ἀμφότερον βαιλδὲς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητής.

Et alii pedes aliter.

Brachycatalexis sive *Acatalexis* est quâ syllaba vel pes finalis desideratur, *Hypercatalexis* sive *Hypermetrum* quâ superabundat: parùm imitandæ.

Dialysis est quâ dictio in fine versus posita ita distrahitur, ut una pars in præcedente sit versu, altera in subsequente; ut, Πυκνὰ δινάσσοντες ἀπ' ὤμων αἰδέ— —ρω διὰ μέσσων.

De DIALECTIS.

Dialectus est loquendi forma, varia à communi, & certæ cuidam provinciæ seu populo peculiaris.

Dialecti numerantur vulgò quatuor; *Attica*, *Ionica*, *Doriça*, & *Æolica*, quibus addatur *Bœotica*. *Poetæ* omnes miscent pro arbitrio, & suam insuper suo jure cudunt.

Variationes Dialecticæ spectantur per singulas Grammaticæ partes.

In Orthographiâ.

Attici (ut infrequentiora omittamus) pro ρ posteriori sæpe scribunt σ· ut, Θάρσω. Pro σ etiam ξ in σὺν & inde natis. Pro σ medio, non rarò * δ· ut, Ἴδμεν. Pro ω, π· ut, Θάλαττα, & pro ου Amant plurimum ω *Contractionibus* & *Crasi* imprimis gaudent, etiam in diversis vocabulis.

*Sic & Dores ut, κἀδμεν.

Iones pro ε penultimâ frequenter ponunt α· ut, Μέγαθος, τάμνω. Pro τ in Interrogativis & Redditivis κ· ut, Κόσα.

Κόσα. Pro ος, ξ· ut, δίξα pro δισσά. Aſſumunt ι poſt ε & ω poſt ο & gaudent Metatheſi; ut, Τέτρατον ſed præcipuè reſolutione diphthongorū & circumflexarū vocaliū; ut, Κλιδέντες· pro κλειδέντες· ψαλέω pro ψαλῶ. Itaq; contractionibus abſtinent. Vocalis ipſis uſitatiſſima eſt η.

Dores fere ubiq; ſcribunt α pro η ut, Ἄλιον· nec rarò pro ε & ω ut, Ἄτερθ, ᾱρᾶτ, pro ἕτερθ, ᾱρῶτ. Viciſſim & η pro α· ut, Κὴγὼ, δέημα, pro κἀγὼ, δέαμα· κ pro τ· ut, πόκα, ὄκκα, pro πότε, ὅτε τ contra pro κ ut, * τλῶ pro κεῖν ν pro λ ut, ἦνδε pro ἦλθε σ pro * Et τλωὶ ϑ· ut, σεὸν pro θεὸν σδ pro ζ· ut, παίσδεν· ω pro οι pro ἐκεῖ. vel ε· ut, πᾶμῶ, κᾶρ· interdum ωυ pro αυ ut, ἐμωῦ τέᾳ· ſed δ pro ε fere ubiq;. Dilectiſſima his vocalis eſt α.

Æoles (ut Dores) pro η ſiſtunt α. idem & pro ο. ut, ἄωα pro ὅσα· pro α ε· ut, δέρσ pro θάρσ. pro δ, ζ· ut, ζιαβάλλειν· pro ο, ω, & è contra; ut, ὤμοι. ὦμος pro ὄμοι, ἔρως· pro μ, π· ut, ὄππατα pro ὄμματα· & è contra ut quidam volunt. Extrito etiam ι diphthongi conſonam ſequentem geminant; ut, χέῤῥες ἐμμὶ pro χεῖρες εἰμί.

In Etymologiâ.

Numerus Dualis *Æolicè* tollitur penitus.

In *Articulis*, pro οἱ & αἱ præpoſitivis dicunt *Dores* τοὶ ταὶ· pro ἕ ſubj. ὅτε *At.* ὅτδ *D.* ὅτεω *I* ὅτεο & ὅπεο *P.* Pro ᾧ, ὅτῳ *A.* pro ὧν, οἷς· ὁτέων, ὁτέοισι *I.* Cæteræ Articulorum variationes agnoſcentur ex declinationū analogiâ.

In *Nominum* declinatione Primâ pro α dicitur η *I.* pro η α *D.* & *Æ.* pro ε εω *I.* α *D.* δ *Æ.* αο *Æ* & *B.* ω *P.* pro αν & ων maſc. εα *I* pro ων, εων *I.* αν *D.* αων *Æ*, & *B* pro αις ης & ηοι *I.* αιοι *D.* pro ας maſ. εας *I.* pro ας Pl. fœm. αις, *Æ.* In Secundâ declinatione, pro ε, οιο *I.* ω *D.* pro οιν, οϊϊν *P.* pro οις, οισι *I.* ως & ος *D* pro ες, ος *D.* ως *Æ.* pro *Atticis* G & D. ω, ῳ, dicunt *P.* ωο ῳο. In nominibus formæ mixtæ, pro οα ω *A.* ῶν *Æ.* ῆν *I.* Nom. Pl. ὼς *Æ* ut, αἰδὼς δισσαὶ, *Alcæ.* In Tertiâ declinatione, pro ωυα, *P.* pro σι, τοις *Æ.* (penultimâ ε vel ει versâ in primogenium ον vel εν) ut, γεῤῥήοις pro γέρσι.

In Primâ Contractorum, pro εα Acc. ſing. *ω A.* in Secundâ Contr. pro *ι* penultimâ in obliquis *ε I. η P.* pro *ε* penult. à nominibus in *ὰς* vel *ις η I. ει Æ. ι B. Attici* & *Poetæ* contrahunt εες, εας in *ης*. In penultimâ ὁλοπαθῶν formæ κέρᾳς *Iones* ponunt *ε* pro *α*· ut, κέρεα.

Adjectiva duarum terminationum *Attici* flectunt per tres, &c. Vid. p. 13. l. 25.

In *Pronominibus* Primitivis, pro ἐγὼ ἔγωγε *A.* ἐγὼν, ἐγώνη, ἐγώνγα *D.* ἐγῶν *Æ.* ἰώγα, ἰώνγα *B.*

In Duali, ἄμμε *D.* & *Æ.* In Pl. ἄμες, & ἄμμες, ἀμῶν, &c. *D.* ἄμμες, ἀμμων, & ἀμμέων, ἄμμιν & ἄμμι *Æ.*

Pro σὺ, τὺ, τύγα, τύνη *D.* & in obliquis τεῦ, τοὶ, τέ.

In Duali ὔμμε *D.* ὔμμε *Æ.* & proinde in Plur. ὔμμε, ὔμμιν, ὔμμας *D.* ὔμμες, &c. *Æ.* Sed notandum eſt *ε* terminationem genitivi ſingularis omnium Primitivorum efferri per εο & οιο *I.* ειο *P.* εοθεν & εθεν *A.* & *P.*

Pro ἓ, ἑὲ *I.* μὶν & νὶν *D.* Sed μὶν Poeticum [uti fere & ἐμὶν & πὶν in ſing.] indeclinabile eſt & per omnes obliquos omnibuſq; in numeris uſitatum.

Pro σφᾶς, σφὲ & ϕὲ *D.* pro σὸς τεὸς *D* pro ὸς, ἑὸς *P.*

Dores & propriis ſibi nominativis pluralibus nova cudunt poſſeſſiva, ἀμὸς & ὑμός. Sic & Ϛφός..

* Excipiunt & quidam Numerum Dualem.

Iones in ἐῶν & ὠτὸς & inde compoſitis interſerunt *ε* ante vocales longas vel diphthongos (* excepto Nominativo plurali) ut, τετέω, ἐμαυτέω, &c.

Attici addunt *ι* ad rem præſentiùs indicandam; ut, ὀτοσὶ, τεπὶ, ταυπί. (Sic & in Adverbiis; ut, νωὶ) Sed nota hoc *ι* ſemper acuendum

In *Verbis* variantur Dialectice vel Augmenta, vel Literæ Mediæ, vel Terminationes.

Augmenta (1.) Mutantur; Syllabicum in Temporale & immutabiles *ει* & *ὰ* in *η*, *ευ Atticè*; ut, ἤμελλον pro ἔμελλον. *Attici* etiam loco reduplicandarum λε & με in quibuſdam adhibent *ει*· ut, εἴληφα, εἴμαρμαι.

* Quod & in nominibus, ſi ad verſum fuerit, faciunt; ut, ἔϛιν.

(2.) Multiplicantur. *Poetæ* præponunt * *ε* temporibus quovis modo inchoatis; ut, ἔειπα, ἔηνκα. *Attici* etiam temporibus augendis ab *ω* inchoatis; ut, ἑώρων. Idem in verbis

verbis ad α, ε, ο incipientibus duas priores geminant; ut, ἐρήεικα. Et ſi poſtea tres ſyllabas exceſſerit dictio, tertiam corripiunt; ut, ἐλήλυθα pro ἐλήλαθα. *Iones* etiam in utroq; Indefinito utuntur reduplicatione per omnes modos; ut, τέτυφα, κέκαμον· quod & ad Fut. 2. quandoq; extenditur; ut, τεταγῶ.

(3.) Auferuntur, *Ionicè*; ut, τᾶχε, ὀλέκοντο. Nec raro cum augmento reduplicatio; ut βλῆτο pro ἐβέβλητο.

Variantur *Literæ Mediæ*. Futura polyſyllaba in ίσω *Attici* efferunt in ιῶ· ut, ἀφωνιῶ (unde in Mediâ voce -ίσμαι) *Dores* in ιξῶ. ut, καθιξῶ, λυγιξῶ.

Attici etiam è quibuſdam Indefinitis primis abigunt σ (& quandoq; ſervile υ) ut, ἔχαδσα, ἔχαδα, ἔχεα.

Æol. Fut. in ῤῶ reddunt per ῥσω Barytonũ; ut ὀῤῶ ὄῤσω.

In Pluſq. perfectis activis penult. tertiæ pluralis corripiunt *Attici*; ut, ἐτετύφειν, *Bœoti* cæteras; ut, ἐτετύφεμεν.

Ω penultimam primæ pluralis Subjunctivi Activi *Poetæ* in ο mutant; ut, τύπτομεν pro τύπτωμεν.

In penult. Participiorum fœmininorum -ασ -fit -οισ *D.* ut, παθοῖσα, λιποῖσα· Et alibi; ut, ἑξακοίσιοι.

Paſſiva quædam præterita in σμαι *Attici* σ ſpoliant, ut, κεκόνιμαι unde κεκονιμεν Θ. Iidem è contra à verbis in -νω deducunt perfecta in σμαι ut, μεμόλυσμαι.

Poetæ in Indef. 1. paſſivo reſumunt ν; ut, ἐπλίνθη.

In *Terminationibus* mira varietas.

In *Voce Activâ*. *Attici* ſecundis ſingularibus quorundam in Indicativo addunt θα· ut, οἶθα (quod & *Æoles* faciunt in Subjunctivis; ut, τύπηθα.)

Primas plurales in ν finitas *Dores* efferunt per † ς, & tertias plurales in σι per νλι· ut, πίνομες, τελεσνλι, τεπύφωλι (& *Bœoticè* τέπυφαν) Quod & in verbis in μι obtinet; ut, ἱσάνλι, * πεθένλι. Et in Fut. ut, δωσένλι.

Numerum Sing. & tertiam Plur. Imperf. & Indef. 2. *Iones* efferunt per εσκον, εσκες, εσκε, abjecto ut plurimùm augmento; ut, κρύπτεσκον -ες -ε· Sic & Indef. 1. τύφασκον. Eorundem temporum tertias plurales *Bœoti* terminant in σαν. ut, ἐτύπτοσ, ἐτύφασ, ἐτύποσ.

† Sic αἰὲς, μὲς *D.* pro αἰὲν, μὲν, & ς alibi pro ν final.

* Sed ἐνλι, & pro ὄζι, & εἰσί.

Pluſquam perfectum (ſed perfectum rariùs) *Iones* & *Bœoti* efferunt per -εα, εας -εε.

In Imperativo; *Attici* pro tertiâ plurali Præſentis & utriuſq; Indefiniti utuntur genitivo plurali participiorum; ut, τυπτόντων, τυφάντων, τυπόντων pro τυπτέτωϱ, τυπήτωϱ τυφάτωϱ. Pro ε terminatione Indef. 2. dicunt *Dores* ον ut, εἰπόν pro εἰπέ.

In Optativo Indef primi ſecundam & tertiam ſing. & tertiam plur. *Æoles* efferunt per -εια ειας -ειε -ειαν (quæ forma *Atticis* dilecti ſima) ut, λέξεια εἰας -ειε -ειαν.

In Subjunctivo. Tertiis ſingularibus in η deſinentibus ι ſubſcriptum adſcribunt *Iones* interſerto σ ut, τύπηισι.

Infinitivos quoſlibet in -ειν & ναι *Iones* efferunt per έμμι *Attici* & *Dores* per έμμαι ut, ἀκουέμμι ἀκουέμμαι ἰέμμι & ἰέμμαι, pro ἀκούειν, ἰέναι Correpta diphthongo; ut, δόμμαι δόμμαι ex δοῦναι δοῦναι.

Pro ειν dicunt hic *Dores* εν, ut, γαρύεν.

Participii perfecti terminativum ως ſit ων *Æolicé*.

Sic in voce Mediâ. † Et in Subjunct. τύπηαι.

In Voce Paſſivâ Secunda ſing. temporum in μαι antiquitus efferebatur per σαι ut, τύπτεσαι unde *Iones* extrito σ, † τύπτεαι Communes contraxere in ή, pro quo tamen *Attici* ει.

Pro μεθα *Dores* dicunt μεσθα *Æoles* μεθε vel μεθεν.

* Imo & οσαν in ον.

Pro θεσαν *Bœoti* θεν [& pro * ηϱ vel αϱ, εν, αν.]

In Perf. & Plu. perf. *Iones* formant tertiam plur. à tertiâ ſing. interſerendo α ante τσι vel ντο ut, ἐφάλαϱ tenui, ſiqua præceſſerit, versà in ſuam aſpiratam, & σ in characteriſticam Indef 2 ut, τετύφαϱ πεφεύδαϱ à τέτυπϱ, πέφευσαι correptâ etiam, ſiqua fuerit præcedens, vocali longâ vel diphthongo; ut, πεποιέαϱ, τεθέαϱ. Quod tamen pro verſûs ratione vel faciunt vel negligunt Poetæ.

Poetæ etiam *Ionas* imitati eodem modo formant 3tiam plur. in aliis temporibus tum Indicativi, tùm præſertim Optativi, at Optat. longam non corripiunt; ut, τυπτοίατο.

* Vel formant à tertiâ ſing. addito ν.

In Imperativo tertiam pluralem in θωσαν *Attici** contrahunt in θων ut, ἐπαιρέθων.

In Subjunctivo: Vocalibus circumflexis utriuſq; Indef.

def. *Ionicè* resolutis *Poetæ* interponunt ι & retrahunt accentum; ut, pro φαιῶ. φανέω I. φανέω P. Unde etiam φανάω -ᾷς -ᾷ P.

In Voce Mediâ; *Dores* Fut. 1. cujusvis conjugationis terminant in ξμαι & δμαι· ut, κεισξμαι δμαι

In Contractorum Prima; *Dores* contrahunt αει in η· ut, ὁρῆς, quod & *Attici* imitantur in ζῶ. πνεῖ, δηλῶ, χρῶμαι. *Æoles* ι subscribendum adscribunt; ut γελαῖς, γελᾷς, *Poetæ* ante α contractum interponunt α· ut, πμάαδς· ante ω contractum, ο, si brevis præcesserit, ω si longa; ut, πλέω, ὁράω, βόασα

In secundâ, *Iones* ει contractum resolvunt quandoq; in εα· ut, ποιέαδς. *Dores* contrahunt εε in * δ. ut, καλδσα. * Sic & αε primæ, ut, γελδσα.

Attici & *Æoles* in secundâ & tertiâ conjugatione. μι Optativi contracti vertunt in ιω· ut, ποιοίω, χρυσοίω. Quod & in omnibus imitantur *Dores*, οι penultimâ versâ in ω, * βοώλω, ποιῶλω, χρυσῶλω -ῶης -ῶη -ῶντον, &c. * Forma hæc in primâ conjug. *Attici* usitata.

Infinitivos efferunt *Æoles* per ς retracto accentu; ut, γέλαις, φερένεις· ε tertiæ verso in οι· ut, ὄρδοις.

Cætera Contractorum agnoscentur ex Analogiâ Barytonorum.

In Verbis in μι *Bœoti* reduplicationem efferunt per ε· ut, τέθνημι.

Poetæ etiam à vocali exorsis reduplicationem à communi diversam adjiciunt; ut, ἀλάλημι, ἀνίημι.

H penultimam ex ε natam *Æoles* in ε reddunt, μ geminato; ut, * πίθεμμι. *Bœoti* in ει. ut, πφίλειμι * Sic ἐμμὶ.

Tertia singularis Præsentis Indicativi *Doricè* exit in τι· ut, ἴστη πίθητι, δίδητι· Tertia pluralis in secundâ & tertiâ in ασι & οασι *Ionicè*; ut, πθίασι, δδόασι.

Optativum primæ *Poetæ* flectunt per -ηλω -ηης ηη, &c. & tertiæ per ωλω ωης, &c *Attici* & *Poetæ*.

Cætera intelligi possunt ex Analogiâ superiorum.

In Adverbiis Dialecticæ variationes Adverbiorum ab Articulis oriundorum peti possunt ex iis quæ dicta sunt ad Articulos.

Δὲ particulam finalem *Attici* mutant in δῖ & δή.

Poetæ

Poetæ in penultimis Adverbiorum quæ desinunt in δεν vel δε interponunt σ· ut, ὀρθιόσδε. Multa variè augent; ut, ἐχθὲς, πάλι. Alia minuunt; ut, πάπε pro πάποτε. Σ & ν finalia pro arbitrio tollunt; ut, χῶρι, ὄπιδε. Adverbia in δεν *Æoles* terminant in α· ut, ἄτερθα.

In Conjunctionibus pauciora variant. Αἶκα pro εἰκεν *Doricè*. Ἡμος itidem & τῆμος *Dorum* propria sunt, & Poetarum fere infinita.

Præpositiones quasdam augent Poetæ ι vel inserto vel adjecto; ut, ὑπαὶς pro ὑπὸ, εἰν & ἐνὶ pro ἐν· παρὰ (& ποτὶ *D.* παρὲς *Æ.*) pro παρός. Alias terminant in αι· ut, ὑπαὶ πορί. Alias mutilant, etiam ante consonas; ut, πάρ Ζιώς.

Deniq; plurima sunt indeclinabilia (seu Adverbia, seu Conjunctiones, seu, ut quædam videntur, Præpositiones) certarum provinciarum & præcipue Poetarum propria; ut, πώμαλα *A.* χάρτα *I.* ὄφρα, ἄντα, ἄντιον, ἀντιχυὶ, &c. *P.*

In Syntaxi.

Nominativus cum Articulo apud *Atticos* pro Vocativo sumitur, & è contra Voc. pro Nom. *Atticè* & *Poeticè*.

Item, Adjectivum masculinum pro communi, & concordat proinde cum fœminino; ut, κόσμος γυνή.

Iidem dualibus fœmininis familiariter jungunt Articulum masculinum; ut, τὼ ἡμέρα.

Et gaudent plurimùm Participiis (præsertim pro verbis Infinitis) uti etiam Pleonasmis quibusdam, viz.

Articuli Præpositivi, quem & Adverbiis adjiciunt ad augendam significationem; ut, τὸ πάλαι. Indefinitarum particularum, qualia τὶς, ὅσος, &c. ut, πῖος δὲ πις; Verbi etiam φάναι quod sæpe redundat apud *Xenoph.* &c.

Dores Verba dualia pro pluralibus adhibent; ut, μαθόντες ὄ λαὸς ἔφη —— ἀκεφάντα χαρδόπον. Et Subjunctivum pro Indicativo,

Pro Præpositione εἰς utuntur *Attici* ὡς· ut, ὡς ἐμέ.

Cætera usu discenda.

In

In Prosodiâ.

I. Quod ad *Spiritus*. *Iones* in Præpositionibus compositis tenues retinent cùm mutatas oportuerit; ut, ἀπορείζω.

Æoles pro spiritu aspero utuntur tenui; ut, ἤλιΘ· pro ἥλιΘ· quandoq; & suo * δίγαμμα quod valet V consonam.

* Ejus figura F.

II. Quod ad *Accentus*. Casus *Attici* Accentum habent in * antepenultimâ, tametsi ultima sit longa; ut, ἵλεως, ὄφεων. Iidem circumflexos genitivorum & dativorum in formâ sibi propriâ, in acutos vertunt; ut, λεὼ, λεὼν, λεῴς pro λαῦ, λαῶν, λαοῖς.

* Sic & *Ionica* quædam; ut, Βορέεω pro Βορέω.

Dores nominativos plurales in οι & fœmininos in ες, tertias etiam plurales Indefinitorum in αν & ον penacuunt; ut, ἀνθρώποι, χείρες, ἐλύσαν, ἐλάβον. Quæ etiam communiter Barytona sunt, plurima circumflectunt; ut, ῥίπτῆι, παντᾶ, ἁμᾶ, ὑτῷς pro ῥίπτει, πάντη, ἅμα, ὕπως Præcipue Futura prima; ut, ἐξῶ. E contra, Adverbia qualitatis in ῶς circumflexo privata penacuunt; ut, καλῶς.

*Sic & τᾶν pro τῶν.

Æoles etiam in multis nominibus, verbis, & participiis accentum ex ultimâ in penultimam vel antepenultimam, etiam ultimâ longâ, retrahunt; ut, πότνιΘ, βάσιλυς, τετύφων pro ποταμὸς, βασιλεὺς, τετυφώς. Verborum circumflexo in acutum mutato; ut, ὄρεω pro ὁρῶ. Iidem deniq; Pronomen ἐγῶ circumflectunt.

III. Quoad *Quantitatem Dialecticam*; A *Doricum*, natum ex η longum est, sed *Æolicum* breve. A *Ionicum* in penult. Præteritorum & tertiis pluralibus breve est; ut, ἔσαα, ἐφίλαϑ· sed interpositum in verbis contractis & in tertiis pluralibus verborum in μι longum est; ut, τιμάωζ, τιθέασι.

Poetica Licentia vocales ex contractione natas corripit; ut, οἱ κόεις ἄχει κόρυ. Eadem α ex ε oriundum producit. Consonas geminat, vel peregrinam interserit (mutatâ quandoq; vocali) ut producat syllabam; ut, ἔϐδδειτεν, ἴαχω ab ἔχω. Et revera nescit limites.

Verborum

Verborum insigniùs Anomalorum Syllabus.

A Ἄγαμαι (miror) Dep. ἀγάσομαι ἠγασμαι, &c. ab ἀγάζομαι.
Ἄγνυμι (frango) ἄξω, ἔαξα, &c. resoluto n in εα. Ab ἄγω †.
Ἄγω (ago) ἄξω, ἀγήοχα, ἤγαγον, &c. Sed ἀγάγας ab ἄγνυμι †.
Ἄδω (placeo) ἀδῶ F. 2. ἔαδον I. 2. ἕαδα (ἔυαδα P.) Pr. Med.
Αἱρέω, (capio) regulariter, nisi quatenus mutuatur ab ἕλω † ἕλον, ἑλῶ, &c.
Ἀλέξω (arceo) ἀλεξήσω, ἠλέξησα (& ἤλεξα) ab ἀλεξέω.
Ἄλημι, ἀλάλεμι, & ἀλάομαι (vagor) Part. ἀλεὶς Perf p. ἀλήλαμαι & ἀλήλημαι Part. I. 1. ἀλαθεὶς alia magis reg.
Ἁλίσκω (capio) ἁλώσω, ἥλωκα, ἐάλωσα (extra Fut. passivè) &c.
Ἀμπνυμαι Poet. I. 1. pass ἀμπνύνθην & ἀμπνύθω.
Ἀναίνομαι Perf. ἀνήνημαι Ind. 1. M. ἀνηνάμην.
Ἀπάω & ἄπω P. (lædo) I. 1. ἄπσα, I. 1. pass. ἄφθην, ἀάφθην. Item ἀᾶζ) ἀᾶζ pro ἀπᾶται ἀπᾶζ per Sync.

B αίνω (vado) βήσομαι Fut. 1. βέβηκα Perf. ἔβλω I. 2. à βῆμι †, Fut. act. βήσω & ἔβησα *conscendere feci.*
Βιβάω & βίβημι P. βιβάσω ἐβίβασα Part. βιβὼς, βεβὼς, &c.
Βάλλω λῶ· sed βέβληκα quasi à βλήω. I 2 ἔβλην, &c.
Βιόω -ώσω &c. reg. I 2. act. ἐβίων Op. βιώω I. βιῶναι à βίωμι †.
Βούλομαι (volo) -ήσομαι, βεβούλημαι, &c quasi à βουλέομαι †.

Γ Γαμέω reg. nisi Ind. 1. ἔγημα, γῆμαι, γήμας à γήμω †.
Γίνομαι & γίγνομαι (fum, fio, nascor) γενήσομαι γεγένημαι à γενάω· μαι † γέγονα, ἐγενόμην à γείνω, γέγαα à γάω, &c.

Δ Δαέω (disco) F 1 m. δαήσομαι δεδάηκα δέδαα I. 2. ἐδάλω, &c.
Δάκνω δήξω & -ομαι δέδηχα ἔδακον, &c à δήκω †
Δείδω δείσω P. m. δέδοικα, ἔδδιον, δέδια (δείδια & δέδεια P.) à δίω †, Imperat. δείδιθι & δείδιθι à δέδημι †, &c.
Δέω (desum, careo) δεήσω †, ἐδέησα quasi à δέομαι † δέομαι P.
Δέομαι (rogo) δεήσομαι, δεδέημαι ἐδεήθην.
Διδάσκω, -ξω κα. F. δισασκήσω, δισασκῆσαι à δισασκέω †.
Διδράσκω (fugio) δράσω -σκα. I. 2. ἔδραν -ας, Op. δραίλω & δρώλω, Inf. δρᾶναι, Part. δρὰς à δρῆμι †.

Δοκέω

Δοκέω (existimo, videor) δόξω & δεκήσω ἔδοξα, δέδογμαι, &c.
Δύναμαι, -ήσομαι, δεδύνημαι, ἐδυνήθην & ἠδυνήθην, &c.

E

Ἐγρηγορέω & γρηγορέω in *N. T.* I. 1. ἐγρηγόρησα Perf. ἐγρήγορκα *per Syncop.* Perf. p. ἐγρηγόρημαι, Inf. ἐγρηγορῆναι & ἐγρηγόρθαι, Perf. m. ἐγρήγορα & ἐγρήγορθα, neglecto augmento.
Ἔδω (edo) ἐδήδοκα pro ἔδηκα ab ἧκα, Perf. pass. ἐδήδυμαι & ἐδήδεσμαι, I. 1. ἠδέδην Præt m. ἔδηδα pro ἤδα, &c.
Ἕζομαι, unde καθέζομαι, καθεδοῦμαι F. 2. ἐκαθέδην.
Ἐθέλω, ἐθελήσω, ἠθέληκα, &c
Εἴθω† (solitus sum) ἔσω†, εἶκα, Perf m εἴωθα, ἐθώκαμι pro εἰώθασι.
Εἰδέω (scio) -ήσω -ηκα, Pl. p εἰδήκειν pro quo εἴδειν *Syncop.* & ἤδειν *Att.* tertia Dual. ἧστον, I. 2. εἶδον & ἴδον (vidi) ab εἴδω I. 1. m εἰσάμην simulavi Perf. m. οἶδα.
Εἴκω (similis sum) ἑξω†, ἔξα ἔοικα, Præt. p. ἔοιγμαι, m ἐοίκη &c.
Ἐλαύνω -ασω -ακα, &c. ab ἐλάω, Perf. p. ἐλήλαμαι & ἔλμαι.
Ἕλπομαι, ἐλπσομαι, ἔολπα.
Ἔπω, I. 1. εἶπα, I. 2. εἶπον, unde comp. *Poet.* εἰπτω -ψω, Perf. m ἠνίπαπα pro ἤνιπα.
Ἐρρω (pereo) ἐρρήσω, ἐρρηκα.
Ἔρχομαι, F. 1. ἐλεύσομαι I 2. ἦλυθον (ἦλθον *Sync.*) Perf. m ἐλήλυθα (*Poet.* εἰλήλυθα) ab ἐλεύθω†, leg. ἐλεύσεον.
Εὕδω (dormio) ἐυδήσω ἔυδησα. Sic καθεύδω.
Ἔχω (habeo) ἕξω vel σχήσω. Perf ἔσχηκα à σχέω†, I 2 ἔσχον, Imp, σχές σχῆμι, &c. usitatiùs in comp ἔχομαι adhæreo, &c.
Ἐννύω & ἕννυμι, ἕσω, εἵσα, Perf. pass εἷμαι, εἷσαι & ἕσσαι P, εἷται & εἵαται. Sic & Pl. p εἵμεν.

H

Ἧμαι (sedeo) ἥμην, tertia sing. ἧται vel ἧσται, pl. ἧνται (ἕαται) &c.

Θ

Θέλω, θελήσω, ἐθέλησα, Perf. pass. τεθέλημαι, P. λω λῇς, &c.
Θνήσκω (morior) θανοῦμαι, ἔθανον, &c. à θείνω & τεθνηκα, τεθνηκὼς, (τεθνεὼς & τεθνεῶς &c.) à τέθνημι.

I

Ἰημι (vado) I. 2. ἵην, tertia pl ἴασι, M. ἵεμαι, Cognata v. in εἶμι eo.
Ἰκνέομαι venio ἵξομαι ἶγμαι, I. 2. m. ἱκόμην ab ἵκω.
Ἴσημι (scio) ut ἵστημι, nisi quod sæpe abjicit α, ut ἴστον, ἴσμεν tertia pl ἴσασι, Imp. ἴσθι, tertia pl ἴστων, Præf. p. ἴσαμαι sæpiùs, unde ἐπίσμαι ἠπιστάμην, ἐπιστήσομαι.

Καίω,

K Καίω, καύσω, I. 1. ἔκηα & ἔκεια, &c.
Κεῖμαι, κείσομαι, ἐκείμην. Κέομαι *Poet.* pro quo & κείω.
Κέλομαι, κελήσομαι, ἐκελησάμην.
Κραιαίρω (perficio) ἐκρήνω, Perf. m. κεκρέαμαι, ἐκρεάνθην.
Κύρω (incido) F. 1. κύρσω, I. 1. ἔκυρσα.

Λ Λαγχάνω λήξω r. ἔλαχον à λήχω, Perf. λέλογχα εἴληχα *P.*
Λαμβάνω, λήψομαι, εἴληφα, ἔλαβον (à λήβω) &c.
Λανθάνω, λήσω, Pr. m. λέληθα, Pr. p. λέλησμαι, &c. à λήθω.

M Μαίομαι, (vehementer cupio) μέμαα pro μέμηκα à μάω †.
Μανθάνω, F. m. μαθήσομαι μεμάθηκα ἔμαθον, &c. à μαθέω †.
Μάχομαι, μαχήσομαι & μαχέσομαι, μεμάχημαι, F. 2. μαχοῦμαι, unde Part. μαχούμενος, μαχεόμενος, μαχειόμενος.
Μέλω (curo) μελήσω, μεμέλημαι, rariùs nisi Impersonaliter.
Μέλλω (futurus sum) μελλήσω ἐμέλλησα, à μελλέω †.
Μείρομαι (divido, -or) εἵμαρμαι (ἔμβεβρμαι *P.*) Pr. m. ἔμμορα.
Μένω μεμόνηκα, cætera regularia.
Μιμνήσκω (recordari facio) μνήσω ἔμνησα, sæpius in Comp. In Med. μιμνήσκομαι μνήσομαι, μέμνημαι, recordor, à μνάω.

O Ὀζω (oleo) ὀζέσω & ὀσσω ὄζηκα, Pr. med. ὄδωδα, pass. ὀσθήσομαι.
Οἴγω (aperio) οἴξω, ὤιξα †, Perf. m. ἔωγα †. unde ἀνοίγω quod trifariam variat augmentum, ἀνέωξα ἠνέωξα, ἤνοιξα, & sic in aliis temporibus augendis.
Οἴχομαι, οἰχήσομαι, ᾤχημαι & ᾠχόμην.
Οἴμαι, οἰήσομαι ᾠήθην I. 1. m. οἰησάμην & ὠισάμην, &c.
Οἰκλείρω, οἰκλειρήσω, I. 1. ὠκλείρησα & ὤκλειρα ab οἰκλερῶ.
Ὀμόργνυμι (& μόργνυμι) ὀμόρξω ὤμορχα ὤμορξα.
Ὄλλυμι (perdo) ὀλέσω P. m. ὄλωλα, I. 2. Act ὤλον, &c.
Ὄμνυμι ὀμόσω ὀμώμοκα pro ὤμοκα, &c. ab ὀμόω †.
Ὀρνυω ἐώρκα, F. 1. m. ὄρνυμαι, Perf. p. ὦρμαι, I. 1. ὦρθην ab ὄρθμαι, unde & Perf. m. ὄρορα.
Ὀφείλω (debeo) ὀφειλήσω, ὠφείληκα.
Ὄφλω (multor) F. 1. ὀφλήσω, Perf. ὤφληκα I. 1. ὤφλησα, &c.

Πέπτω μαι

Π Πέπαμαι & πέπαμμαι Perf. p. (poſſideo) I. 1. m. ἐπασάμην.
Πάσχω, F. 1. m. πείσομαι & πίσομαι πέπονθα, I. 2. ἔπαθον.
Πέρδω, I. 2. ἔπαρδον, F. 2. p. παρδήσομαι, Perf. m. πέπορδα.
Πέσσω πέψω ἔπεψα à πέπω.
Πίμπρημι πρήσω ἔπρησα, à πρήθω vel πρήθω Leg. ἐπίμπρασαι
Πίνω, πόσω πέπωκα I. 2. ἔπιον, Perf. p. πέπομαι, &c.
Πίπτω, πεσοῦμαι πέπτωκα, à πέτω & πτόω, I. 2. ἔπεσον.
Πυνθάνομαι (audio, interrogo) πεύσομαι πέπυσμαι ἐπυθόμην.

Ρ Ῥέζω, ῥέξω & ἔρξω, ἔοργα pro ἔῤῥοργα, Pl. p. ἐώργειν, &c.
Ῥέω (fluo) ῥεύσω †, ἔῤῥευσα, I. 2. p. ἐῤῥύην, &c. a ῥυέω.
Ῥέω vel ῥῆμι (dico) vix uſitata niſi in I. 1. p. ἐῤῥέθην & ἐῤῥήθην, in Indic. per *η* ſolum in reliquis modis. F. ῥηθήσομαι.
Ῥήγνυμι ῥήσω ῥήξω, Perf. m. ἔῤῥωγα, cæt. reg.

Σ Σεύω (moveo) σεύσω †, ἔσευσα & ἔσσυα, Perf. p. ἔσσυμαι.
Σπένδω, σπείσω, ἔσπεισα, ἔσπεισμαι, &c. à σπείδω †.

Τ Τίκτω, F. 1. m. τέξομαι, Perf. τέτοκα, I. 2. ἔτεκον, Perf. p. τέτεγμαι, &c. à τέκω †.
Τιτραίνω (perforo) τετρανῶ † pro quo τετρανέω, I. 1. ἐτέτρηνα & ἔτρησα à πτρόω †.
Τρέχω, θρέξω, ἔθρεξα, I. 2. ἔδραμον δεδράμηκα, δεδράμημαι δέδρομα, &c. à δρέμω †.
Τυγχάνω (adipiſcor, accido) τεύξομαι ἔτυχον, à τεύχω. Item τετύχηκα ἐτύχησα à τυχέω Τυγχάνω (ſum) I. 2. ἔτυχον. In compoſitis plura.

Υ Ὑπισχνοῦμαι, ὑποσχήσομαι, ὑπεσχόμην, Perf. p. ὑπέσχημαι, &c.

Φ Φέρω, F. οἴσω, Ind. 1 ἤνεγκα, 2 ἔνεγκον ab ἐνέγκω Perf. p. ἤνεγμαι ἠνώγμαι, I. 1. p. ἠνέχθην, Perf. m. ἐνήνοχα, &c.
Φημὶ, φήσω, ἔφην, Perf. caret Paſſ. φάμαι, πέφασμαι, †. Dialectice ἠμὶ pro φημὶ. ἰῶ pro ἔφην, &c.
Φθάνω, φθάσω ἔφθακα Ind. 1. ἔφθασα, I. 2. ἔφθην, &c. à φθῆμι †.

Χάζομαι

X Χάζομαι (recedo) χάσομαι, Perf κέχασμαι capax fui I. 2. ἔχασον & κέχασον, F. 2. χασθήσομαι, &c. Item κεχασμήσω

Χαίρω. F. 2 χαιρήσω, Ind 2. p. ἠχάρην, Perf. κεχάρηκα, &c.

Χέω, F. χεύσω, χεσῶ †, χείσω †, I. ἔχεα pro ἔχευσα, F. 2 χεῶ, Perf. p κέχυμαι, I. 1. ἐχύθην.

Difficiliora aliquot Scripturæ Compendia.

ϑη	αλ	ιω	ην	ϖ	περ	τ̃	τῆς
ϑν	αλλ	χ̀	καὶ	ϖ̔ι	περι	τ̓	τὸν
ἀπο	ἀπο	χ̔τ	κατὰ	ϖ̓	σαν	τ̃	του
γδ	γὰρ	μ̃ρ	μαρ	ϖ	σθ	τοὺ	τοὺς
γν	γεν	μ̃θ	μεθ	ϖ	σπ	τ̃ ϛ	τῆς
δ̓	δὲ	μ̀ν	μεν	ϖ	σσ	τ̃ο	τῆο
ε͂ιν	εἶναι	μ̓	μὲν	ϖ	στ	τ̃	τῶ
ἐκ	ἐκ	μ̃	μένος	χ	σχ	τ̃ τ̃	τῶν
ἑλ	ελ	μ̔	μετὰ	χ̔ι	σχι	υ	ῦ
ἐν	ἐν	μ̃	μῶν	χ̀	σχο	υ	υἱ
ἐξ	ἐξ	οῦ	οἷον	χ̃	σχρ	ω	υν
ἐπ	ἐπι	ο	ος	τ̓	ται	ὑ	ὑπ
ερ ϛ	ερ	ου	ου	τ̃	ταῖς	ὑπ	ὑπερ
ὁτι	ὅτι	οὗ	οὗτος	τε τ̓	τε	υ	υς
σ	ου	παρ	παρα	τ̀	τὴν	υσ	υσι

FINIS.

John Brunt

Book

Geogre Little

Jo: Gladm:

Willam

Gladman

Difficilio

ἂν	ἀλ
καὶ	ἀλλ
κατὰ	ἀπο
μὰρ	γὰρ
μὲν	γε
μέν	δὲ
μένος	ἐᾶις
μετὰ	ἐκ
μοῦν	ἐλ
οἷον	ἐν
ος	ἐξ
οὗ	ἐπι
οὗτος	ἐς
παρὰ	ἐφ

John Brunt

His Book

Geogre Little

Jo: Gladm:

Hollam

gladman

sampson beard

Tbilisi
G1473
Ms 580

THE FOLGER SHAKESPEARE LIBRARY